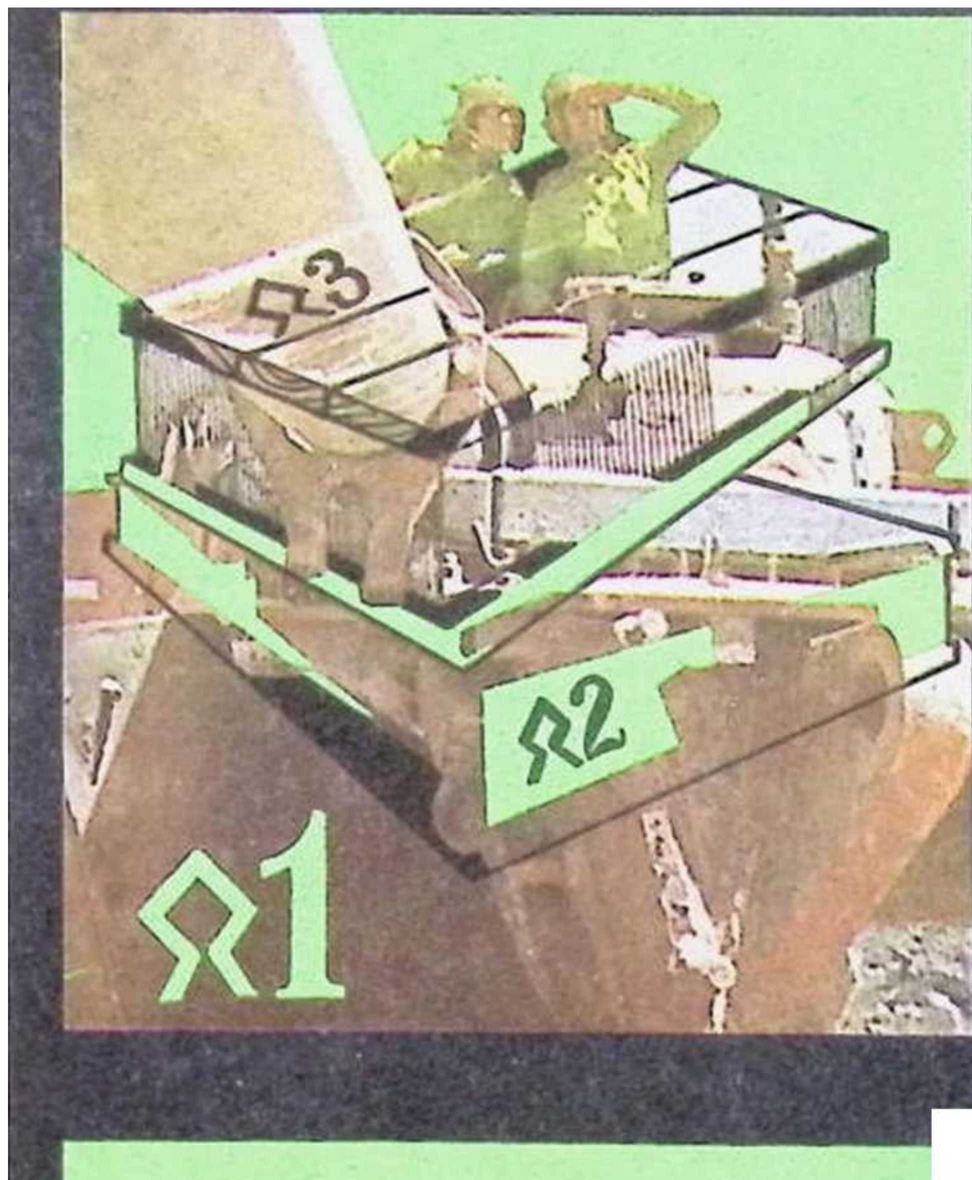

NICOLAE IONESCU-DUNĂRARU

TRĂSNETUL . ZEILOR

44

Nicolae lonescu-
DunSraru

TRĂSNETUL ZEILOR

Nicolae Ionescu-Dunăraru

T R¿¡SKTUL ZEILOR

roman

Editura Junimea

*198
3*

„Dedic această carte luptătorilor din batalionul 15 Vînători de munte, alături de care am salutat Ziua victoriei în munţii împăduriţi ai Aioraviei”.

Coperta : **GEORGE SCUTARII**

CAPITOLUL I

Cînd şi bariera a treia fu ridicată de un S. S.-ist garnisit cu o întreagă panoplie de armament (pistol automat, pistolet, pumnal şi grenade), Mercedesui impozant şi negru ca un dric demară nervos pe aleea cu criblură. După cinci minute ajunse în dreptul unui buncăr vopsit în culori de camuflaj şi se opri în faţa peronului de beton. De lîngă şofer coborî un ofiţer superior din Luftwaffe care se grăbi să deschidă portiera din spate. Şi în timp ce din buncăr se re- pezeau afară cîţiva ofiţeri S. S.-işti, coborîră şi pa-sagerii automobilului : doi civili însoţiţi de generalul Werner Bahr. Fără să pară cît de cît jenaţi de prezenţa acestuia, ofiţerii în uniformă neagră înşfăcară servietele civililor şi, mai înainte ca aceştia să poată schiţa un gest de împotrivire sau protest, începură să-i percheziţioneze minuţios. Hainele şi vestele fură descheiate cu dexteritate, iar buzunarele întoarse pe dos şi golite la fel de rapid. Nici colonelul din Luftwaffe nu scăpă nepercheziţionat.

Cel mai în vîrstă dintre civili îşi întoarse capul căutînd privirea generalului. Dar acesta evită o explicaţie – fie şi mută – a incidentului ; părea că singurul lucru care îl preocupă era stabilitatea mo- noclului în orbita ochiului drept.

Odată percheziţia isprăvită, civilii şi.colonelul fură invitaţi să intre. Cinci uşa blindată se închise în spatele lor, se aprinseră luminile şi oaspeţii constatară stupefiaţi că se află într-un hol somptuos şi destul de mare. Un Standartenführer se apropie de general, care-i şopti cîteva cuvinte. Imediat, S. S.-istul făcu stînga-mprejur şi ieşi din hol urmat de Bahr. Civililor şi aviatorului li se făcu semn să aştepte. Îşi orînduiră ţinuta deranjată în timpul percheziţiei şi după ce controlară conţinutul servietelor, începură sa privească cu oarecare interes holul ciudat, cu pereţii acoperiţi de tablouri reprezentînd războinici şi val- chirii. La un loc de onoare, flancat de tablourile unui markgraf din veacul al XV-lea şi al unei valchirii – pictate prin secolul al XVIII-lea – trona portretul lui Hitler. încadrată de o ramă bogat ornamentată, pînza îl reprezenta pe dictator într-o ţinută alegorică, cu raglanul umflat de vîntul sugerat de norii întunecaţi şi de fondul brun al peisajului. O dungă sîngerie străbatea cerul, ca şi cum dincolo de orizont soarele fusese înlocuit cu un incendiu apocaliptic.

Civilul mai în vîrstă ar fi făcut probabil vreo remarcă, dar prezenţa celor patru uniforme negre îl determină să se abţină. Dealtfel, în aceeaşi clipă reapăru generalul împreună cu S. S.-istul.

— Bitte, meine Herren !

Generalul porni în frunte însoţit de Standarten- uhrer ; în urma lor mergeau cei doi civili împreună cu aviatorul. S.S.-iştii din gardă îi întovărăşeau ase- menea unei escorte.

La capătul unui coridor, în latura unei uşi masive dln !emn sculptat era amplasată o mitralieră străjuită de alţi doi S.S.-işti. StandartenführeruI apăsă pe un buton şi uşa se deschise exact atît cit să poată trece un om. în afară de escortă, ceilalţi se strccurară pe rînd în antecamera străjuită de o secretară în uniformă.

Fără să-i acorde vreo atenţie, generalul deschise uşa capitonată şi îi invita pe civili şi pe colonel.

— Mein Führer, vi-i prezint pe domnii : profesor-doctor inginer Karl von Radnach, doctor-inginer Erwin Stolz şi colonel-inginer Rudolf Bcaumont.

Civilii se înclinară adînc. în timp ce aviatorul îşi pocni călcîiele şi salută cu mina :

— Heil, mein Führer !

Hitler stătea în picioare rezemat de o bibliotecă ieşită din atelierul unui ebenist din veacul al XVII- lPA. Mina stîngă – paralizată în urma ultimului atentat – şi-o sprijinea pe unul din rafturile pline cu cărţi legate în marochin. Privirea tulbure i se opri asupra colonelului şi, mişeîndu-şî buzele, întrebă aproape şoptit :

— Beaumont ? !

— Descind din hughenoţii aduşi în Germania de marele elector Frederîch Wilhelm I, raportă aviatorul fără să iasă din înţepeneala poziţiei de drepţi.

— Ah so !

Şi dictatorul îşi mută privirea asupra celor doi civili.

De-abia atunci, inginerii îndrăzniră să revină

la poziţia verticală.

— Aceşti doi savanţi, continuă Bahr, adevăraţi patrioţi şi membri credincioşi ai partidului nostru, şi-au pus toate cunoştinţele şi puterea de muncă în sprijinul victoriei finale a marii armate germane. După ani de cercetări trudnice, au realizat o armă

capabilă să doboare în citeva secunde un avion aflat la 12.000 de metri înălţime.

Hitler îşi descreţi pentru o clipă fruntea îndrep- tîndu-şi privirea spre von Radnach. La un semn al generalului, profesorul scoase din servietă cîteva planuri şi note dactilografiate.

Fruntea dictatorului se încreţi la loc, amănunt pe care celălalt savant îl sesiză imediat. îşi apucă colegul de braţ şi începu să explice grăbit dar convingător :

— Arma ideală, care îşi caută singură ţinta, este acum o realitate ! Din fericire, se află în mîinile noastre şi va servi glorioasei armate germane. În cîteva cuvinte, mein Führer, secretul este următorul : am reuşit să creăm şi totodată să construim proiectilul reactiv cu autodirijare fonică. Lansat în direcţia avionului, de îndată ce ajunge la 5—600 metri distanţă de el, dispozitivul fonic captează zgomotul motoarelor şi îndreaptă proiectilul spre sursă. Viteza supersonică îi permite să ajungă avionul în cîteva secunde lovindu-l direct în motor. Aceasta este arma „Der Blitz den Göttern”[I], pe scurt: „ODIN” !

— Dar o putem folosi ? întrebă Hitler. Bănuiesc că dispozitivul de căutare şi ghidare nu este prea simplu ; şi nici proiectilul...

Generalul Bahr făcu doi paşi înainte :

— Mein Führer, exemplarele construite pînă acum şi pe care le-am experimentat cîntăresc circa 160 de kilograme. Dumnealor speră ca la producţia de mare serie să îi reducă greutatea cu aproximativ 14-15 kilograme.

I Trăsnetul zeilor (în 1b. germană).

— L-aţi experimentat ? tresări Hitler plin de speranţă.

— Da, în sectorul bazei de lansare a rachetelor V-2 de lingă Peenemiinde. În noaptea de 4 spre 5 octombrie, dintr-un val de peste o sută de bombardiere inamice am doborît 60 de avioane în mai puţin de zece minute ; celelalte s-au retras renunţînd la îndeplinirea misiunii.

De data aceasta, emoţiei fostului caporal era atît de mare îneît începu să monologheze nlimbîndu-se agitat prin cameră.

— Kolossal ! Şaizeci de avioane dobori te în zece minute ! ! Proiectilul şi avionul ! I ’ Cînd voi dispune de zece mii, o sută de mii de bucăţi – la care voi adăuga şi avionul reactiv Mc-163 – fortăreţele zburătoare nu vor mai fi altceva decît sicrie zburătoare ! Cu ajutorul rachetelor V-l şi V-2 am să distrug Londra iar cu rachetele intercontinentale V-3, Moscova, New Yorkul şi uzinele din Urali. Lipsiţi de su- ipremaţîe în văzduh, anglo-americanii vor fi azvîr- Diţi din Europa. Voi trimite în răsărit cele şaizeci de divizii din Franţa şi Italia. Tancurile ruseşti se vor împotmoli în Polonia...

Cuvîntul „tancuri” pe care singur îl rostise, îi a.minti însă că războiul se duce mai mult pe uscat, iar îm privinţa opririi blindatelor sovietice şi americane, perspectivele erau destul de sumbre.

— Un moment, continuă el aşezîndu-se pe fo- toliu ; împotriva tancurilor nu putem folosi această arrmă ?

Savanţii schimbară o privire între ei, apoi cu colonelul. După cîteva clipe, acesta se adresă fUhreru- luil :

— Din păcate, pînă acum, din lipsa unei linii tehnologice adecvate, nu am reuşit să fabricăm decît 75 de rachete. Zece au fost folosite în timpul testelor de laborator şi poligon, şaizeci de Peenemünde... Mai avem doar cinci exemplare. Transformarea rachetei tip sol-aer într-una tip sol-sol, cu încărcătură de proiectil antitanc, necesită studii şi modificări importante. Deşi am prevăzut şi varianta anticar, încercările efectuate în poligon nu au fost concludente.

— Făceţi-le să fie concludente ! ceru Hitler în- cruntîndu-se.

— Ar trebui experimentată şi în condiţii reale de luptă, adică pe front. Or, acest lucru comportă riscuri.

— Anume ?

— Transportul la destinaţie al armeî şi documentaţiei ; eventualitatea unei ofensive inamice în sectorul respectiv, în timpul căreia instalaţia de lansare ar putea fi distrusă – dacă nu chiar capturată... Şi cum, pentru o mai bună păstrare a secretului, planurile şi documentaţia nu au duplicate...

Colonelul ar fi continuat să înşire alte cîteva zeci de motive întemeiate dacă privirea lui Hitler nu l-ar fi făcut să îşi înghită cuvintele.

— Riscuri ? Ofensive ? Nu vreau să ştiu ! „Odin” va fi transportat imediat pe frontul de răsărit şi nu îl veţi aduce înapoi decît după ce va fi adaptat şi pentru distrugerea tancurilor. Generale Bahr !

— Da, mein Führer !

— Te îngrijeşti personal de acest lucru. în termen de 24 de ore arma să ajungă pe

front: după terminarea misiunii, să fie adusă înapoi tot cu avionul. Voi doi, continuă el holbîndu-se ameninţător la savanţi, o veţi însoţi, iar dumneata, colonele, răspunzi cu capul de siguranţa instalaţiei şi a lor. înţeles ?

— Jawohl ! răspunseră militarii în timp ce savanţii simţiră cum îi podidise o sudoare ca de gheaţă. Dar înainte de a se înclina în semn dp sununQre, Hitler părăsise biroul.

*

* *

Colonelul Rudolf Beaumont privea pe fereastra dreptunghiulară a Junkersului. Nu prea avea ce vedea, întrucît pămîntul era înconjurat de umbra albastră a înserării ; doar sus, la înălţimi, cîţiva nori sidefii reflectau ultimele raze ale soarelui care dispăruse sub orizont. Zîmbea satisfăcut. După aproape o săptămînă de experimentări, calcule noi şi modificări, arma „Odîn” dăduse rezultatele scontate ; lansate aproape orbeşte în direcţia unei formaţii de blindate inamice, ultimele trei, din cele cinci proiectile reactive îşi aleseseră şi loviseră ţintele în mai puţin de zece secunde ; şi asta, de la o distanţă de aproximativ 3000 de metri. în contrast cu numele pe care îl purta, „Odin” nu putea fi auzit datorită vitezei sale supersonice, astfel că inamicul nu îl putea detecta. Proiectilul perfora blindajul într-o fracţiune de secundă şi exploda în interiorul tancului. Colosul de oţel se Snvîrtea pe loc, tresărea ca un pachiderm lovit de glonţ apoi rămînea nemişcat. Singura urmă lăsată de fulgerul lui „Odin”, era un orificiu nu mai mare decît grosimea unui pumn de copil.

Acum, cele două Junkersuri cu care transportaseră instalaţia de lansare se întorceau la bază. Beaumont alesese un drum ocolit, pentru a deruta o eventuală urmărire. După socotelile piloţilor, în jurul orei 20 trebuia să aterizeze pe un aeroport izolat din nordul Ungariei. A doua zi, după-amiază, îşi vor continua zborul spre Kissingen, în apropierea căruia se afla uzina-laborator. Conform calculelor estimate de cei doi savanţi, prelucrarea planurilor adnotate şi modificate precum şi construirea liniei tehnologice de fabricaţie urmau să dureze vreo şaizeci de zile ; după aceasta, se putea trece la producerea în serie a armei „Odin".

El, Rudolf Beaumont, era prea lucid pentru a crede în iluzia că atît „Odin" cît şi V-3 sau Mc-163 vor aduce Germaniei victoria închipuită de Hitler. Fiind militar şi totodată om de ştiinţă, îşi dădea seama că de îndată ce folosirea lui „Odin" va fi generalizată, numărul celor care vor cunoaşte secretul va creşte şi bineînţeles, inamicul va reuşi să afle despre ce e vorba. Cunoştea capacitatea savanţilor din ţările inamice şi putea paria că nu le va trebui prea mult timp pentru descoperirea... antidotului.

Cît îi priveşte pe cei doi inventatori, aceştia nu gîndeau chiar atît de departe ; satisfacţia care le zugrăvea feţele era datorată unor cauze mult mai prozaice ; scăpaseră teferi din iadul frontului răsăritean şi asta însemna mai mult decît nădăjduiseră. Pilotul anunţase prin interfon că se aflau deasupra Ungariei, aşa că, se

puteau considera scăpaţi.

Dar în aceeaşi clipă, prin difuzorul aflat deasupra capetelor lor, se auzi vocea pilotului :

— Sîntem atacaţi de două I. A. R.-uri !

Beaumont sări de la locul său, intră în cabina piloţilor şi scrută prin ferestrele de plexîglas spaţiul din jurul avionului. Unul din avioanele româ

neşti angajase lupta cu Messerschmldtul de escortă iar celălalt se pregătea să îi atace pe ei.

— Coboară cît mai jos, ceru el pilotului.

— E riscant; dedesubt sînt dealuri cu înălţimi de cinci şase sute de metri.

— Menţine-te la şapte sute.

Se adresa apoi telegrafistului :

— Comunică celuilalt avion să procedeze la fel şi să-şi continue drumul, apoi anunţă situaţia la „Centru”. Să ne urmărească pe traseu şi să fie gata să trimită ajutoare în caz că vom fi nevoiţi să aterizăm forţat.

Telegrafistul începu să transmită, iar el se întoarse în cabina piloţilor.

— Şase sute nouăzeci metri altitudine, îi comunică pilotul.

— Bun, pe aici e destul de întuneric, constată colonelul. Viteza sa mare nu va permite vînătorului să se aventureze în apropierea dealurilor.

Nu aceasta era însă şi părerea pilotului român care îşi năpusti avionul cu botul în jos, spre Junkers.

Trasoarele ţişniră întîlnindu-se într-unul din cele trei motoare. O trîmbă de fum albicios, cîteva rateuri... şi motorul se opri exact în clipa

cînd I. A. R.-ul lua înălţime de la o distanţă de numai cîteva zeci de metri.

— încearcă să aterizezi ! strigă Beaumont la urechea acoperită cu cască a pilotului.

Cu faţa şiroind de sudoare, acesta dădu din cap că a înţeles şi începu manevrele necesare unei aterizări forţate pe un teren necunoscut. Singura şansă era să găsească o vale mai largă sau un podiş sterp.

Beaumont aştepta nerăbdător, în timp ce privea îngrijorat trîmba de fum albicios care rămînea în urma motorului lovit.

în sfîrşit, descoperind o vâioagă între două dealuri pilotul executa un viraj şi, cu motoarele reduse la limită. începu să coboare, avînd grijă să comunice prin interfon :

— Puneţi-vă centurile !

Cînd simţi că roţile au atins solul, opri motorul din stînga pentru a evita răsucirea avionului. Dar după cîţiva metri, roţile întîlniră un obstacol; trase maneta de gaze pînă la refuz, însă, cu un singur motor, Junkersul nu se putea dezlipi de sol. Singurul lucru pe care-l obţinu fu o sporire a vitezei de înaintare. Izbit de dîmburi şi agăţîndu-se de tufişuri, trenul de aterizare cedă. Avionul se prăbuşi cu burta de pămînt şi după cîţiva metri se opri cu botul într-un lăstăriş. în aceeaşi clipă intră în funcţiune şi extinctorul automat care înăbuşi începutul de incendiu la motorul avariat.

— E toată lumea teafără ? întrebă pilotul des- hămîndu-se din curele.

Echipajul şi pasagerii îi răspunseră pe rînd, după ce mai întîi îşi pipăiră capetele şi

coastele. Nu era nimeni rănit.

— Unde sîntem ? întrebă Beaumont.

Pilotul desfăcu porthartul şi la lumina lămpii de avarie încercă să stabilească poziţia.

— Cam pe aici.

Colonelul arătă cu degetul spre un cerculeţ de pe hartă :

— Ce sat e ?

— A-fra-meni, silabisi pilotul.

— „Aframenl” ? 1 ? Asta e nume românesc. Ai spus doar că sîntem deasupra Ungariei 1

— Sîntem în regiunea ocupata de maghiari în 1940.

— Ah, so ! exclamă pilotul liniştindu-se.

Dar îi era scris să nu se bucure de prea multă linişte deoarece, cum deschise uşa avionului, rămase nemişcat. Dinspre răsărit îi ajunse la ureche bubuitul înfundat al unei canonade. Aprecie distanţa, es- timînd-o cam în jur de zece-cincisprezece kilometri.

„Bun, mai am timp” ' se încurajă el. Apoi se a- dresă celorlalţi:

— Pînă la „Aframeni” sînt circa zece kilometri. Eu, împreună cu domnii ingineri vom pleca după ajutoare ; trebuie să fie vreo unitate în sat, de la care să obţinem o maşină. Pînă mă întorc eu, echipajul avionului va păzi lăzile cu piese. Nu permiteţi nimănui să se apropie de avion dacă nu e însoţit de mine. Cunoaşteţi instrucţiunile ? !

— Da, domnule colonel.

Karl von Radnach aruncă o ultimă privire plină de îngrijorare spre avion.

— Domnilor, vă recomand cea mai mare atenţie şi grijă pentru lădiţele însemnate cu

runa „O” şi numerotate de la unu la trei. Conţinutul lor este de o importanţă inestimabilă.

După ce primi asigurări liniştitoare, colonelul plecă însoţit de cei doi savanţi. Pilotul stinse luminile de avarie şi scoţîndu-şi pistoletul se aşeză în faţa uşii.

— Dom’ sergent, parcă s-a mişcat ceva în hardughia aia, raportă în şoaptă unul din cercetaşi.

Gradatul scrută întunericul încercînd să răzbată cu privirea pînă la silueta întunecată a avionului După cîteva secunde de ascultare încordată, urechea prinse zvonul unor cuvinte nemţeşti. îşi atinse tovarăşul cu cotul şi îi făcu semn să îl aştepte pe loc, apoi începu să se tîrască încet spre avion.

La rîndul său, soldatul îi înştiinţa pe ceilalţi trei membri ai patrulei despre intenţiile sergentului.

După vreo douăzeci de minute, apesta se întoarse tot atît de nevăzut şi neauzit ca la Dlecare

— Pamfile, începu el în şoaptă, sînt trei, unul afară şi doi înăuntru ; păzesc avionul. Du-te şi raportează-! domnului sublocotenent că drumul spre pod e liber. Pînă vine dînsul cu plutonul, noi îi lichidăm pe ăştia.

Ostaşul dădu din cap în semn că a înţeles şi plecă tîrîş să execute ordinul.

După ce aprecie că s-a îndepărtat destul, sergentul sîsîi încet, îndemnîndu-şi tovarăşii

să îl urmeze.

Pentru nişte vînători de munte experimentaţi – cum erau ei – parcurgerea pe nesimţite a unei distanţe de circa o sută de metri – cît îi despărţea de avionul doborît – nu prezenta dificultăţi. Trebuia doar să evite crengile uscate. însă după vreo zece minute luna răsări de după un deal, poleind cu razele sale tabla avionului şi izgonind într-o oarecare măsură întunericul din jurul lui. Dar cercetaşii sergentului Pînzaru erau oameni care ştiau să se furişeze şi ziua, în amiaza mare, aşa că îşi continuară drumul, tîrîndu-se pe sub umbra tufişurilor. înconjurară avionul la o distanţă de numai zece metri şi, cînd ajunseră în apropierea lui, se opriră la adăpostul unui dîmb, nu departe de profundor.

Prin semne înţelese numai de cercetaşi, sergentul îi înştiinţa ce va face el şi cum trebuie să acţioneze ei, după care se tîrî spre uşa avionului care apărea ca o pată neagră pe fuselajul uşor luminat de lună.

Pilotul şedea cu picioarele atîrnînd în gol şi cu pistoletul în mină. Pînzaru îi vedea silueta masivă, care ocupa jumătate din spaţiul uşii. Apucă o grenadă şi îi scoase siguranţa cu grijă, să nu facă zgomot Cînd fu pregătit, scoase un ţîrîit ca de greier mai bine hrănit.

De după dîmb, soldatul Neagu Stan îşi vîrî două degete în gură şi îi trase un şuierat ca pe timpul cînd îşi chema dulăii în jurul turmei.

Pilotul sări jos şi se lungi pe iarbă îndreptîndu-şi pistoletul în direcţia de unde auzise şuieratul. în aceeaşi clipă, sergentul dădu drumul minerului de amorsare ; numără trei secunde, se ridică într-un genunchi şi aruncă grenada în direcţia uşii.

Explozia se produse chiar în clipa cînd pătrunse în interiorul avionului, unde copilotul şi telegrafistul se pregăteau să deschidă focul cu mitraliera de sub cupola de plexiglas.

Cînd ecoul bubuiturii se stinse, sergentul îi strigă pilotului rămas lungit sub uşă :

— *Hende hoch* P Şi imediat se rostogoli cîţiva metri spre stînga.

În loc să se predea, hitleristül îndreptă ţeava pistoletului în direcţia de unde venise... invitaţia şi deschise foc. Nu apucă să tragă decît un cartuş ; o rafală izbucnită din automatul unuia dintre cercetaşi lămuri situaţia.

[1] Sus mîinile.

C-da 5501 coaja 2

CAPITOLUL II

— Ce mai e nou la Berlin ?

Locotenent-colonelul Baumann nu se formaliză de intrarea neregulamentară a subalternului său, căpitanul Rolf Hawlischek. îl aşteptă să se aşeze pe scaunul de lingă birou şi să-şi aprindă ţigara. De-a- bia atunci îi răspunse continuînd să privească pe fereastră :

— Nu s-a sfîrşit încă noaptea Sfîntului Bartolomeu ! Atîta doar că în locul hughenoţilor sînt ucişi generalii şi coloneii bănuiţi de legături cu complotiştii din iulie.

— M-am temut pentru dumneavoastră, mărturisi căpitanul cu sinceritate.

Baumann îşi întoarse privirea spre el şi zîmbi amar :

— Nu sînt credincios, dar cînd m-am văzut în avionul care mă aducea înapoi, eram ispitit să spun de trei ori Tatăl nostru, deşi n-am avut habar de cele ce trebuia să se întîmple la 20 iulie. Avem noroc, fidelitatea noastră nu e pusă la îndoială. încheie colonelul fără să îşi poată ascunde sentimentul de uşurare.

Mai vîrstnic – şi deci mai sceptic în privinţa norocului – căpitanul Hawlischek bătu cu degetul în lemnul biroului. Apoi întrebă :

— Care a fost motivul convocării ?

— O poveste destul de încîlcită : Un avion Junkers a fost nevoit să aterizeze forţat în

apropierea frontierei dintre România şi Ungaria. Avea la bord cîteva subansambluri şi planuri ale unei arme secrete. Şi, trei pasageri : doi ingineri şi un colonel... Beaumont, preciză Baumann răsfoind filele notesului. Acesta i-a urcat pe cei doi intr-un avion trimis special de Berlin ; dar cînd să se înapoieze la epavă – după documentele alea – era prea tirziu ; aceasta se afla în spatele liniilor inamice.

— Şi?

— Beaumont s-a sinucis. Hitler în persoană îl însărcinase cu siguranţa armei ; aşa că...

Hawlischek simulă un fior :

— Numai pentru atîta te sperii, papă Rolf ? întrebă Baumann încercînd să zîmbească.

De data aceasta, căpitanul se sperie de-a binelea :

— Nu cumva trebuie să preluăm noi cazul ?

— Doar un poliţist experimentat ca dumneata putea fi atît de perspicace. Dacă în loc să fii austriac erai german din Reich, de mult ajungeai colonel, îl tachină Baumann.

— Nu prea îi invidiez pe colonei, în zilele acestea, îi replică Hawlischek.

— În situaţia noastră, de acuma, nici căpitanii nu se pot considera în siguranţă. Avem la dispoziţie cinci zile – începînd de azi – pentru a expedia la Berlin o parte – cea mai importantă – din coletele rămase la bordul Junkersului. Se află în sectorul de luptă al corpului nostru de armată, la aproximativ zece kilometri de satul...

Locotenent-colonelul îşi consultă din nou

notesul :

— Satul... „Aframeni”, ocupat de români. O. K. W.-ul[II] a considerat normal ca serviciul de informaţii al corpului 21 de armată să colaboreze în problema asta cu serviciile secrete ale S. S.-ului. Ce zici, papa ?

Dar căpitanul continua să-l privească într-un fel care îi dădea de înţeles că nu pricepe încă nimic.

— Din fericire, continuă Baumann, în sectorul inamic Abwehrul dispune de un agent : agentul 24-W-38, preciză el după ce îşi consultă iarăşi însemnările. Vom intra în legătură cu el şi îi vom da tot concursul. Asta e !

Plutonierul major Amăruţă Iordan tocmai isprăvise cîntărirea cărnii ce urma să fie pusă în cazanul soldaţilor din serviciile de spate ale comandamentului diviziei, cînd un ostaş îl anunţă că cineva doreşte să-i vorbească.

— Cine, mă? întrebă el ştergîndu-şi mîinile.

— Un domn elev-sergent. V-aşteaptă în spatele magaziei.

Amăruţă ridică din umeri, ca omul care nu reuşeşte să-şi amintească de un lucru lipsit de importanţă, apoi se îndreptă spre magazie.

— Cu mine ai treabă ?

Sergentul se prezentă cu aerul de uşoară persiflare cu care teteriştii se adresau subofiţerilor :

— Să trăiţi, domnule plutonier major, sînt

II O.K.W. – Ober Kommando Wehrmacht = înaltul comandament al Wehrmachtului.

sergentul t. r. Caloianu Ovidiu din regimentul 6 vînă- tori.

— Si ce doreşti ?

— Să mă ascultaţi cîteva minute.

— Dă-i drumul, dar pe scurt.

— Domnule plutonier major Amăruţă, la vreo zece kilometri de Avrămeni, se află epava unui Jun- kers. Va trebui ca mîine, să luaţi clin el trei lădiţc pe care să le expediaţi poimîine dimineaţă regimentului meu. Atîta tot !

Majorul clipi din ochi şovăind între nedumerire şi indignare. Opta pentru a doua.

— Sergentule, nu primesc ordine decît de la sublocotenent în sus. Asta ar fi prima ! A doua : Nici avionul, nici lădiţele alea nu mă interesează. Dumneata, nici atît ; asta e a treia.

Dar tonul arţăgos nu îl intimidă pe teterist :

— De acord cu a treia. Cit priveşte celelalte obiec- ţiuni... cred că ne vom înţelege pînă la urmă. Să zicem... cincizeci de mii. Jumătate acuma, restul... după expedierea lădiţelor.

Amăruţă se congestionă la faţă ca şi cum ar fi fost ameninţat de o apoplexie iminentă :

— C... cum îndrăzneşti, mizerabile ?

Şi se întoarse cu intenţia de a chema pe cineva. Dar sergentul îl apucă de braţ.

— Un moment ! Cunoşti asta ?

Scoase din buzunar un obiect nichelat şi îl plimbă ostentativ prin faţa ochilor majorului.

Deconcertat, acesta răspunse bîlbîindu-se :

— E... e un cleşte pentru scos dinţi.

— Şi nu îţi aminteşte de pogromul de la Iaşi ?

Chipul plutonierului trecu de la roşu la galben, încercă să nege, dar din privirea plină de siguranţă a teteristului înţelese că s-ar fi ostenit degeaba.

— În... în sfîrşit, am fost acolo. Dar n-am omorît pe nimeni ! Hitleriştii au făcut-o ! Şi legionarii...

— Dumneata te-aî mulţumit să jefuieşti cadavrele. Şi fiindcă ceasurile şi inelele le luaseră S.S.-'iştii, ai făcut rost la repezeală de ăsta – îi arăta

iar cleştele – şi ai început să faci extracţii. Bineînţeles că te interesau numai dinţii de aur. După ce vei ii confruntat cu bijutierul Bazarian din Iaşi, îţi va fi greu să dovedeşti că nu ai participat direct la masacru.

— Dar... ăsta... cleştele, cum a ajuns la dumneata ?

— Te-am văzut cînd l-ai aruncat printre liniile de cale ferată. Cum nu mă puteam dumiri la ce i-ar folosi o asemenea sculă unui plutonier de administraţie, am cercetat cadavrele. Restul... nu prezintă importanţă pentru dumneata. Cel puţin pentru moment, încheie sergentul rînjind.

Fostul „dentist” se transformase din major îndrăcit în recrut speriat.

— Şi... ce trebuie să fac ?

— Nimic complicat sau periculos. Mîine, cînd aduci pîinea de la manutanţa clin Corbeni, faci un ocol pe la avionul doborît şi iei lădiţele. Vei găsi patru ; au pe ele lipite nişte etichete de sardele „Ro- bert”. într-una – e însemnată cu o cruciuliţă – sînt chiar cutii de sardele, asta pentru cazul cînd cineva va fi curios şi-ţi va cere

să-i arăţi conţinutul.

— După aceea ?

Sergentul privi în jur, apoi, luînd o ţinută oarecum respectuoasă, îi răspunse :

— Să mergem spre grajduri, pînă ajungem, vă explic amănuntele.

Căruţa încărcată cu pîine părăsea satul păcănind şoseaua asfaltată. Vizitiul, un soldat din leaturile mai vechi, apucase hăţurile cu o singură mînă ; în

cealaltă ţinea un codru de pîine caldă din care muşca alene, ca omul care mănîncă mai mult de poftă decît de foame. însoţitorul său, plutonierul major Amăruţă, privi îngrijorat mai întîi spre cerul senin apoi în lungul şoselei aglomerată de tancuri, maşini şi trupe.

— Măi Marine !

— Ordonaţi.

— Eu aş zice s-o luăm pe drumul ăla de căruţe, care duce spre Avrămeni.

— E cu ocol, dom’ major.

— O fi, dar e mai sănătos. Să nu ne pomenim cu aviaţia nemţilor. Nu vezi ce îmbulzeală e pe aici ?

Soldatul puse pîinea pe genunchi şi apucă hăţurile cu amîndouă mîinile :

— Hai, zmeulenii tatii.

După vreun ceas de mers agale, cînd în suiş, cînd în coborîş, căruţa întră în valea unui pîrîu care curgea paralel cu drumul prăfuit. Cînd ajunse aproape de Junkersul doborît, majorul îl atinse cu cotul pe soldat.

— Opreşte oleacă.

— Ptrruu, flăcăii tatii !

— Amorţii de tot; îmi sună oasele de atîta zdruncinătură, se scuză Amăruţă.

— Tot pe şosea era mai bine, comentă soldatul. Dar majorul nu îi răspunse ; părea preocupat de epavă.

— De cînd o fi ăsta aici ?

Marin coborîse şi el; după ce mîngîie caii pe bot şi îi trase de urechi, se apropie de avion.

— Nu de mult, încă nu s-au uscat crăcile rupte, constată el cercetînd lăstărişul în care se proptise trimotorul.

După ce îi dădu un ocol, Amăruţă se opri în dreptul uşii:

— Oare o mai fi ceva înăuntru ? Cu avioanele astea, nemţii cărau şi alimentele mai de soi.

Dar soldatul era sceptic :

— De unde să mai fie ? Au trecut alţii înaintea noastră, adăugă el. Şi arătă cu capul spre un mor- mînt proaspăt, străjuit de trei cruci.

Majorul silabisi numele nemţeşti, scrise cu creion chimic, după care, revenind la avion, se săltă anevoie pînă reuşi să pună un genunchi în pragul uşii.

Explozia grenadei produsese destulă harababură, dar urmînd explicaţiile teteristului, găsi cu uşurinţă locul unde acesta ascunsese lădiţele. Le transportă pe rînd la uşă apoi îl strigă pe soldat :

— Ei Marine, te temeai că n-a mai rămas nimic ! Cine caută găseşte.

Marin cercetă „captura” cu o privire neîncrezătoare.

— Să nu fie niscai nemţării d-alea, să sărim în aer, comentă el.

Amăruţă îi arătă etichetele :

— Eşti prost mă, nu vezi că-s pline cu sardele ?

— Hîm !

— Sardele „Robert”, franţuzeşti. Astea-s delicatese de lux ; se împărţeau numai ofiţerilor superiori.

— Şi cum de nu le găsiră ăilalţi, de fură înaintea noastră ?

— Erau vîrîte sub nişte cutii de benzi de mitralieră. Norocul mi-a îndreptat paşii într-acolo. Ia să desfacem una, propuse majorul. Dă baioneta încoace.

Soldatul se supuse dar, prevăzător, se adăposti în spatele căruţei. Văzînd însă că nu se întîmplă nimic – nici la desfăcutul lăzii şi nici atunci cînd Amăruţă începu să răsucească cheiţa unei cutii – se apropie şi el.

— Adă şi o pîine, îi strigă majorul şi în aşteptare, îşi linse uleiul scurs pe degete.

După vreo jumătate de ceas, se aflau din nou pe drum. Caii, mai odihniţi acuma, zoreau pe drumul plin de hîrtoape, deranjînd digestia majorului.

— Marine !

— Ordonaţi !

— Să nu afle nici vîntul, nici pămîntul, de sardelele astea, că rămînem mofluji.

— Dar ce păcatele mele o să facem cu atîtea ?

— Le vînd ofiţerilor. Vreo zece cutii i le trimit domnului general, aşa... cadou. Am să-i spun că e şi din partea ta, preciză Amăruţă.

— Să trăiţi şi vă mulţumesc.

— N-ai pentru ce !

Apoi majorul îşi scoase portofelul şi întorcîn- du-se cu spatele, numără cîteva hîrtii de o mie.

— Măi Marine, eu nu prea ştiu cînd şi cu cît oi vinde sardelele astea. Aşa că ţine 5000 de lei, partea ta şi să nu mai vorbim de ele.

Nedumerit de o asemenea filotimie, soldatul rămăsese cu banii în mînă dar îşi reveni repede şi se grăbi să-i vîre în buzunar fără a-i mai număra.

— Să trăiţi şi să vă dea ăl de sus sănătate !

Dar îi era scris să mai aibă un motiv de nedumerire. Amăruţă scotoci pe sub pîini şi scoţînd din lă- diţă vreo opt cutii, i le puse în braţe.

— Astea-s pentru tine. Să le mănînci ori să le dăruieşti ălora de care ai nevoie.

Soldatul le ascunse în sacul cu ovăz.

— Ba nici una, nici alta, dom' major. Le păstrez, să le duc copiilor. De-oi scăpa cu zile, adăugă el. Apoi, ridicînd biciul, îndemnă caii : Dii, zmeulenii tatii!

În dimineaţa următoare, Amăruţă constată cu nelinişte că, în camioneta regimentului 6, se aflau numai sublocotenentul Dădîrlat Ştefan – popotarul – şi caporalul Melânte, şoferul, de la care ceru lămuriri :

— Sergentul Caloianu n-a venit ?

— Nu dom' major. Dar a zis să-mi daţi mie fa- solea care i-aţi promis-o ieri.

— Dar pentru mine nu ţi-a dat nimic ?

— Nu. A zis că o să treacă dînsul mai pe seară pe la dumneavoastră.

Cum însă majorul nu era omul care să dea vrabia din mînă înainte de a fi înhăţat cioara de pe gard, luă hotărîrea să trimită numai două lădiţe. Şi aduse sacul cu fasole după ce scoase una din ele.

„P-a treia nu i-o dau decît după ce îmi numără în palmă toţi banii”, îşi spuse el în gînd.

Restul zilei se scurse aidoma celorlalte ; cu alergătură între cancelarie şi magazii, cu certuri cu subofiţerii nemulţumiţi de felul cum ţinea popota... Furierii îl învinuiau că aduce mărfuri proaste – Amăruţă ţinea şi cantina – pe care le vinde însă scump...

„Off, numai major să nu fii !” se văită el pe la vreo zece seara cînd, după ce isprăvi socotelile din registre, părăsi cancelaria.

Satul era cufundat în întuneric, iar pe străzi nu circula nimeni. După ce răspunse cu parola somaţiei patrulelor întîlnite, Amăruţă o coti pe una din uliţele secundare, unde îşi avea „cvartirul”.

— Dom’ major, numai o clipă !

Vocea, deşi şoptită, avea totuşi un ton energic. Amăruţă tresări şi iscodi întunericul.

— Sînt eu, sergentul Caloianu.

— Uff ! Da’ bine, bre omule, asta-i oră de întîl- nire ? La nici douăzeci de kilometri de linia frontului ? îl dojeni el pe teterîst.

— Dumneata m-ai obligat. Ai trimis numai două lădiţe.

Deşi era sigur că prin întuneric sergentul nu îi vede faţa, majorul zîmbi mieros :

— Şi n-am făcut bine ? Am auzit că maşina aia a dat peste o mină şi a luat foc. Aşa, cel puţin, ţi-a rămas o lădiţă.

Bineînţeles că n-ar fi pariat nici măcar cu o ceapă degerată contra unei legături de praz că va fi crezut, aşteptă însă reacţia celuilalt.

— Mda, ai fost bine inspirat, recunoscu teteristul. Unde-i lădiţa ?

— La mine, la cvartir. Ştii, prin magazie mai umblă şi alţii...

— Ad-o încoace, te aştept aici.

— Banii îi ai ? întrebă prevăzător majorul.

În loc de răspuns, Caloianu se bătu cu palma peste buzunarul vestonului.

După vreo zece minute, Amăruţă se înapoie cu lădiţa la subsuoară.

— întîi banii !

Sergentul scoase din buzunar un teanc de bancnote.

— Numără-i!

Majorul apucă banii cu amîndouă mîinilc în timp ce slăbi strînsoarea cotului pentru ca tetcristul să poată apuca lădiţa. Se întoarse cu faţa în umbra gardului şi aprinzînd o lanternă cu lumină albastră, începu să numere bancnotele...

În zorii zilei, o patrulă descoperi cadavrul majorului ; fusese înjunghiat cu un pumnal nemţesc.

După cercetări, care nu aduseră nici o lumină, căpitanul Mateescu de la biroul 2, puse singura concluzie plauzibilă : „Plutonierul major Amăruţă Iordan a fost ucis de un soldat inamic rătăcit în spatdle 'liniilor noastre, pentru a-l deposeda de acte”.

Se transmisese tuturor unităţilor ordinul de a legitima pe toţi suspecţii – civili sau militari – şi

să îl aresteze imediat pe posesorul legitimaţiei cu numele de Amăruţă V. Iordan.

CAPITOLUL III

— Căpitane Hawlischek, mă tem că Berlinul nu va fi prea încîntat primind numai două lădiţe.

Şi pe bună dreptate, locotenent-colonelul Baumann avea destule motive să creadă că aşa se va întâmpla. Obersturmführerul dr. Eibl, – ataşat al S. S.-ului pe lîngă O. K. W. –, care îi încredinţase misiunea, fusese cît se poate de categoric atunci cînd îi ordonase recuperarea tuturor lădiţelor însemnate cu runa „O”. Dar, vorba lui Hawlischek :

— De unde trei, dacă au fost numai două ? Avionul se afla de cinci zile în spatele liniilor inamice. Şi în asemenea împrejurări, oricine trece pe lingă el îşi încercă norocul. Să presupunem că un soldat a fost ispitit de una din lădiţe închipuindu-şi-o plină cu bunătăţi ! Negăsind altceva decît nişte obiecte necu-noscute, a aruncat-o, ori – şi aici Hawlischek bătu în lemn – a predat-o comandanţilor săi. Ar face bine cei de la Berlin, să se mulţumească – şi să ne mulţumească – şi pentru cele două.

— Argumentele dumitale nu prea rezistă ; agentul ne-a comunicat că la bordul Junkersului se aflau toate trei, îi aminti Baumann.

Căpitanul zîmbi cu subînţeles :

— Ne-a comunicat nouă, nu lui Eibl. Oricum, domnule colonel, trebuie să recunoaştem că atît agentul Abwehrului cît şi Kommandoul nostru

au făcut treabă bună.

— Da, nu se poate nega. Un lucru nu pricep : agentul ăla e român ; ce îl determină să lucreze pentru noi ?

— M-am informat eu ; Abwehrul l-a recrutat prin 1938 ; era student la Koln. Nu i-a fost prea greu, fiindcă era legionar. Norocul Abwehrului —şi ghinionul nostru – a fost că avionul cu piesele „Odină[u] s-a aflat în apropierea zonei ocupată de unitatea lui. Dar nici eu nu pricep un lucru : ce dracu înseamnă 24-W-38 ?

— Nu-i greu de înţeles ; primul număr indică matricola lui, litera : locul ocupat în ierarhia spionilor. Adică : cu „Z” sînt însemnaţi marii specialişti – organizatorii de reţele internaţionale, litera „Y[u] îi desemnează pe spionii de primă categorie; vin apoi maeştri spioni, notaţi cu „X[u] ; spionii obişnuiţi – ca în cazul omului nostru – cu „W[u] ; urmează agenţii ocazionali – ,,V[tt] şi la urmă... plevuşcă : „U”, „T” şi aşa mai departe. Ultimul număr – 38 – arată anul cînd a fost recrutat. Nimic mai simplu I

— După isprava asta, eu i-aş acorda gradul „X”, acestui agent, îşi mărturisi admiraţia Hawlischek.

Se auziră cîteva bătăi în uşă şi un telegrafist intră ţinînd în mină o hîrtiuţă.

— Domnule colonel, un mesaj de la Berlin.

După ce îl expedie pe soldat, Baumann îşi puse ochelarii dar după cîteva secunde şi-i scoase făcînd o grimasă de nemulţumire.

— Citeşte şi dumneata, papă Rolf.

— „O. K. W.-ul este complet nemulţumit de rezultatul operaţiunii. Recuperaţi şi expediaţi imediat „Odin-3[U]. Răspundeţi integral de rezultat, Eibl[u]. Cum vine asta, integral ?

— Probabil se referă la integritatea noastră corporală, îi răspunse Baumann. Şi ca să fie mai explicit, tăie aerul cu palma, în dreptul gîtului.

Hawlischek îşi pipăi îngrijorat cei trei centimetri de grăsime, care făceau legătura capului cu umerii.

-- Am tot respectul pentru dumneavoastră germanii din Reich dar, din respect pentru adevăr, domnule colonel, trebuie să vă spun care a fost şi este cauza de pe urma căreia vom pierde şi acest război: nu aveţi simţul măsurii ! Paradoxal pentru un popor de oameni atît de metodici. Păcat! încheie el arborînd un regret de circumstanţă.

Baumann, ridică din umeri în semn că... n-ai ce-i face, asta e situaţia. Discuţia... filosofică fu întreruptă

de intrarea telegrafistului care îi înmînă lui Rolf un mesaj cifrat.

— Pentru dumneavoastră, domnule căpitan.

— Poţi pleca, îl concedie acesta în timp ce îşi potrivea ochelarii pe nas

După ce descifră textul, se adresă satisfăcut superiorului său :

— Se pare că acest 24-W-38 va reuşi să scoată Reichul din încurcătură – şi pe noi odată cu el.

Locotenent-colonelul se aproapie curios.

— „Recuperat Odin-3. Comunicaţi modalitatea expedierii, 24-W-38”. Fantastic! murmură colonelul. Omul acesta merită o recompensă

— M-am gîndit şi eu la acelaşi lucru. îi vom cere să aducă personal drăcia aia de „Odin[w]. Asta îi va mări zelul ; ştie că după război se vor

răscoli mai adînc faptele legionarilor. Şi cum el are cam multe la activ, ar fi fericit să se poată afla la cît mai multe mii de kilometri vest de Bucureşti.

— Perfect! Promite-i orice, chiar şi un paşaport pentru America de Sud. Numai să ne aducă obiectul. Pe urmă, vom vedea, încheie Baumann zîmbind cu înţeles.

Hawlischek îşi puse cascheta şi se pregăti de plecare :

— Voi lua legătura cu el. Şi dacă nici de data aceasta cei de la Berlin nu vor fi mulţumiţi, am să regret că mi-am părăsit modesta mea secţie de poliţie din Viena, Kaiser Maximilianstrasse 22—24.

Consfătuirea cu comandanţii de batalioane se terminase de cîteva minute. în biroul colonelului Dumbrăveanu Procopie, comandantul regimentului 6 Vînători de munte[III], rămăseseră numai colaboratorii săi apropiaţi.

— Şi cum s-a întîmplat ? Daţi-mi amănunte, ceru colonelul oprindu-şi privirea pe faţa pămîntie a maiorului Vasiliu N. Vasile, şeful biroului operaţiuni.

— Domnule colonel, căpitanul Laurescu a fost la faţa locului...

— Cheamă-l încoace !

După două minute, ofiţerul cu contraînformaţiile dădea raportul:

— ... Din ordinul domnului maior Vasiliu, m-

III Autorul doreşte să precizeze că pe frontul antihitlerist, organizarea marilor unităţi române era cu totul alta decît aceea arătată mal sus. Regimentul 6 Vînători de munto

am deplasat imediat la locul... accidentului. Autofurgoneta era răsturnată în şanţul şoselei, la marginea pădurii .încă mai fumega cînd am ajuns eu. Cadavrele, şi aici căpitanul nu îşi putu reţine un fior, erau carbonizate. I-am putut recunoaşte doar după locul ocupat şi unele obiecte personale care nu au ars complet. Acestea sînt, adăugă el, punînd pe masă o legăturică făcută dintr-o batistă cazonă.

Ofiţerii se apropiară impresionaţi. În mijlocul batistei se afla un pistolet cu patul distrus de explozia cartuşelor încinse, un ceas de mînă pe jumătate topit şi o medalie „Virtutea militară[IV] în aceeaşi stare.

— Medalia e a caporalului Melinte ; mai ţinea încă mîinile încleştate pe volan.

Ofiţerii priveau înneguraţi spre obiectele neînsufleţite, ca şi stăpînii lor.

IVeste o denumire de circumstanţă.

— În sfîrşit, rupse colonelul tăcerea, ce ai constatat ?

— Cauzele pot fi două : o mină rămasă nedepistată sau un proiectil rătăcit care a căzut în apropierea vehici'iulu: azvirlindu-l în şanţ unde a luat foc. Martori oculari... chiar dacă au fost nu sínt încă cunos- cuţi. De asemenea, au ars şi alimentele, preciza ofiţerul.

Colonelul arătă spre obiectele de pe batistă :

— Cu... oamenii ce ai făcut ?

— I-am adus aici, la biserica din sat.

Comandantul se ridică de la birou şi după ce mai aruncă o privire spre batista afumată, rosti resemnat :

— E război, domnilor. Oricare dintre noi poate avea acelaşi sfîrşit.

— Trebuie să anunţăm familiile, interveni şeful statului major, locotenent-colonelul Milicescu Alexandru.

— Desigur încuviinţă colonelul. Unde e căpitanul preot ?

— L-am anunţat eu, raportă căpitanul. Se va ocupa dînsul de cele de cuviinţă.

Colonelul arătă apoi spre obiectele de pe batistă :

— Să fie trimise la partea sedentară, le vom păstra pentru muzeul tradiţiilor de luptă ale regimentului.

Şi pentru că una din prevederile regulamentului de luptă cere ca în nici o împrejurare o unitate, subunitate sau serviciu să nu rămînă fără comandant sau şef, abordă problema numirii unui nou responsabil al popotei ofiţerilor din comandament şi al popote- lor de la batalioane.

Treaba nu era deloc uşoara; ofiţerii... bob numărat. De la batalioane nici vorbă nu putea fi să smulgă pe cineva. Din rîndul ofiţerilor din comandament ? Pe cine ? Fiecare cu specialitatea lui ; nu era îngăduit ca unul dintre servicii să funcţioneze defectuos din cauză că ofiţerul respectiv e plecat după... cartofi sau bulion !

— Domnilor, trebuie totuşi să hotărîm, insistă colonelul după ce ascultă motivările celor de faţă. Că doar n-o să trimitem ordonanţele cu sufertaşul la cazanul trupei ? Vor crede ostaşii că mîncăm din raţia lor, se temu el bazat pe experienţa celor peste treizeci de ani de ostăşie.

În momentul cînd nodul gordian părea mai de nedezlegat, plantonul de la uşă anunţă pocnind din călcîie :

— Să trăiţi domnule colonel; e afară un dom' locotenent care vrea să vă vorbească. Nu-i de la noi, preciza ostaşul.

Colonelul făcu un semn de om plictisit :

— Să intre.

Plantonul deschise uşa scundă şi cadrul ei se umplu pe mai puţin de trei sferturi în înălţime dar complet în lăţime cu silueta rotofeie a unui ofiţer cam de vreo patruzeci de ani.

Acesta păşi tîrîndu-şi anevoie bocancii de schior Şi căutînd cu privirea pe colonel, se îndreptă spre el bătînd cu stîngăcie paşii de defilare regulamentari. Cînd ajunse la doi metri de comandant, se opri în- tr-o poziţie de drepţi destul de aproximativă şi salută cu nesiguranţa unui recrut în prima zi de cazarmă.

— Domnule colonel, am onoarea să mă prezint : locotenent în rezerva Blîndu Napoleon.

Repartizat la unitatea ce cu onoare comandaţi.

Dacă prima impresie, după ce a intrat în sală, provocase doar zîmbete ironice, „potriveala" dintre nume şi prenume – şi mai ales dintre acesta şi înfăţişarea noului camarad – era de-a dreptul comică. Dar din considerente de respect pentru onoarea corpului, ofiţerii încercară să-şi ascundă ¿¡mbetele în spatele beretelor sau caschetelor, ori pur şi simplu, întoreîndu-se cu faţa spre perete.

Numai colonelul rămase impasibil şi, cu mina întinsă, aştepta ca locotenentul să-i înmîneze ordinul de serviciu.

După căutări înfrigurate prin toate buzunarele, ordinul fu descoperit în portofel, între fotografiile soţiei şi ale copiilor.

— Poftiţi, domnule colonel, exclamă omul uşurat ca de o mare povară. La gîndul că le-ar fi pierdut, îşi simţise cămaşa transformată în sugativă.

Colonelul citi ordinul, îl înmînă căpitanulu Lapedatu, şeful adjutanturii. Apoi» conform tradiţiei, strînse mîna noului venit, după care îl prezentă celorlalţi ofiţeri :

— Domnilor, vi-l prezint pe domnul locotenent Blîndu Napoleon. Se întoarse către căpitanul Lapedatu şi adăugă : Rămîne în comandament şi preia popota !

Auzind ce îl aşteaptă, omonimul marelui strateg încercă să-şi compună o figură cît mai marţială şi se adresă colonelului cu un ton de om jignit:

— Domnule colonel, permiteţi-mi să raportez. Eu nu sínt ofiţer de administraţie ; sínt vînător, combatant..

Maiorul intendent Teodorii făcu un pas înainte şi, venindu-i în stingă, îi replică ascuţit :

— Domnule locotenent, aici toţi sîntem combatanţi !

— M-aţi înţeles greşit, domnule maior, se apără locotenentul simţind că îl năpădesc iar sudorile. Am spus că sint combatant în sensul că nu mă pricep la raţii, alimente şi alte socoteli gospodăreşti pe care un popotar trebuie să le stăpînească. Eu, domnule colonel, am fost trimis pe front la cererea mea. Am considerat că nu am voie să stau deoparte acum, cînd trebuie să ne eliberăm ţara.

Colonelul îl ascultă cu răbdare, apoi zîmbi imperceptibil :

— Ce promoţie sînteţi ?

— Promoţia 1928, şcoala de ofiţeri rezervişti de infanterie.

— Ofiţer vechi, comentă căpitanul Lapedatu stîr- nind hazul tuturor. .

Comandantul ceru linişte :

— Domnilor ! Apoi continuă chestionarea : Cîte concentrări aţi făcut de atunci ?

— Trei : în 1932 şi 1936, cîte o lună ; în 1940, două luni.

— La ce unităţi ?

— Primele la regimentul 5 Vînători, a treia la Comandamentul corpului III teritorial.

Maiorul intendent îşi ciuli urechile şi îl privi mai cu atenţie.

— La comandamentul corpului ? se miră colonelul. Şi ce aţi făcut acolo ?

— Am făcut parte din comisia care a anchetat fraudele de la serviciul intendenţei. Atunci am

fost şi avansat.

— Interesant, comentă colonelul zîmbind către maiorul Teodoru.

Acesta însă închise ochii asemenea omului caro îşi aminteşte pe neaşteptate de ceva şi imediat se retrase spre grupul ofiţerilor care priveau scena fu- mînd lîngă fereastra deschisă.

— Vă pricepeţi deci la... anchete, continuă colonelul.

— Am absolvit Academia de înalte ştiinţe comerciale. Sînt – adică am fost pînă luna trecută – expert contabil în corpul de revizori din Ministerul de finanţe.

Colonelul dădu din cap a înţelegere.

— Se parc că din punct de vedere profesional sînteţi un element valoros. Din păcate, domnule locotenent, eu, care am răspunderea unui regiment format din cîteva mii de oameni, sînt obligat să apreciez ofiţerii în funcţie de aptitudinile şi pregătirea lor militară. Ba chiar şi fizică, preciză el măsurînd cu privirea burta de majur bătrîn a locotenentului. Nu pot, continuă el, să încredinţez un pluton, plus siguranţa frontului în sectorul respectiv, unui ofiţer care n-a mai păşit pe cîmpul de instrucţie din anul 1936. Am dreptate ?

Locotenentul se înclină oarecum convins.

— Dar, nici la popotă, domnule colonel...

— E şi asta o funcţie de răspundere şi necesită destulă pricepere. Nu e uşor să hrăneşti treizeci de ofiţeri – dintre care patru, superiori – şi totodată să aprovizionezi încă trei popote – cele de la bata

lioane. Sint peste o sută de guri. Şi nu uitaţi, generalul al cărui nume îl purtaţi a şi spus odată : „Vitejia soldatului trece prin stomac”. Iar ofiţerii... tot ostaşi sînt şi ei. Dar cu gusturi ceva mai subţiri. Că sînteţi infanterist – vînător chiar ? Şi popa Clement a absolvit şcoala de ofiţeri de infanterie – cînd era student la teologie – dar cum îl pot trimite la batalion ? îl vezi dumneata atacînd în fruntea companiei cu arma într-o mină şi cu evanghelia în cealaltă ?

Locotenentul încercă să mai reziste.

— Dar eu am fost trimis pe front la cerere...

— Şi căpitanul Ivlaier, tot la cerere a fost concentrat. Dar locul Iui c la infirmerie. Şi dînsul – te asigur, domnule locotenent – are mai multe socoteli de lichidat cu naziştii.

— Dar nu mă pricep, domnule colonel. Nevas- tă-mea nu mă lăsa nici piaţa s-o fac ; eram tare ne- îndemînatic în probleme de zarzavaturi şi legume.

— Nu-i nimic. Predecesorul dumitale era profesor de latină. S-a descurcat însă mai bine decît Lu- cullus[V], încheie colonelul cu o glumă menită să-l învioreze pe noul popotar.

Se adresă apoi unui ofiţer care tocmai intrase în cameră.

— Domnule sublocotcnet Gîrbaciu, condu-l pe domnul locotenent la popotă.

Popota fusese instalată în locuinţa fostului primar, fugit odată cu autorităţile hortyste. în camera mare —de la faţă – se servea masa ; celelalte două încăperi erau folosite – una ca birou şi locuinţă pentru ofiţerul popotar – iar

---

V General roman, renumit pentru... ospeţele pe care le oferea.

cea alăturată ei – drept magazie pentru veselă şi alimente.

După ce luă cunoştinţă de la furier – sergentul t.r. Caloianu – de situaţia financiară şi scriptică a popotei, locotenentul Blîndu trecu în magazie să verifice inventarul şi alimentele existente.

Folosindu-se de un cîntar cu terezii, începură să cîntărcască mezelurile, untul, făina, zahărul şi celelalte articole mai scumpe. Munca a fost mai anevoioasă la sacii cu fasole şi cu cartofi.

— Domnule locotenent, dacă nu lipseşte nimic din mezeluri ori zahăr, credeţi că tocmai fasolea şi cartofii ar fi putut tenta pe cineva ? De fasole, sînt sătui toţi ; cît despre cartofi... îi dezgroapă proiectilele artileriei ; cine are nevoie, doar se apleacă şi îi adună, argumentă sergentul încercînd să fie cît mai convingător. Nu merită să ne obosim trambalîndu-i din sac pe cîntar şi iar în sac.

— Ai dreptate ! Să zicem că-s toţi, conveni locotenentul însemnînd cu cruciuliţe în dreptul poziţiei lor : Fasole – kilograme 50 cost 1000 lei, cartofi Roza – kilograme 50 – cost 550 lei.

Preţul i se păru exagerat.

— Cam scumpi !

— E marfă bună ; rezistă la păstrare. Răposatul Dădîrlat dăduse ordin bucătarului să nu se atingă de ei atîta timp cît se vor mai găsi cartofi văratici.

Intrucît problema calităţii şi a soiurilor de cartofi îi fusese totdeauna neclară, locotenentul se arătă dornic să vadă cum arată la faţă cartofii... Roza. Dezlegă gura sacului şi îşi vîrî mîna înăuntru.

— Da' mari sînt ! Şi ce roşii ! Oare toţi sînt la fel ? Şi temîndq-se că numai „faţa” arată aşa de bine,
îşi suflecă mîneca vestonului şi vîrînd mina pînă la cot începu să răscolească şi să pipăie... marfa. Deodată deveni atent şi îndreptîndu-şi privirea spre sergent, întrebă mirat:

— Asta ce-o mai fi ? Parcă e o lădiţă ? Să nu fie cumva cu muniţie ? se temu el.

Sergentul tresări imperceptibil, dar îşi reveni repede şi apropiindu-se de sac, îl lovi cu vîrful bocancului.

— Muniţii ? ! ? De unde ? O fi vreo ladă de ambalaj, vedem noi cînd vom scoate cartofii.

Dar Blîndu ştia una şi bună ; dacă pe listă scria că în sac sînt cartofi, apăi numai cartofi trebuie să fie ! Nu şi lăzi cu muniţie sau de ambalaj. Şi pînă să apuce sergentul să mai spună ceva, apucă sacul de fund şi îl întoarse cu gura în jos. Cartofii se rostogoliră huruind pe duşumea, iar lădiţa apăru la lumină. După ce o şterse de praf, ofiţerul citi eticheta şi fluieră plin de mirare :

— Pffiuu ! Sardele ! ? ! Robert.

Controlă mai întîi integritatea ambalajului după care cercetă scriptele.

— Nu e trecută.

— Acuma o văd şi eu ; a fost probabil a sublo-cotenentului Dădîrlat, presupuse sergentul. O păstra pesemne pentru botezul copilului. Ştiţi, spera să obţină luna viitoare o permisie.

Argumentul era destul de plauzibil şi locotenentul îl luă de bun.

— Să o punem bine ; cînd o pleca vreun curier la partea sedentară a regimentului, o

vom trimite nevesti-şi. Cu toate că bietei femei, numai de sardele nu î-o fi arzînd, comentă el cu amărăciune.

După încheierea inventarului, locotenentul convocă tot personalul care deservea popota ; voia să-şi cunoască... unitatea, cu care urma să contribuie la alungarea hitleriştilor, îngrijindu-se de apetitul ofiţerilor din comandamentul regimentului 6 Vînători de munte. Primul se prezentă bucătarul ; om trecut de 40 de ani.

— Să trăiţi, domnule locotenent, sînt sergentul Bordei Vasile.

Ii urmă un ostaş cam adus de spate şi cu o mustăcioară â la Clarck Gabie.

— Să trăiţi, domnule locotenent, sînt caporal Netcu Florea, frizer şi chelner.

După el se prezentă soldatul Teodorescu Paul, chelner şi la urmă, apăru grăbit un alt ostaş, brunet şi mărunţel.

— Să trăiţi, domnule locotenent, sînt soldatul Durică Mihai, ordonanţă la dom’ sublocotenent Dă- dîrlat, lăutar şi om la toate.

— Dînşii sînt toţi ? îl întrebă locotenentul pe te- terist.

— Atîţia am mai rămas, răspunse înnegurat sergentul bucătar. Sîntem toţi rezervişti ; leaturi vechi, adăugii el ca şi cum ar fi vrut să se scuze pentru faptul că se afla la popotă şi nu în prima linie.

Sesizînd „oful“ ostaşului, locotenentul îi replică :

— în condiţii de luptă nici o activitate nu este lipsită de importanţă şi, tjneori, soarta unei bătălii ori a unui regiment, poate fi determinată de un simplu amănunt. Avem datoria ca

împreună să ne îngrijim de hrana ofiţerilor. La rîndul lor, dînşii se îngrijesc de securitatea noastră. Şi a întregului regiment, încheie el convins că cele spuse nu puteau fi cu mult mai prejos decît proclamaţia generalului Bonaparte în ajunul campaniei din Italia.

Apoi, amintindu-şi că e ofiţer, începu să dea primele ordine :

Pentru început, veţi muta magazia în locul biroului şi biroul în locul magaziei.

. N-ar fi mai bine să Ie lăsăm tot aşa ? Actualul birou e mai încăpător şi mai luminos, se opuse sergentul Caloianu.

. J^{n} schimb, uşa dă în săliţa care duce la bucă-ane, bucătarul nu va fi nevoit să ocolească prin curte ori de cîte ori are de adus ceva de la magazie. Şi, în plus, are şi gratii la ferestre. Executarea ! încheie ofiţerul.

Cînd rocada birou-magazie fu terminată, controlă dacă au fost mutate toate alimentele – în special lădiţa cu sardele – încuie uşa şi vîrî cheia în buzunar.

— Asta rămîne la mine.

După plecarea locotenentului, ostaşii îl încon-jurară pe Durică. Acesta îi informase prin semne că... dispune de noutăţi.

Domn’ ilev şî nene Bordei. E prăpăd ! Eram sub fereastră la comandament, cînd a venit dom’ locotenent ăsta ! Auu ! se văită el ducîndu-şi palma la gură. Vorbea dom’ maior Tiodoru cu alţi domni ofiţeri ; zicea că pe unde a trecut dumnealui – adică dom’ locotinent – a fost jale mare. La un comandament de corp – n-am înţeles la care – după două luni cît a făcut dînsul o hanchetă, un dom’ general a fost pus în

ritragere, un colonel s-a împuşcat în cap şi nu mai ştiu cîţi ofiţeri de toate gradele au ajuns la Curtea marţială. Ce mai, pînă aci ne-a fost !

îngrijorarea soldatului Durică nu era însă împărtăşită şi de ceilalţi. Sergentul Bordei era chiar sceptic.

— Ce ne pasă nouă ? Nu sîntem nici generali, nici colonei şi nici măcar ofiţeri. Aia despre care auziseşi tu, or fi fost niscai trădători în slujba vreunei ţări străine. Şi în cazul ăsta, bine le-a făcut. Noi sîntem ostaşi credincioşi, domnii ofiţeri la fel. Ne cunoaştem de ani de zile.

Caporalul Netcu avea însă altă părere.

— Poate n-o fi fost vorba de spionaj, măi Bordei, ci de niscai matrapazlîcuri cu furniturile...

— Aş ! Pe alea le anchetează ofiţerii de administraţie şi cei de la pretorat. Tu nu vezi că ăsta poartă petliţe de combatant ?

— Drept ai vorbit, nene Bordei, interveni sol- datul Teodorescu. Sînt de peste zece ani chelner, cîn- tăresc muşteriul de cum îl văd. Cine ştie ce se ascunde sub petliţele alea ? Şi cum de se nimeri să apară la ţanc, să-i ia locul sublocotenentului Dădîrlat care a pierit în împrejurări nu prea limpezi ? Ai ?

— S-ar putea să ai dreptate, conveni bucătarul. Dar asta nu enoi, dînsul treaba noastră. Pentru popotar şie de gata. Să vă ţineţi gura faţă încercaoricine ar să vă descoase, le recomandă mai îndelung pe Durică.

— Eu, nene Bordei, cînt numai din vioară, îl asigură lăutarul.

—Bine, şi acuma la treabă. Durică. adu lemne ; tu Paule, vesela ; Floreo ,mergi şi aşază masa, acuşi pică domnii ofiţeri la cină !

Rămas singur, teteristul chibzui asupra celor

auzite şi coroborîndu-le cu impresiile personale ajunse la concluzia că locotenentul Blîndu Napoleon nu pă

rea să fie decît ceea ce era în realitate : un simplu ofiţer de rezervă. Cit priveşte ancheta de care pomenise Durică..., era cunoscută ; matrapazlîcuri... cum spusese caporalul. „Oricum, trebuie să mă grăbesc”, îşi propuse el aruncînd o privire nemulţumită spre uşa încuiată şi ferestrele cu gratii ale magaziei.

CAPITOLUL IV

Sturmfuhrerul S. S. Otto Gocke îşi plesni înciudat cravaşa de palma înmănuşată a mîinii stingi. Deşi făcea parte de peste cinci ani din serviciul de informaţii al S. S.-ului, era nevoit să recunoască că are în faţă nişte profesionişti ai contrainformafiilor. Şi acest lucru îi insufla un complex de inferioritate pe care voia să-l mascheze printr-o atitudine marţială, însoţită de un limbaj cît mai lapidar ; debitat pe un ton care l-ar fi făcut să se îngălbenească de invidie şi pe cel mai îndrăcit Feldwebel.

— Inconştienţi ! Trădători chiar ! „Odin-3” ! Unde e ? Aţi avut cinci zile ! Au trecut şapte ! Sabotaj ! Asta e !

Baumann încercă timid o justificare.

— Domnule Sturmfuhrer, între noi şi locul unde se află- „Odin-3U, avem linia frontului. Şi asta nu e o graniţă oarecare, s-o treci folosindu-te de un paşaport. Există patrule, santinele ; au loc atacuri, contraatacuri... Un agent – oricît de experimentat ar fi – tot trebuie să aştepte un prilej favorabil pentru a trece dintr-o parte în

alta.

— Mai ales ciad are de transportat un obiect de importanţa lui „Odin-3U, interveni şi căpitanul Hawlischek.

— Avem greutăţi şi în menţinerea legăturii cu agentul, continuă Baumann. Zilele trecute, în sectorul respectiv, românii au împins frontul cu cinci kilometri mai spre vest. De atunci, legătura e întreruptă...

— Nu interesează 1 ţipă S.S.-istul. Vă priveşte cum o restabiliţi ! „Odin-3” trebuie să ajungă la Berlin în 48 de ore ! Führerul, personal, se interesează de el !

— Dar ce dracu’ conţine lada aia ? îşi ieşi Baumann din fire.

Sturmführerul îşi holbă ochii surprins de insolenţa întrebării. Vru să răspundă dar nu rosti decît nişte monosilabe. De-abia după cîteva secunde reuşi să articuleze frazele :

— Strict secret ! E de importanţă capitală ! Datoria voastră e să recuperaţi „Odin-3U, nu să puneţi întrebări ! V-am spus : 48 de ore ! Apoi îi raportez direct lui Schellemberg ; iar el, lui Himmler ! Răcni „Heil Hitler” şi, fără să aştepte răspunsul la salut, ieşi din cameră.

Baumann îşi pipăi gîtul.

— Papă Rolf, încep să am oarecare îndoieli asupra integrităţii corpului meu, după trecerea celor 48 de ore.

Hawlischek îşi descheie tunica, începu să-şi şteargă transpiraţia şi exclamă cu nostalgie :

— Ehei ! Unde sînt zilele cînd amiralul era şeful Abwehrului ? Nu ne zorea nimeni, nu eram

ameninţaţi...

— Şi nici nu îndrăznea un cretin de Sturmfuhrer să ţipe în faţa unui locoienent-colonel din Abwehr, îl completă Baumann.

— Ce să mai vorbim ? ! ? Patruzeci şi opt de ore, nici nu ştii cînd trec, comentă căpitanul privindu-şi ceasul. E unsprezece, poate avem vreo veste de la 24-W-38. Hans ! adăugă el strigînd în direcţia uşii.

Cînd telegrafistul deschise uşa, Hawlischek îi aminti că e ora la care ar putea fi chemat de agent

— Deci, atenţie, cum îl auzi, mă anunţi!

Apoi îşi descheie centura şi se aşeză comod pe scaun.

— Domnule colonel, eu am să aştept toată noaptea ; mai sper încă.

Baumann deschise un dulăpior şi scoase o sticlă cu coniac şi două păhărele.

— Crezi că eu mai pot dormi aceste două zile ?

Goliră cîteva păhărele în tăcere, fiecare cu gîn- durile sale. După vreun ceas, telegrafistul năvăli pe uşă.

— Domnule căpitan, W-38 !

Hawlischek se năpusti spre uşă urmat de colonel. Nici nu aşteptă ca telegrafistul să termine transcrierea mesajului, că îi şi smulse hîrtia din faţă.

O descifră la repezeală şi după ce citi înfrigurat, cu un gest moale o înmînă lui Baumann.

— De data aceasta, s-a zis cu noi, exclamă el, mai mult prăbuşindu-se decît aşezîndu-se pe

scaun.

Hawlischek uită de protocol şi îşi umplu păhărelul pe care îl goli pe nerăsuflate. Scrise cîteva cuvinte pe o hîrtiuţă şi o înmînă telegrafistului prin uşa rămasă întredeschisă.

— Transmite-i asta, ordonă el apatic. Apoi reciti mesajul cu glas tare :

— 24-W-38 comunică : „Misiunea devenit extrem de dificilă datorită agent Birou 2. Nevoit să aştept prilej favorabil. Chem mîine ora douăzeci”. Dacă nu voi primi veşti bune, continuă el, poimîine dimineaţă mă prezint la raportul generalului Krabbe şi îl rog să mă trimită în linia întîia ori... să mă împuşte. Cu S. S.-istul nu mai am poftă să dau ochi.

— Nici eu, mărturisi locotenent-colonelul. Apoi adăugă îngîndurat : Oare ce ştiu cei de la Biroul 2 al armatei române şi ce fel de agent au trimis ?

— Sper să aflăm mîine. I-am cerut agentului să ne informeze.

♦ *

— Ia opreşte, Ioane !

— Ptrrru, gloabă !

Locotenentul Blîndu coborî cu destulă greutate din căruţă, ajutat de teterist.

— Asta e furgoneta ?

— Asta... a fost, domnule locotenent.

Ofiţerul dădu un ocol mormîntului de fier şi tablă arsă, apoi se apropie de groapa din mijlocul şoselei.

— Pesemne, că se afla aici cînd a fost lovită, comentă el.

— Probabil, încuviinţă sergentul privindu-l cu coada ochiului.

Dar Blîndu părea mai mult curios decît interesat. Mîna stîngă şi-o vîrîse sub centiron iar cu cealaltă îşi mîngîia bărbia triplă. Măsură din privire diametrul gropii şi murmură ca pentru sine :

— Cam mică pentru un proiectil de artilerie.

Şi mulţumindu-se cu acest comentariu intenţionă să se reîntoarcă la căruţă. Dar deodată îi atraseră privirea cîteva boabe de fasole risipite de-a latul drumului. Se luă după ele şi zărind cîteva şi dincolo de şanţ, intră în pădure. Boabele înşiruite cînd mai rar, cînd mai des, îl conduseră vreo treizeci de metri mai încolo, unde aproape fără să se mire, descoperi o grămadă de fasole răsturnată pe iarbă ; în imediată apropiere, găsi şi sacul gol.

— Caloiene, ia vino !

Sergentul se apropie arborînd curiozitatea.

— Ce zici de asta ?

— Ce să zic ? Fasole, răspunse prudent sergentul.

— Cum de or fi ajuns aici.

— Probabil... le-a aruncat explozia.

— Aş ! Să zboare-un sac printre copaci şi să ajungă plin pînă aici ? Imposibil ! Nu ţi se pare ciudat ?

Teteristul încercă să minimalizeze incidentul.

— Se întîmplă atîtea lucruri ciudate în război, îneît ai înnebuni încercînd să le elucidezi pe toate. Eu zic să o punem în sac şi basta 1

— Nu, e murdară, se opuse locotenentul. Luăm numai sacul, văd că e nou. Probabil

captură de la inamic, presupuse el observînd rombul desenat pe pînză. Numai nemţii folosesc simboluri d-astea : romburi, zvastici, fulgere, rune...

— Asta aşa este, aprobă teteristul reţinîndu-şi un oftat de uşurare.

împături sacul pe care i-l înmînase Blîndu şi îl aruncă în căruţă.

Soldatul Marin Robete ţesăla caii, dar se vedea cit de colo că gîndurile – nu prea liniştite – îi erau cu totul în altă parte. Adevărul e, că de cînd cu moartea neobişnuită a plutonierului major Amă- ruţă, el nu reuşea să-şi găsească nici liniştea, nici locul. Fiind conducător la căruţa cantinei şi totodată un fel de ordonanţă neoficială, îi revenise sarcina să strîngă lucrurile mortului pentru a fi expediate familiei. În cvartirul acestuia, descoperise o lădiţa cu sardele. Era chiar aceea desfăcută la uşa avionului, fiindcă lipseau zece cutii : două care fuseseră mîncate pe loc pflus cele opt – porţia lui. Socotind câ celelalte trei lădiţe au fost vîndute, a patra deci îi revenea lui, ca tovarăş de... afaceri. Aşa că a ascuns-o sub nişte coceni de unde a luat-o pe seară, cînd s-a mai potolit vînzoleala.

În noaptea aceea, Marin dormise prost – dacă somn puteau fi numite cele cîteva minute în care fusese chinuit de vise în care pumnalele şi sardelele se împleteau cu avioane vii şi majori morţi.

Cînd se făcu ziuă, hotărîrea era luata : se va descotorosi de sardelele alea blestemate. Fiindcă – indiferent de concluziile trase de cei care anchetaseră împrejurările morţii majorului – el era convins că totul se trăgea de la sardele.

„Le vînd şi gata ! Pe toate”, se hotărî el vîrînd în lădiţa şi cele opt cutii păstrate pentru... casă.

Rămînea să găsească un client, dar nu dintre ofiţerii comandamentului, care desigur, cumpăraseră celelalte trei lădiţe şi în cazul acesta, l-ar fi putut lua la întrebări.

„Am sâ încerc cu vreunul din ofiţerii de pe ia regimente, care vin cu treburi la divizie”, îşi spuse el socotind că e singurul mijloc indicat pentru a fi scutit de a da relaţii. Şi căutînd cu privirea, zări un locotenent despre care – dacă nu ai fi luat seama că poartă diagonală – privindu-l din spate, puteai crede că e vreun majur în ultimul an dinaintea pensionării.

Se apropie mai întîi de iapa costelivă pe care o examină cu ochi de cunoscător ; apoi se adresă mai mult animalului decit ofiţerului :

— Oof ! Cum de se îndurară să te pună la ham ? Să trăiţi, dom’le locotenent! salută el, prefăcîndu-se că de-abia atunci şi-a dat seama de prezenţa lui. Mergeţi departe ? adăugă el mîngîind crupa iepei.

— Cam vreo douăzeci de kilometri, răspunse Blîndu binevoitor.

— D-apăi, alt drum nici că mai faceţi astăzi cu ea. E prăpădită tare... ! Mă mir cum de ajunserăţi pînă aci ?

Locotenentul ridică din umeri în semn că asta era situaţia şi nu avea de ales.

După ce cercetă cu privirea încărcătura căruţei, constatând că aprovizionează o popotă, soldatul intră în subiect.

— Dom’le locotenent, am nişte sardele, dacă v-ar interesa să le cumpăraţi...

— Sardele mă ? ! ?

— Franţuzeşti. Le am aci, la căruţă. Poftiţi să le vedeţi.

Locotenentul îl urmă intrigat dar şi curios ; aproape că îi venea să-i dea dreptate lui Caloianu în privinţa ciudăţeniilor războiului.

Ostaşul scoase pe furiş, de sub paiele aşternute pe fundul căruţei, o lădiţă.

— Sînt numai treizeci şi opt de cutii ; că două le mîncai eu, preciza soldatul ca şi cum ar fi vrut să se scuze pentru o asemenea îndrăzneală.

— Mai ai şi altele ? întrebă Blîndu după ce se convinse că lădiţa este aidoma cu aceea rămasă de la predecesorul său.

— Numai p-asta. Captură, să trăiţi ! Săptămîna trecută am ocupat Avrămenii prin surprindere. Nemţii n-au mai avut timp să-şi ia buclucurile cu ei.

— Nu cumva ai mai vîndut o iădiţă sublocotenentului Dădîrlat ?

Marin îşi opri în dosul măselelor o înjurătură adresată lui însuşi, pentru inspiraţia de a-l ii ales de muşteriu tocmai pe.acest locotenent. înainte de a-i răspunde chibzui puţin. Ştia că sublocotenentul murise ; dar nu era sigur că a apucat să spună la cineva de unde a cumpărat sardelele. Se hotărî să răspundă tot cu o întrebare.

— Vă spuse dînsul ?

— N-avea cum ; cînd am sosit eu la regiment, el era mort.

Olteanul îşi reţinu un oftat de uşurare.

— De la mine nu le-a luat; numai cu astea mă alesei. Că n-am fost numai eu de faţă cînd le-am găsit ; mai era şi dom’major Amăruţă.

Al de căzu zilele trecute, preciza el.

— Şi la ce preţ le dai ?

— Păi... cu cît le dădu şi dînsul ; o sută de lei cutia, propuse el în timp ce îşi punea întrebarea : „O fi mult ? O fi puţin ?”

— O sută ? ! ? se miră locotenentul.

— Pentru cine întreabă, răspunse soldatul dînd de înţeles că acceptă şi tocmeala.

Blîndu îşi numără mintal banii din buzunar.

— Măi băiete, îţi iau numai treizeci şi cinci de cutii, mai mulţi bani nu am la mine.

Marin de-abia îşi reţinu un oftat de uşurare.

— Domnule locotenent, vi le dau pe toate ; ce să fac eu cu trei cutii ? Mie nu-mi plac fiindcă-s greţoase. Să le vînd, aşa... cu bucata ?... N-am timp. Lua- ţi-le şi să le mîncaţi sănătos ! îi ură el punîndu-i lada în braţe.

După ce îi controlă conţinutul, locotenenetul se grăbi să ascundă lădiţa sub sacii cu pîine, să nu fie văzut de teterist şi de vizitiul care tocmai intrau pe poarta curţii transformată în depozit.

— Domnule locotenent, poftiţi actele şi drum bun ! Eu am să vin pe jos.

— Cum aşa ?

— Mi-a spus Ion că nu prea o crede pe Floricica în stare să ne ducă pe toţi trei, plus alimentele. Cînd o fi la deal, se dă şî ei jos şi pune umărul.

— Dar dumneata ? atîţia kilometri pe jos ?

— E un fel de a spune. Găsesc eu o ocazie

– vreo maşină – şi ajung înaintea dumneavoastră.

Blîndu aprecie cum se cuvine delicateţea tete- ristului şi după ce se urcă în căruţă ajutat de Ion, dădu semnalul de plecare.

Cînd ajunse la popotă, puse lădiţa cu sardele în magazie, iar pe cealaltă – a sublocotenentului —o mută sub pat, în cancelaria folosită şi ca dormitor. Era îneîntat de achiziţia făcută, îşi imagină zîmbind, ce ochi va face colonelul Dumbrăveanu (constatase că e gurmand), cît şi ceilalţi ofiţeri, cînd vor vedea

sardelele în farfurii. O singură problemă îl necăjea : cu ce prilej să le servească ?

Se înserase dar el tot mai chibzuia la soarta sardelelor. Problema îl mai frămînta încă şi pe la ora opt, cînd se întorcea, pe întuneric, de la popota batalionului 3, unde făcuse un control majorului popotar. Deodată, de la liziera pădurii, dinspre marginea de răsărit a satului, izbucniră în salve loviturile artileriei. Părea că nişte mori titanice măcinau stînci pe undeva, prin măruntaiele pămîntului, în timp ce păsări metalice sfişiau văzduhul pe deasupra capului său. Instinctiv se lungi cu burta la pămînt şi aşteptă înfrigurat explozia proiectilelor.

— Ce faci aici, domnule locotenent ? îl întrebă o voce care de-abia îşi ascundea irnnin

Blîndu îşi întoarse faţa în sus şi zări profilîndu-se pe cerul luminat de lună, silueta deşirată a maiorului Vasiliu N. Vasile.

— E bombardament, îngăimă el.

Maiorul îl lămuri zîmbind subţire :

— Proiectilul care te caută, n-ai să-l auzi niciodată. Şi afară de asta, acuma trage artileria noastră.

Simţind cum i se aprind obrajii, locotenentul se ridică, sprijinindu-se mai întîi pe un genunchi apoi pe braţul oferit cu bunăvoinţă de maior.

— Vă rog să mă iertaţi, nu prea sînt obişnuit...

— Nu vă necăjiţi, toţi am păţit la fel, cînd

am primit botezul focului, îl îmbărbătă maiorul.

— Dar pentru ce se trage atît .de intens ?

— Pregătire de artilerie ; la noapte atacăm. Dacă totul merge bine, nădăjduim ca săptămîna viitoare să reaşezăm graniţa ţării la locul ei firesc. în sectorul nostru, bineînţeles.

Blîndu îşi simţi pieptul cuprins de o căldură plăcută ; ar fi vrut să împărtăşească cuiva această bucurie, însă maiorul plecase la treburile lui. Intră în clădirea şcolii dar nu găsi pe nimeni. Ofiţerii se aflau toţi în preajma colonelului, la punctul de comandă, în imediata apropiere a liniei de foc.

Oarecum decepţionat, plecă spre popotă rume- gîndu-şi singur necazul că nu se afla şi el acolo, pe cîmpul de luptă, în fruntea unui pluton. Amintin- du-şi însă de cele întîmplate mai devreme, simţi că se înroşeşte din nou şi încă o dată fu nevoit să recunoască justeţea argumentelor colonelului.

„Evrica! exclamă el în şoapta. Sardelele le voi servi la prima masă pe care o vom lua dincolo de frontieră”.

Şi încîntat de idee se grăbi spre popotă, fără să mai ia în seamă canonada.

Cînd ajunse la poarta casei fostului primar, se opri şi instinctiv se ascunse în umbra gardului. îşi încorda privirea îndreptînd-o spre fereastra magaziei de alimente ; o siluetă întunecată se strecura ieşind în curte.

„Un hoţ !” bănui el. Amintindu-şi că e înarmat, duse mîna la tocul pistoletului. Cum însă nu umblase niciodată la el, cureluşa se înţepenise în cataramă iar înfrigurarea datorită emoţiei îl stînjenea şi mai mult. Renunţă să facă uz de armă mulţumin- du-se să strige cu toată puterea :

— Stai că trag !

Din păcate, hoţul reuşise să escaladeze fereastra şl luînd-o la fugă, se făcu una cu întunericul din fundul curţii.

Blîndu se repezi spre acareturile din spatele casei, unde erau cantonaţi oamenii lui. Ii găsi dormind, ca şi cum pentru ei, canonada era un cîntec de leagăn ori susurul unui izvor.

— Alarmă ! Sculaţi !

Pînă să treacă zece secunde, ostaşii săriseră din culcuşuri, smulseră armele din rastelul improvizat şi – încărcîndu-le din mers – ieşiră în curte.

Bucătarul îndreptă spre ofiţer lumina unei lanterne.

— Ce s-a întîmplat ?

— Cineva a prădat magazia. A fugit încolo, pre- ciză el arătînd spre livada din fundul curţii.

Şi întrucît reuşise – în sfîrşit – să-şi scoată pistoletul, porni înainte urmat de siluetele fantomatice ale ostaşilor, îmbrăcaţi numai în cămăşi şi izmene.

După zece minute de cercetări fără rezultat, renunţară.

— Să vedem mai bine ce s-a furat, propuse sergentul Bordei, după ce mai întîi se convinse că nici unul din oamenii popotei nu lipseşte la numărătoare. Asta dovedea că hoţul era din afară.

Lîngă fereastra cu gratiile smulse, găsiră o rangă de fier.

— A lucrat bine, derbedeul. Din cauza canonadei nu s-a auzit zgomotul, constată caporalul Netcu.

Intre timp, locotenentul trimisese după

Caloianu.

— Dom’ locotinent, domnu’ elev Caloianu nu e la cvartir, raportă soldatul Durlcă înapolndu-se de la cantonamentul teteristului.

— Cum aşa ?

— Odaia e goală şi patul neatins.

În capul lui Blîndu încolţi imediat o bănuială dar tot imediat renunţă la ea ; Caloianu nu părea omul care să spargă magazii de alimente.

Pentru a preîntîmpina o altă tentativă de furt, hotărî ca sergentul să organizeze un post de santinelă la fereastra magaziei. Dar asta, după ce vor constata ce s-a furat.

CAPITOLUL V

Căpitanul Hawlischek intră în birou cu faţa strălucind de transpiraţie şi bucurie.

— Domnule locotenent-colonel, dacă aţi fi catolic – ca mine – v-aş propune să spunem împreunai de trei ori „Pater noster”, o dată „Ave Maria" şi de cinci ori „Laeudetur Jesus Cristus” ! Agentul 24-W-38 a reuşit!

Baumann se ridică emoţionat în picioare.

— E formidabil omul acesta, recunoscu el.

Dar Hawlischek era ceva mai sceptic în privinţa calităţilor agentului respectiv.

— Nu avea încotro, a jucat totul pe o carte. Era singura posibilitate ce îi mai rămăsese pentru a fi primit de noi, într-un mod cît de cît onorabil. Crimele pentru care ar fi trebuit să dea seamă la el, în ţară, sînt prea grave. Nu se poate legăna în iluzia că va scăpa de plutonul de execuţie. în cazuri de-as- tea, românii nu glumesc 1

— Treaba lor, conveni locotenent-

colonelul. A- gentul unde este ? întrebă el nerăbdător-

— În drum spre noi ; mi s-a comunicat de la comandamentul diviziei a opta, prin sectorul căruia a trecut. Soseşte dintr-un minut intr-altul.

Baumann deschise uşa şi îi strigă telegrafistului :

— Hans ! Cheamă-l aici pe Sturmfuhrerul Gocke.

Se apropie la birou rinjind.

— Acuma să stăm de vorbă, Herr Sturmfuhrer ! Şi umplu păhărelele cu coniac. Merită !

S.S.-istul intră păşind apăsat pe duşumelele uscate. îşi zvîrli mina înainte – zvîcnind din tot corpul – şi salută cu glas tare.

Cei doi ofiţeri îi răspunseră cu cîteva tonuri mai jos ; Baumann se reaşează pe scaun, în timp ce Haw- lischek rămase în picioare.

Gradul lui Gocke corespundea celui de maior din Wehrmacht, aşa că în lipsa invitaţiei de a lua loc, fu nevoit să rămînă în picioare.

— Domnule locotenent-colonel, începu el, împin- – gîndu-şi în faţă mîna în care ţinea cravaşa – aşa cum văzuse că procedează Keitel cu bastonul de mareşal – ţin să vă amintesc că mai sînt doar zece ore pînă în clipa cînd „Odin-3” trebuie să fie la Berlin.

Baumann scoase o cutie cu ţigări de foi,

se servi, apoi o împinse spre Hawlischek, ignorînd cu tot dinadinsul să-l întrebe pe S.S.-ist dacă fumează.

Execută cu minuţiozitate ritualul mirosirii, decapitării şi aprinderii trabucului şi de-abia după ce îşi înconjură capul cu un nor albăstrui, binevoi să vorbească.

— Herr S.S. Sturmfuhrer Gocke ; peste foarte- foarte scurt timp veţi primi obiectul numit „Odin-3”.

Şi veţi răspunde integral de transportul lui pînă la Berlin. Nu sínt nici o mie de kilometri : noaptea e luminoasă şi pilotul va avea vizibilitate. Are să fie ceva mai greu cînd veţi traversa munţii ; în anotimpul acesta, ceaţa este frecventă la altitudini de peste o mie de metri. Nu vă va ierta nimeni dacă eforturile depuse de noi şi de agentul 24-W-38 vor fi anihilate de o mică neglijenţă sau întîrziere cauzată de dumneavoastră. În clipa cînd „Fieslerul” va decola, comunic Berlinului să vă aştepte peste şapte ore. Deci, atenţie, urmaţi ruta cea mai scurtă, pe deasupra munţilor Bükk şi Tatra, preciză Baumann, zîmbind insinuant. Dacă vă apucă ziua pe drum, greu veţi scăpa de avioanele inamice care ne survolează. încă o dată, atenţie !

S.S.-istul îşi mestecă în dinţi răspunsul pe care socotea că îl merită locotenent-colonelul ; întrucît însă acesta era deocamdată stăpîn pe situaţie, se mulţumi să amine răfuiala pentru mai tîrziu, după ce

va ajunge la Berlin. îi răspunse, deci, evaziv :

— Mai întîi, să văd obiectul „Odin-3u. În aceeaşi clipă, un caporal deschise uşa.

— Domnule colonel, agentul !

Baumann se ridică în picioare în timp ce Haw- lischek aruncă trabucul în scrumieră şi se repezi spre uşa prin care tocmai intra sergentul t.r. Calo- ianu Ovidiu.

Uniforma murdară şi faţa înnegrită de fum dovedeau că trecerea printre liniile de foc nu fusese deloc uşoară. Se opri clipind din cauza luminii, apoi, fiindcă Hawlischek aştepta cu braţele deschise, îşi scoase raniţa şi l-o Inmînă.

— Domnule căpitan, aveţi obiectul căutat.

Rolf îmbrăţişa raniţa cu dragostea unei mame pentru un copil regăsit; cu gesturi aproape tandre scoase lădiţa şi o aşeză cu grijă pe biroul lui Bau- mann. Acesta o mîngîie satisfăcut în timp ce Gdcke, mai prozaic, îi pipăi încheieturile. „Odin-3” – pe care mai erau încă lipită o etichetă a celebrei mărci de sardele – se afla, în sfîrşit, în faţa lor.

— Dar asta ce este ? întrebă S.S.-îstul arătînd spre un orificiu nu mai mare decît grosimea degetului mic.

Caloianu se apropie şi arătînd o gaură asemănătoare făcută în pînza raniţei, explică scurt :

— Un glonţ.

— Ah, so ! exclamă Hawlischek. Ai avut noroc dragă domnule. Şi mulţumit, îşi reluă trabucul din scrumieră.

însă S.S.-istul continuă să privească Intrigat gaura şi spre nedumerirea celorlalţi, se apleca deasupra lădiţei mirosind-o ca un copoi. Mai înainte ca Baumann şi Hawlischek să-şi poată răspunde la întrebările ce şi le puseseră din priviri, luă un coupe- papier de pe birou şi smulse capacul.

Tn faţa privirilor stupefiate ale tuturor, apărură strălucitoare, cutiile de sardele şi în cameră se răs- pîndi mirosul picant al uleiului scurs din cele găurite de glonţ.

Gocke simţi cum creşte tinzînd să atingă statura zeului Wottan. Copleşit de lovitură, locotenent-colo- nelul Baumann alunecă pe scaun, pînă ajunse cu bărbia aproape la nivelul biroului.

După ce se convinse că nu arc halucinaţii, Hawlischek se sprijini de perete tn timp ce buzele îi murmurară fără voie !

— Miserere nobis, domine ![VI]

Caloianu intui imediat atît partea comică a în- tîmplării, cit şi pe aceea dramatică. Cum însă avea motive să se îndoiască de receptivitatea la umor a celor trei ofiţeri, îşi luă măsurile de prevedere necesare. Astfel că în clipa cînd trei perechi de ochi se îndreptară ameninţătoare spre el,

VI îndură-te de noi, Doamne. (Titlul unei ru^ciunl catolice.)

descoperiră cu surprindere că au în faţă un om care ii privea dur, asemenea ţevii de oţel a pistoletului „Parabellum” îndreptat spre ei.

Primul care ridică mîinile, fu S.S.-istul ; îl urmă Baumann cu privirea aiurită, apoi căpitanul, pe care îl podidise iarăşi transpiraţia.

— Domnilor, începu Caloianu, apreciez lucid situaţia în care mă aflu şi vă avertizez că la cea mai mică mişcare a unuia dintre dumneavoastră, vă împuşc pe toţi trei, apoi mă sinucid. Fiindcă nu am încotro. Sper însă că mă veţi asculta cu calm ; este şi în interesul dumneavoastră. Domnule căpitan, deschide puţin uşa şi strigă celor de afară să nu ne deranjeze sub nici un motiv.

Hawlischek se grăbi să execute ordinul.

— Perfect! Acum, fiţi atenţi ! Am lipit pe toate lădiţele etichete de sardele ca să acopăr inscripţiile runice care ar fi bătut la ochi. Şi pentru a masca mai bine conţinutul lor, m-am folosit şi de o lădiţă veritabilă cu cutii de sardele. Ca s-o procur, am devalizat coletul primit de acasă de un ofiţer român. Asta ca o paranteză, preciză Caloianu indispus. încurcătura, continuă el, a provocat-o – fără să vrea – omul pe care l-am însărcinat să le ridice din avion. Eu nu puteam risca ; Avramenii se află în sectorul altei unităţi. Din păcate nu mai trăieşte pentru a ne putea lămuri. Totuşi, „Odin-3” există, printre lucrurile mortului sau pe undeva, prin cantina diviziei. Pînă ieri la ora 16, cînd am plecat eu de acolo, nu fusese

descoperit şi – sînt convins – acest lucru nu se va întîmpla prea curînd. Cei de la divizie au alte preocupări la ora actuală, insinuă el făcîndu-i atenţi la canonada care se auzea dinspre răsărit. Ei bine, am să fac totul ca să găsesc documentele acelea şi să vi le aduc.

Cîteva clipe, aşteptă să vadă efectul cuvintelor. Dar se convinse că nimeni nu era dispus să-l creadă.

— Trebuie să înţelegeţi, continuă el, că sînt singurul om care mai poate încerca ceva în direcţia asta. Vă asigur că motivele care îmi insuflă acest curaj nebunesc sînt cît se poate de serioase. Printre ai mei, nu mai pot rămîne mult timp fără a risca o moarte ruşinoasă ; şi încheie fără să coboare ţeava pistoletului. Aceasta e situaţia, domnilor.

Hawlischek se adresă lui Baumann şi S.S.-istului: – Domnilor, acest om are dreptate. în actualul stadiu al situaţiei nici S.S.-ul, nici Abwehrul şi nici Gestapoul nu vor reuşi să-l recupereze pe „Odin-3”. Propun deci să-i acordăm, în continuare, încrederea noastră.

Locotenent-colonelul Baumann era de-a dreptul impresionat de prezenţa de spirit şi curajul românului, în timp ce Gdcke, după ce cumpăni lucrurile, ajunse la concluzia că dacă se va opune, cei doi vor da vina pe el pentru nereuşita operaţiunii. Aşa că se hotărî să trateze :

— Şi ce garanţii avem ?

— Aceleaşi pe care mi le veţi da şi dumneavoastră mie.

— Anume ?

— Doresc ca în schimbul lui „Odin-3” să am certitudinea că sfîrşitul războiului mă va găsi, dacă nu în Brazilia, cel puţin în Spania.

Sturmfuhrerul tresări nervos :

— Te îndoieşti de victoria Germaniei ?

— Aş dori să o salut de pe plaja Ba hi a, răspunse zîmbind Caloianu.

Baumann se hotărî să intervină înainte ca discuţia să apuce un făgaş periculos pentru toţi.

— Domnule, cum credeţi că veţi îndeplini a- ceastă misiune ?

— În primul rînd, trebuie să mă înapoiez în liniile româneşti, înainte de a se face ziuă. Pentru aceasta, îmi veţi pune la dispoziţie avionul de afară, tot nu va mai zbura spre Berlin în noaptea aceasta. Am riscat trecînd printre liniile de luptă ; o întoarcere pe aceeaşi cale, ar fi curată sinucidere. Mai ales că bombardamentul pe care îl auziţi preves- teşte un atac masiv. Nu e nevoie să fii ofiţer pentru a înţelege atîta lucru. Odată ajuns, voi începe căutarea lui „Odin-3M.

— Credeţi că mai aveţi şanse ? îl întrerupse Baumann. într-unul din mesaje ne-aţi comunicat ceva despre un agent al Biroului 2, îi aminti el.

Caloianu tresări imperceptibil ; uitase că pentru a-şi justifica întîrzierea inventase prezenţa unui ipotetic agent al contraspionajului militar. Aluzia lo- cotenent-colonelului făcu să-i încolţească în minte o

idee. Zîmbi în sinea sa, după care se adresă nemţilor :

— Tocmai despre el vroiam să vâ vorbesc. A sosit de la Bucureşti chiar a doua zi după acţiunea comandoului dumneavoastră, acţiune care nu putea să nu suscite anumite bănuieli. Totuşi, am impresia – mai bine zis sînt convins – că nu are nici o bănuială asupra mea sau a adevăratului motiv care a provocat accidentul autofurgonetei. Va trebui să fiu atent, să aflu ce misiune are şi dacă e în legătură cu obiectul căutat de noi. De îndată ce voi reuşi să redobîndesc „Odin-3”, vă anunţ tot prin radio. Şi fiindcă veni vorba, să îmi daţi vreo două baterii, cele vechi sînt obosite.

— Am dori să ne ţineţi la curent cu misiunea şi bănuielile acelui agent al Biroului 2, chiar dacă pentru aceasta veţi fi nevoit să amînaţi, o zi-două, venirea în liniile noastre, propuse Gdcke. Conţinutul lui „Odin-3U este de o importanţă covîrşitoare pentru noi. Vrem să ştim dacă aliaţii au vreo bănuială referitoare la existenţa lui „Odinw, în general. Pe răspunderea mea, vă comunic tuturor că e vorba de cea mai formidabilă armă ce a putut fi scornită de mintea omenească, destăinui Gdcke luîndu-şi o mină gravă.

În privinţa garanţiilor – continuă el – pe numele domnului Kalloian vor fi depuşi, la o bancă din Elveţia, 15.000 de franci şi un paşaport pentru Brazilia. Bineînţeles că nu veţi intra în posesia lui decît după ce vom obţine obiectul, preciză Gdcke.

Agentul îi răspunse calm :

— Vă asigur că îmi voi lua toate măsurile de prevedere ca să ajung teafăr în Elveţia, după ce vă voi remite „Odin-3”. Am prieteni acolo şi în caz că mi se va întîmpla vreun necaz, atît în timpul cît şi după ce îmi voi îndeplini misiunea, aliaţii vor fi înştiinţaţi de existenţa formidabilului „Odin[tt] – în ansamblu – cît şi a lui „Odin-3[U] – în particular. Asta, domnilor, pentru ca să punem lucrurile la punct. Şi acum, puteţi lăsa mîinile jos. Sper că am reuşit să rezolvăm incidentul într-o manieră convenabilă pentru toţi.

Baumann se reaşeză oftînd uşurat, în timp ce Hawlischek începu să-şi şteargă năduşoala.

— Pentru ce ai avut nevoie de armă ? dori el să ştie.

Caloianu zîmbi ironic şi îl privi cu înţeles pe S.S.-ist.

— E singura metodă prin care se pot înţelege nişte gentlemeni ca noi. Dar acum domnilor, e timpul să plec. Popota regimentului îmi va resimţi lipsa dacă nu voi fi prezent la cîntărirea cafelei şi a brîn- zei pentru micul dejun al ofiţerilor. Iar şeful meu – locotenentul Napoleon Blîndu – ar putea intra la bănuieli.

— Asta e agentul Biroului doi? întrebă Baumann. întrebarea îi dădu lui Caloianu altă idee :

— Aţi ghicit. Deşi nu arată nici pe departe a strateg de geniu şi cu atît mai mult a

specialist în contrainformaţii. Nu garantez însă că identitatea şi gradul cu care a venit sînt reale, presupuse el, iar în gînd adăugă : Nene Napoleoane, te-am făcut... mare !

Căpitanul deschise uşa şi ordonă celor din ante- cameră :

— Chemaţi-l pe pilotul domnului Sturmfuhrer. Caloianu vîrî pistoletul în toc, apoi se apropie de lădiţa cu sardele, luă o cutie pe care o privi ră-

sucind-o pe toate părţile şi se adresă înveselit celorlalţi :

— Privind lucrurile cu obiectivitate, trebuie să recunoaştem domnilor, că dacă această mistificare e opera lui Napoleon al meu, înseamnă că avem de-a face cu cel mai fantastic farsor al războiului invizibil. Dar, aţi greşi dacă nu veţi profita de ocazie : să le mîncaţi sănătoşi !

— Ce-i cu dumneata, Caloiene ? Se pare că nu prea ai dormit azi-noapte ?

— Chiar aşa, domnule locotenent, de-abia pe la opt seara am găsit o maşină care mergea în direcţia noastră. Dar după cîţiva kilometri am rămas în pană. Nu m-am încumetat să merg noaptea, – nu cunoşteam parola – şi am rămas la artilerişti. Ştiţi – Caloianu făcu o paranteză – înainte de a trece furier la popotă, am fost telemetrist. De dimineaţă a trecut curierul diviziei şi m-a luat pe motocicletă.

— Ai aflat că ne-au călcat hoţii ?

— Mi-a spus Bordei. Ce s-a furat ? se interesă teteristul.

— Sardelele bietului Dădîrlat, îi răspunse Blîn- du care se hotărîse să păstreze cealaltă lădiţă, ur- mînd să trimită văduvei contravaloarea lor. Socotea că femeia avea mai multă nevoie de bani decît de sardele.

— Se pare că hoţul are gusturi subţiri; putea fura mezeluri ori conserve, comentă Caloianu.

— Mda, cam ai dreptate, recunoscu

locotenentul începînd să aibă oarecare bănuieli; în afară de el, şi de ostaşi, singurul care ştia de existenţa sar-

C da 1501 coala 3

delelor, era Caloianu. Ba încă, într-o fulgerare de gînd, îşi aminti că în ziua precedentă – cînd se întorcea cu căruţa de la divizie – avusese impresia că îl vede ghemuit într-un autocamion, care trecuse în viteză pe lingă ei. Dar, hoţul neprins e negustor cinstit. Aşa că trecură la alte treburi.

Atacul începu în zori. Dinspre liziera de apus a satului se auzea zgomotul infernal al împuşcăturilor, rafalelor de mitralieră şi exploziei grenadelor. Dar inamicul – ajutat de poziţii naturale, uşor de apărat – opunea o rezistenţă îndîrjită.

La infirmeria instalată în fostul conac boieresc începuseră să sosească primii răniţi şi cei doi medici – căpitanul Maier şi sublocotenentul Băieşu – aveau treabă pînă peste cap. Nemaiavînd ce face la popotă – unde borşul şi ostropelul puteau să fiarbă şi în absenţa lui – Blîndu se puse la dispoziţia medicilor, luînd asupra sa sarcina expedierii, spre spitalul de zonă interioară, a răniţilor care primiseră primul ajutor. Erau destule de făcut : evidenţa armelor şi echipamentului, completarea foilor de trimitere, distribuirea hranei reci şi cîte alte treburi mărunte, care de obicei erau rezolvate de sanitari. Dar acum, aceştia se aflau în linia de foc unde culegeau răniţii. Dealtfel, singurii ofiţeri rămaşi în sat erau cei doi medici şi el.

La ora prînzului, se repezi la popotă ; voia să-l însărcineze pe Caloianu cu supravegherea distribuirii mîncării în

sufertaşele aduse de ordonanţe. Ofiţerii se aflau toţi la punctul de comandă – în preajma colonelului – ori pe la divizie.

— Unde o fi ? întrebă Blîndu, constatînd că e absent.

Fără sâ lase polonicul din mină, sergentul Bordei ii răspunse ca a plecat de vreun ceas, cu o maşină.

— De ce ? Cine l-a trimis ?

Atît bucătarul cit şi chelnerii îi răspunseră ri- dicind din umeri.

După ce se convinse că sufertaşele pot fi umplute şi fără asistenţa lui sau a teteristului, mîncă în grabă numai felul doi şi plecă înapoi, spre infirmerie, hotărît ca la primul prilej să se descotorosească de sergentul teterist.

„În fond, îşi spuse el, scriptele le pot ţine şi eu, el ar fi mai de folos la divizionul de artilerie”-

Cînd ajunse prin dreptul şcolii, se opri şi privi cu admiraţie la transmisioniştii căpitanului Cleper care răguşeau transmiţînd ordine.

„Asta muncă, nu chiuleală, ca la popotă”, comentă Blîndu în sinea sa, amintindu-şi de Caloianu.

Cînd să plece, se pomeni salutat de un ostaş care nu arăta să fi trecut de vîrsta adolescenţei.

— Cei cu tine, băiete ?

Tînărul se prezentă regulamentar, încercînd să îşi îngroaşe vocea :

— Să trăiţi, domnule locotenent, sînt copilul dc trupă caporal Spirică Ionel, furier

la comandamentul batalionului trei.

— Văd că eşti teterist, observă Blîndu privind galoanele albastre străbătute în zigzag de un fir alb.

— Sînt în clasa a V-a, adică, am trecut într-a Vl-a de liceu.

— Şi de ce nu eşti la şcoală ?

— Cînd a plecat regimentul, m-am ascuns într-o căruţă. După ce m-au găsit, n-au avut încotro..., aşa că am rămas la batalion.

— Ai pierdut un an de şcoală, îl dojeni locotenentul.

— Alţii au pierdut mai mult, îi replică puştiul cu seriozitate.

— Him ! Şi... pe aici, cu ce treburi ?

— Cu nici una. Totdeauna, cînd se apropie vreo luptă, domnul maior Onisie mă goneşte de la batalion, preciză necăjit micul caporal.

— Foarte bine îţi face, războiul nu-i pentru copii, fie ei şi de trupă.

Băiatul se simţi ofensat.

— Domnule locotenent, sînt fiu de militar ; tata a fost maistru armurier în acest regiment, iar eu am trei ani de cînd port haina militară.

— Cei mulţi înainte, îi replică ofiţerul, negăsind alt răspuns mai bun. Apoi îl întrebă din nou :

— Cum ai zis că te numeşti ?

Puştiul pocni din călcîie :

— Copilul de trupă, caporal Spirică Ionel.

— Bine, măi Spirică, ne mai întîlnim noi, îi promise Blîndu.

Cum ajunse la divizie, Caloianu se îndreptă direct spre fostul cantonament al plutonierului major Amăruţă. Informîndu-se cu discreţie, află de la proprietarul casei, – un bătrîn vorbăreţ – că acesta servise 12 ani în armata chezaro-crăiască şi că de îndată ce România intrase în războiul de la 1916, el se predase italienilor împreună cu toată compania. Abia la urmă îl informă că lucrurile mortului fuseseră ridicate de un soldat. Despre lădiţă însă, nu avea nici o cunoştinţă.

De la cvartir, teteristul trecu pe la magazia intendenţei unde îl descoperi pe soldatul Marin Robete.

Cum auzi de lădiţă, acesta deveni circumspect.

— Lădiţă, domn' elev ? Cum arăta ?

— Aşa, cam cît una de marmeladă ; avea o etichetă pe ea. De sardele, preciză teteristul.

— De care ? întrebă Marin făcînd pe prostul.

— Robert, aşa scria.

Dacă ar fi fost singur, Marin ar fi înjurat în lege şi sardelele şi pe răposatul major. Aşa însă, fu nevoit să-şi mestece înjurăturile în spatele măselelor. La început intenţionă să-l ia pe „nu ştiu" în braţe, dar, amintindu-şi că teteristul este furier la popota regimentului 6, îşi spuse că mai mult ca sigur, pînă la urmă va descoperi lădiţă cumpărată de locotenentul cel gras. Aşa că se hotărî să spună adevărul, să scape de belea.

— Da domn’ elev, acum îmi amintii. Dom* ma- jur Amăruţă şi cu mine, am găsit patru lădîţe d-alea. Trei le opri dînsul – ce-a făcut cu ele ? nu ştiu – iar una mi-a dat-o mie.

— Şi unde e ?

— O vîndui şi eu.

— Cui mă ?

— Lu’ un domn locotenent. Nu-l cunosc şi nici nu ştiu de la ce regiment era, adăugă el socotind că ? mai bine să nu dea relaţii prea amănunţite.

— Dar măcar aşa... cum arăta, nu ţii minte ? insistă Caloianu.

Marin îi răspunse tot în doi peri :

— Om ca toţi oamenii. Că n-am stat mult de vorbă ; după ce îmi dădu banii, a pus lădiţă în căruţă ; vizitiul a dat bice gloabei şi a plecat.

Teteristul era de-acum edificat; lădiţa fusese cumpărat;*! chiar ieri, sub nasul lui, de către locotenentul Blîndu.

După ce îl răsplăti pe soldat cu un pachet de ţigări, încercînd totodată să-i îndepărteze orice bănuială, afirmînd că majorul promisese că îi va vinde cîteva cutii cu sardele, Caloianu părăsi cartierul diviziei şi se reîntoarse la unitate cu o ambulanţă goală.

Cît ţinu drumul, trecu în revistă evenimentele din ultimele zile şi analizînd comportarea locotenentului Blîndu Napoleon, ajunse la concluzia că el era autorul involuntar al mistificării. Oricum însă, cei de „dincolo” trebuie să fie convinşi în continuare că el, aici, e nevoit să înfrunte un... maestru

al contraspionajului. În felul acesta îşi va putea justifica şi o eventuală întîrziere a recuperării blestematului de „Odin-3”. Pînă una-alta însă – prin intermediul unor cunoştinţe din Bucureşti – le va scrie foştilor camarazi refugiaţi în Elveţia. Rămînea subtilizarea lădiţei ; dar asta nu constituia o problemă.

Cînd ajunse la popotă încercă să se scuze faţă de locotenent, afirmînd că a însoţit un prieten rănit, plutonier t. r. la batalionul trei. Lucru care corespundea într-o oarecare măsură, deoarece plutonierul fusese transportat chiar în maşina cu care plecase el.

Blîndu se mulţumi numai să îl admonesteze ; nu-i pomeni însă de proiectata trimitere la divizion.

După vreo două zile, profitînd de prezenţa colonelului la o consfătuire cu comandantul unităţii sovietice vecine – invitat să rămînă la masă – aduse vorba de caporalul, copil de trupă, Spirică Ionel :

— ... Şi apoi, aici e mai ferit, iar eu în timpul liber am să mă ocup de el, îl meditez să se prezinte la examene ca pregătit în particular ; e păcat să piardă anul, adăugă Blîndu în încheierea propunerii.

Colonelul acceptă imediat.

— Te-ai gîndit foarte bine. Ia legătura cu căpitanul Lapedatu ; îi spui că eu am ordonat.

A doua zi, prin ordin la raport, sergentul t.

r. Ca- loianu Ovidiu era mutat telemetrist la divizionul de artilerie regimentară iar copilul de trupă Spirică Ionel trecea furier la popota ofiţerilor.

CAPITOLUL VI

Locotenent-colonelul Baumann privea harta de pe perete şi îşi freca gînditor bărbia. Continuă să contempleze steguleţele albastre şi roşii chiar după intrarea căpitanului Hawlischek, căruia îi vorbi fără să se întoarcă :

— Veşti proaste, papă Rolf.

Căpitanul îşi scoase chipiul şi începu să-şi ştear- ggă năduşeala.

— E o întrebare, sau o constatare ?

— Şi una şi alta. Românii ne-au dat peste cap în s;ectorul Cărei. Asta ar fi constatarea. întrebarea se r-eferă la „Odin-3”.

Hawlischek despături o hîrtiuţă :

— Agentul 24-W-38, comunică : „Reperat CDdin—3. întîmpin dificultăţi în stabilirea legăturii CTU voi din cauza distanţei – asta se referă la replierea noastră, preciză el – şi agentului Biroului 2 la care se află Odin-3. O voi recupera cu cîteva orc înainte de a trece liniile”. în continuare, îmi transmite amănunte despre agentul Biroului 2... „în 1940 a îndeplinit o misiune la comandamentul unui corp de armată. De pe urma acesteia, un general a fost pus în retragere, un colonel s-a

sinucis şi cîţiva ofiţeri au fost trimişi în faţa curţii marţiale pentru spionaj, probabil în favoarea englezilor”. Asta e tot, încheie căpitanul.

— Hm ! Pare periculos acest... cum zicea agentul că îl cheamă ?

— Zahmmann Napoleon.

— Zahmmann ? I ?

— Da, în româneşte : Blîndu.

Locotenent-colonelul deschise un sertar de unde alese o fişă în care erau trecuţi cîţiva ofiţeri români, bănuiţi că ar face parte din Biroul 2 al armatei.

— Nu e trecut aici, constată el.

— Poate că nici nu îl cheamă aşa...

— Posibil, eu îl trec totuşi pe listă. Şi, cu un scris caligrafic, Baumann adăugă sub celelalte nume : Zahmmann Napoleon (Blîndu).

— Vom vedea noi ce facem şi cu... der Zuhmmc Napoleon.[VII]

— De la Gocke aţi primit vreo veste ?

— Aşteaptă să-l chemăm de îndată ce vom avea certitudinea recuperării lădiţei blestemate.

— Domnule colonel, încep să-i urăsc pe români numai şi numai pentru faptul că au doborît afurisitul ăla de Junkers în sectorul corpului nostru de armată. Le-aş rămîne în schimb, recunoscător pentru vecie dacă vor reuşi să doboare şi „Fieslerul” cu care zboară Gocke.

VII Bllndetea asta de Napoleon.

— Şi în locul lui va veni altul; poate mai cretin. Cei de la Berlin sînt înnebuniţi, ca şi cum „Odin” ăsta ar putea înlocui zecile de divizii şi sutele de tancuri măcinate pe frontul rusesc.

Hawlischek vorbi tărăgănat :

— Nu ne rămîne decît să rîdem şi să plîngem. E comic şi tragic totodată. Soarta Reichului atîrnă de destoinicia unui agent al Abwehrului şi şiretenia unui ofiţer din Biroul 2. Şi culmea, amîndoi sînt români ! Tare mă tem că nu va ieşi nimic bun din asta, încheie el bătînd în lemn.

Fără să vrea. Baumann îi urmă exemplul.

— Căutaţi ceva ? întrebă Spirică găsindu-l pe Caloianu vîrît pe jumătate sub pat.

— Un creion mecanic, galben.

— Nu e dom’ sergent, am măturat eu peste tot.

Dar Caloianu se prefăcu că nu îl crede şi continuă să caute, vîrîndu-se şi mal adînc sub pat. După ce mai moşmondi puţin, se trase afară ţinînd în mină un pix metalic.

— Cine caută, găseşte, exclamă el arătînd creionul pentru a-l convinge pe Spirică.

Acesta încercă să se justifice :

— Pesemne că era vîrît în fund de tot şi n-am ajuns cu mătura pînă la el. M-a încurcat şi lădiţa aia, cu ce naiba o fi în ea ?

— Cine poate şti ? 1 În sfîrşit, bine că mi-am găsit creionul, e o amintire. Acuma plec la divizion, şi te mai rog ceva...

— Ordin, dom’ sergent !

— Nu-i pomeni locotenentului că am fost p-aci. Să nu-şi închipuie cine ştie ce...

— Vai de mine ! Ce ar putea să îşi închipuie ?

— Poţi şti ce are omul în cap ? Mai bine să nu afle.

— N-aveţi nici o grijă, eu ştiu să-mi ţin gura.

— În cazul ăsta îţi mulţumesc, plec liniştit. Apropo ! Trec şi pe la batalionul tău, ai ceva de transmis ?

— Multă sănătate şi felicitări tuturor, pentru izb- bînda de la cota 410, îi răspunse Spirică ; şi ochii îi străluceau de parcă luase parte personal la cucerirea cotei fortificate.

În urma atacului dezlănţuit cu o săptămînă înainte, regimentul 6 Vînători de munte îl împinsese pe inamic cu peste 20 kilometri spre vest, astfel că batalioanele putuseră ocupa poziţii dincolo de frontieră, la o adîncime de peste 5 kilometri pe terito- riul Ungariei.

Mergînd spre păduricea unde erau amplasate tunurile, Caloianu alesese drumul care coincidea cu vechea potecă grănicerească, paralelă cu linia de frontieră.

Soarele unei toamne blînde încălzea deopotrivă şi pămîntul României şi pe cel al Ungariei, despărţite doar de linia invizibilă care şerpuia printre cele două poteci croite de grăniceri. Iar timpul scurs în cei patru ani ce trecuseră de la Dictatul impus la

Viena nu fusese destul de lung pentru ca buruienile să le năpădească cu totul.

De pe poteca pe care mergea, era de ajuns să se abată vreo cinci paşi la stînga şi s-ar fi întors pe

teritoriul ţării. Lui Caloianu i se păru ciudat că se află în situaţia de a trece o graniţă ori de cîte ori doreşte. Se abătu la stingă, merse vreo douăzeci de metri, reveni pe teritoriul maghiar, apoi din nou pe cel românesc.

— Să trăiţi, domn' elev ! Măsuraţi graniţa ? îl întrebă vesel un caporal care – împreună cu cîţiva ostaşi – îl ajunsese din urmă.

— Aş ! Voiam să văd de cîte ori poate un om să treacă o graniţă intr-un sfert de oră, îi răspunse teteristul bine dispus.

Caporalul îşi scoase casca şi se şterse de năduşeală.

— Apăi, domn' elev, eu zic că dacă am trecut-o acum, să o mai trecem o dată, cînd ne-om întoarce cu biruinţă şi pe urmă, gata ! Să steie fiecare în ţara moştenită de la strămoşii lui. Că prea mult sînge a costat pofta de mărire a lui Hitler şi a lui Horty.

— Ai dreptate, caporale, încuviinţă Caloianu, dar îşi întoarse capul pentru a evita privirea ostaşului.

Peste cîmp, din direcţia satului, venea un bătrîn, opintindu-se sub greutatea unui lemn.

— Parcă ar căra un stîlp, îşi dădu părerea caporalul. Haideţi flăcăi, să-i dăm o mînă de ajutor.

Fără să vrea, teteristul se luă după ei.

— Ce-i cu ăsta, moşule ?

Bătrînul, un ţăran îmbrăcat sărbătoreşte, cu bundiţă înflorată şi iţari găitănaţi, răspunse adresîn- du-se lui Caloianu, el fiind cel mai mare în grad :

— Domnule sergent, asta e borna de la graniţa adevărată. în 1940, cînd s-au retras grănicerii

noştri,

am dezgropat-o şi am ascuns-o la mine în pod, să nu cadă pe mîini străine care s-o ciopîrţească.

— Şi ai păstrat-o pînă acuma ?

— Precum se vede. Ştiam că are să vină ziua cind o vom aşeza la locul ei firesc. Ş-apoi, casa mea fiind doar la doi paşi de hotar, se cheamă că în toţi anii ăştia, borna a fost la locul ei, încheie bătrînul pregătind u-se să o salte pe umăr. Rămase însă numai cu intenţia, deoarece chiar în clipa aceea, borna pe care se mai cunoşteau numărul şi inscripţia ROMÂNIA, trecu în mîinile ostaşilor. Purtînd-o pe sus, porniră chiuind spre clădirea arsă a pichetului.

— Acolo, pe dîmbul acela e locul ei, mai apucă să le strige bătrînul.

Caporalul şi încă un ostaş îşi puseră „Linemann- urile” la treabă săpînd o groapă. Ceilalţi – la care se adăugă un întreg grup de soldaţi şi ofiţeri atraşi de forfota neobişnuită din faţa pichetului – începură să cureţe locul în jurul dîmbului. Unii netezeau pămîntul, alţii adînceau şănţuleţul de la bază ori cărau pietre pe care le aşezau frumos, de jur împrejur.

Prins în vîrtejul entuziasmului colectiv, Caloianu se pomeni ajutîndu-i caporalului să introducă capătul bornei în groapă şi în timp ce acesta îngrămădea pămîntul, el sprijinea stîlpul ca să stea drept.

După ce dădu un ultim lat de lopată la baza bornei, caporalul îşi scoase casca din cap şi ridicîndu-şi fruntea spre soare, strigă să fie auzit pînă la cer :

— Uiiuuu I Măî fraţilor, am pus graniţa la loc !

Văzduhul răsună de urale şi rafale de arme automate, trase în cinstea evenimentului. Ofiţerii se îmbrăţişară de-a valma cu ostaşii şi cu bătrînul păstrător al bornei, pe care îl podidiră lacrimile.

Dinspre şosea, îndemnat pesemne de instinctul său

lăutăresc care îl îndruma totdeauna spre locurile unde era nevoie de el, venea grăbit soldatul Durică Mihai, cu vioara pregătită. Apăruse la timp, deoarece cîţiva ostaşi se prinseseră de mîini în jurul bornei iar caporalul începuse să cînte :

„Hai să dăm mină cu mînă, Cei cu inima română...”

Vocile celorlalţi amplificară cuvintele caporalului însoţite de sunetul melodios al viorii încet-încet, hora se lărgi cuprinzîndu-i pe toţi cei care treceau pe acolo, pînă se lăţi ocupînd tot locul dintre pichet şi şosea.

Caloianu rămăsese pe dinafară : ar fi vrut să fugă cit mai departe, să nu mai vadă şi să nu fie văzut. Dar caporalul, ajuns în dreptul lui ; îi prinse mîna şi fără să-şi întrerupă cîntecul îl trase între el şi ţăranul bătrîn.

După Hora Unirii, Durică începu să cînte alta, de pe meleagurile vlăşcene, apoi una din Moldova... De la hore trecu la o sîrbă îndrăcită. Ritmul acesteia îi determină pe cîţiva jucători mai în vîrstă ori mai graşi să se desfacă din cerc îndreptîndu-se spre un grup de ţărance din satul apropiat, care îi îmbiau cu tăvi – umplute vîrf cu pită şi slană – şi cu carafe pîntecoase de rachiu.

Dînd vina pe o bătătură, Caloianu se scuză faţă de vecini ; simţea că trebuie să plece de acolo, să fugă cit mai departe... Se îndreptă spre lanurile de porumb rămase neculese, dar o bătrînă îi taie calea îmbiindu-l cu tava şi carafa.

— îa maică şi mata ; mîncă puţină pită d-a noastră şi cinsteşte ş-o gură de rachie. Că zi mare trăim astăzi !

Teteristul întinse o mînă tremurătoare spre tavă ; muşcă cu poftă din pîine şi din slănină apoi, fără să îşi poată stăpîni tremurul mîinilor, puse sticla la gură şi sorbi îndelung, cu sete.

— Iţi mulţumesc, mătuşă.

— Să trăieşti, ostaşule, şi să-ţi ajute Dumnezeu să te întorci sănătos la ai tăi !

„Ai mei ! Care sînt ai mei ?<1 se întreba el în timp ce se îndepărta peste cîmp, cu privirea pierdută în lărgimea pustei. Cîntecul viorii şi strigăturile jucătorilor continuau să se audă. îşi întoarse capul şi deodată se opri ; depăşise linia de frontieră. Ştia că înapoi nu va mai putea trece. Că îi este interzis ! Şi doar era patria lui ; aşa cum fusese a părinţilor şi a strămoşilor săi ! Se miră cum de nu-i tremuraseră mîinile la atingerea cu borna ? Cum de nu se împleticise cînd intrase în horă alături de caporal şi de bătrînul ţăran ? De ce nu se transformase în otravă rachiul oferit de ţăranca ale cărei urări s-ar fi cuvenit să fie blesteme ?

Ostaşii continuau să joace bătînd voiniceşte talpa pe pămîntul patriei, patrie care nu va mai fi a lui. Fiindcă... şi deodată avu conştiinţa faptelor sale ! „Fiindcă sînt un trădător 1 UN TRĂDĂTOR !” strigă cineva dinlăuntrul său. Putea fi calificată altfel predarea către inamic a celor două lădiţe despre care acuma ştia că vor aduce moarte în rîndul acelora alături de care jucase Hora Unirii ? Categoric nu ! Iar inamicul o

aştepta şi pe a treia, după care urma să-şi primească răsplata. Ce răsplată ? Viaţa ? Ce fel de viaţă îl va aştepta dincolo – chiar daca Gocke se va ţine de cuvînt ? Cum putea să mai trăiască urmărit de imaginea cadavrelor înţepenite pe cîmpul din spatele gării Iaşi ? Va putea oare scăpa vreodată de privirile pe care i le aruncase sublocotenentul Dă- dîrlat şi caporalul Melinte în clipa cînd trăsese în ei ? Oameni pe care nici măcar nu îi urîse ! Unde şi cît de departe va trebui să fugă pentru a scăpa de coşmar ?

Simţind o moleşeală în genunchi se aşeză pe marginea unei gropi de obuz şi se lungi pe pămînt cu mîinile sub cap.

Ce va face apoi ? Va trăi hăituit, gonit dintr-o ţară în alta... Obligat să se ascundă, să mintă, să spioneze, să trădeze... Şi tot mai adînc se va scufunda în mlaştina neagră a oamenilor din afara legii, aşa cum se afundase în mocirla verde a „Mişcării”.

Va fi un om fără amintiri, fără vise. Lipsit de idealuri, de trecut... de viitor. La ce îi folosiseră anii petrecuţi în tovărăşia filosofilor din ulcioarele cărora se adăpase fără discernămînt ? Filosofia vieţii, trecută prin filtre de pesimism sau distilată în retortele otrăvite ale amoralismului. A fost necesar oare s-o cunoască ? Să încerce să se situeze deasupra binelui şi răului ? Ca să ajungă, unde ? Din mlaştină în mlaştină... De la crimă la trădare de patrie ! Nu va mai putea privi vreodată cu seninătate în ochii oamenilor ; are să trăiască lipsit de lumina soarelui, asemenea omului care şi-a vîndut umbra. Merită trăită o

asemenea viaţă ?... Merită ? Merită ?...

...Pocnetul sec al unei împuşcături transformă în- tr-un scîrţîit melodia viorii şi opri hora. în cîteva clipe, ostaşii puseră mîna pe arme. Văzînd însă că
liniştea coborîse din nou, porniră în fugă spre locul de unde se auzise împuşcătura.

11 găsiră pe sergentul t. r. Caloianu Ovidiu lungit pe spate, cu ochii sticloşi aţintiţi spre cer. Din tîm- pla dreaptă i se scurgea un fir de sînge care înroşea iarba îngălbenită. Mîna se mai sprijinea încă pe pistoletul căzut lîngă el.

În drum spre comandament, locotenentul Blîndu dădu glas gîndurilor care i se învălmăşeau prin cap :

— Era tînăr, cultivat, inteligent... ; pentru ce a făcut asta ?

— Ehe, domnule locotenent, nici religia, nici psihologia nu pot pătrunde pînă în străfundurile cele mai adînci ale conştiinţei omului, Si răspunse doctorul Maier şi adăugă filosofic : Au unii oameni nişte păcate... pentru care preferă judecata de dincolo decît pe aceea a semenilor lor. Sînt păcate ce se iau în mormînt.

După cîţiva paşi, Blîndu se opri.

— Am uitat să le spun ostaşilor să-l treacă din- coace, să fie îngropat în pămîntul ţării.

Dar căpitanul Maier se opuse.

— Nu, domnule locotenent, să rămînă acolo unde şi-a dat singur moartea. Omul nu are drept de viaţă şi de moarte nici asupra lui însuşi.

— Poate cîndva, vom afla totuşi ce anume l-a împins la acest gest, presupuse gînditor locotenentul Blîndu.

Cercetările întreprinse de căpitanul Laurescu rămaseră zadarnice. Printre lucrurile aflate în raniţa sinucigaşului, nu s-a găsit nimic suspect; dar nici nu se putuse elucida felul cum şi unde anume îşi petre-

cCcse Caluianu noaptea în care se dezlănţuise atacul regimentului. Şi cum la aceasta se adăugase şi bănuiala lui Blîndu în privinţa furtului lădiţei cu sardele, dosarul „Caloianu Ovidiu” rămase deschis, în speranţa câ evenimente ulterioare vor aduce lămuriri noi.

Intre timp, comandamentul regimentului se instalase în satul Ferhad, dincolo de frontieră. Iar în duminica ce urmă – ultima din luna octombrie – Blîndu hotărî să ofere ofiţerilor o masă festivă pentru a sărbători cum se cuvine izgonirea inamicului de pe teritoriul patriei. Punctul forte al mesei urmau să fie sardelele „Robert”.

Masa fusese întinsă în salonul fostei cîrciumi iar cei doi chelneri se străduiseră să o aranjeze şi ornamenteze cu cît mai mult dichis.

Şi în vreme ce ofiţerii discutau şi glumeau aşteptînd sosirea colonelului şi a comandanţilor de batalioane —.invitaţi special pentru această ocazie – Blîndu împreună cu Bordei şi cu Spirică se pregăteau să desfacă lădiţa.

— Sînt patruzeci de cutii ; domnilor ofiţeri superiori le servim cîte o cutie, restul le pui la un loc şi faci porţii să ajungă la toată lumea, hotărî locotenentul vîrînd vîrful unei baionete sub capacul lădiţei.

Cuiele scîrţiiră ascuţit şi capacul sări în lături dezvelind faţa albă a unei hîrtii. Blîndu o dădu repede deoparte dar sub ea apăru alta… şi alta… şi toate acoperite cu desene trase cu tuş de diferite culori. Linii, cercuri, spirale… şi peste tot cifre, însemnări, formule, note…

— Ce-o fi asta ?

8

Bordei ridică din umeri în timp ce Spirică înţepenise în poziţia de drepţi.

— V-o fi înşelat olteanu' de la care le-aţi cumpărat ! presupuse bucătarul.

— Nu se poate, pe acelea le-am controlat.

— Cum, nu pe astea le-aţi cumpărat ?

— Lădiţa asta am găsit-o ascunsă într-un sac cu cartofi, cînd am preluat popota. Alea pe care le-am cumpărat eu au fost furate atunci, noaptea, explică Blîndu. Apoi preciză : Astea – după cum a presupus Caloianu – erau ale sublocotenentului Dădîrlat.

— înseamnă că pe dînsul l-a păcălit. Aoleu, să-mi spuneţi mie care a fost ăla... Să-l satur eu să mai vîndă hîrtie în loc de sardele.

Intre timp, Spirică luase „pe loc repaus" şi examina atent hîrtiile din lădiţă.

— Domnule locotenent, astea sînt planuri de construcţii, preciză el.

— Şi crezi că domnu' colonel o să mănînce planuri în loc de sardele ? îl repezi Bordei.

— Nu-i vorba de asta, poate că au vreo importanţă militară ? !

— Aş ! Pungaşul ăla a scos cutiile şi a îndesat lădiţa cu hîrtie d-asta groasă, ca să atîrne greu, presupuse Bordei.

— Bine că nu am pomenit nimic despre sardele, mă făceam de rîs, interveni Blîndu.

— Şi acuma ce facem ? întrebă bucătarul.

— Servim pateurile de anşoa. Pentru maiorul Vasiliu taie o felie din urda aia, că dînsul tot nu bea ţuică, din cauza ficatului. Ia cheile şi fugi ! Tu, Spirică, du-te şi cheamă-l pe căpitanul Laurescu.

Dar discret, să nu se observe.

Ofiţerul cu contrainformaţiile ascultă atent toată tărăşenia. Apoi începu să cerceteze teancul de hîrtii.

— Dracu, înţelege ceva ? Că sînt planuri şi scheme, văd eu, dar cine le pricepe rostul ?

Spirică luă poziţia de drepţi :

— Domnul căpitan Cleper.

Blîndu se plesni cu palma peste frunte.

— Aşa e ! Transmisionistul, în civilie e inginer. Fugi şi cheamă-1.

Căpitanul Cleper intră dojenindu-i nemulţumit.

— Ce e bre ? Nu puteaţi aştepta pînă după masă ?

— Lasă masa, bătrîne. Vezi mai bine ce-i cu astea, îl îndemnă căpitanul Laurescu, apropiind un scaun de masa plină cu planuri.

Inginerul îşi dublă vederea cu ajutorul ochelarilor şi aşezîndu-se pe scaun începu să cerceteze teancul de hîrtii. Mormăi ceva neînţeles, rosti „hm” de cîteva ori, examină în dreptul luminii unele coli, pe altele le compară între ele... se mai scărpină la ceafă, îşi aprinse o ţigară... După vreun sfert de oră, împinse hîrtiile deoparte şi se rezemă de spătarul scaunului.

— Ori este un ghiveci de planuri adunate la un loc, fără nici o noimă... ori e vorba de o instalaţie atît de complexă încît depăşeşte cunoştinţele unui inginer de categoria mea. Lovi cu muchia palmei în cîteva hîrtii şi continuă intrigat: Planuri de instalaţii mecanice, de aparataj acustic şi chimic. Scheme de montaje electrice şi electronice... Calcule de rezistenţă la temperaturi şi viteze înalte, formule din domeniul fizicii acustice şi

balisticii... Peste desenele originale apar modificări, corecturi... Diferiţi termeni din formule par a fi înlocuiţi; textele

sînt adnotate... Şi totul intr-un limbaj cifrat. Laurescule, descifrează-mi textele şi îţi spun despre ce este vorba, dacă într-adevăr e vorba de ceva cu cap şi coadă.

— Dă-mi cheia şi ţi le descifrez. Asta e treabă pentru specialiştii de la marele stat major.

— S-o trimitem acolo, propuse Blîndu.

Căpitanul Cleper zîmbi sceptic.

— Şi dacă o fi... ghiveci, cum şi cred că este ? Are să rîdă de noi toată armata română.

— Şi atunci ?

Ofiţerul cu contrainformaţiile îşi descheie copcile de la guler şi fără să-şi ridice privirea de pe – planurile răspîndite pe masă, scoase batista din buzunar şi o despături; dar, ca şi cum ar fi uitat pentru ce a scos-o, o vîrî mototolită în alt buzunar.

— Ştiţi ce ? Punem toate astea la loc ; mata, domnule locotenent, păstrezi lădiţa. Eu am să înaintez un raport la divizie, în care voi specifica provenienţa ei şi concluziile căpitanului inginer Cleper Anton.

— Ne, ne, ne ! Pe mine nu mă amesteca. N-am poftă să fiu considerat autor de romane ştiinţifico-fantastice. Descrie-le numai conţinutul şi ajunge. Mai departe, să-şi bată ei capul.

— Mă rog, fie, conveni Laurescu. Şi acuma, să mergem la masă ; o fi venit şi domnul colonel, parcă i-am auzit maşina.

— Spirică ,pune-le la loc şi bate-i capacul cum a fost, ordonă Blîndu înainte de a pleca cu cei doi căpitani.

După ce execută dispoziţiile, băiatul îşi opri privirea asupra etichetei verzui cu litere aurii, şi cum i se păru frumoasă, se hotărî s-o dezlipească. Vîrî unghia sub un colţ, apoi limba briceagului... şi mai

cu unghia, mai cu salivă, mai cu briceagul, reuşi să o dezlipească fără să îi rupă vreun colţ. În locul unde fusese eticheta, se vedea desenat cu vopsea neagră un romb cu laturile inferioare prelungite şi lîngă el, cifra 3. Eticheta astupase exact inscripţia -3.

„Ce-o mai fi însemnînd şi asta ?ª se întrebă el. Cum însă nu reuşi să găsească răspuns, se lăsă pă-gubaş şi vîrî lădiţa la locul ei, sub pat adică.

CAPITOLUL VII

Cu mîinile la spate şi cu picioarele răşchirate, locotenent-coloneluî Baumann se proţăpise în dreptul ferestrei şi privea absent vînzoleala din curtea comandamentului. Părea că nu-l interesează nici curierii care descălecau înainte ca motocicleta să se fi oprit, nici maşinile stropite de noroi care intrau şi ieşeau pe poarta larg deschisă, de stîlpii cărora atîr- nau murate de ploaie două steaguri cu svastică. Ploaia curgea cenuşie, confundîndu-se cu norii şi cu vechile clădiri gotice ale oraşului. Frontul rămăsese în urmă, la peste 20 de kilometri : aici era încă linişte, dar cît va dura ?

Ca şi cum ar fi auzit întrebarea pe care Baumann şi-o pusese în gînd, căpitanul Hawlischek mormăi în timp ce deschidea capacul unei lăzi de campanie.

— N-ar trebui să mai despachetăm, prevăd că neste cîteva zile ne mutăm şi de aici.

— Cred că vom sta mai mult; sîntem în Ungaria şi Szalassi este un aliat de nădejde.

— Szalassi ? Poate. însă eu nu aş da nici măcar un pahar de bere alterată pe fidelitatea cu care îl urmează maghiarul de rînd, îi replică Hawlischek cu pesimism.

Baumann părăsi spectacolul deprimant al ploii şi se aşeză la birou, cu mîinile vîrîte în buzunare şi şi cu picioarele întinse, de îi ieşeau pe partea cealaltă a mesei.

— Ai vreo veste de la agentul român ?

— Nici una.

— Mă mir de ce întîrzie ; frontul s-a stabilizat de cîteva zile. Şi cum do nu a apărut încă, cretinul de Gocke ?

— Nu-i timpul trecut, îi replică Hawlischek, bătînd în lemnul lăzii.

Chiar în clipa aceea, uşa se deschise şi în cadrul ei apăru uniforma neagră a S.S.-istului.

— Se parc că nu vă grăbiţi cu despachetatul ?! constată el insinuant, după ce, bineînţeles, salutase răcnind.

— Tocmai asta făceam. De-abia azi nc-am instalat, încercă să se justifice căpitanul.

Şi ca să fie mai convingător, scoase un teanc de dosare prăfuite pe care le trînti pe birou, sub nasul Sturmfuhrerului.

în timp ce îşi scutura praful de pe revere, acesta întrebă, fără să privească pe nici unul din cei doi :

— Cînd soseşte agentul 24-W-38 ?

Baumann ridică din umeri, dar Hawlischek răspunse încercînd să pară cît mai convins ;

— Ii aşteptăm mesajul în noaptea asta. în ulti-

ma săptămînă, cu mutatul... nu ne-a fost posibil să stabilim legătura. Dar acuma, sînt convins că vom reuşi.

Sturmfuhrerul întrebă sarcastic :

— Vă ocupaţi cumva de spiritism ?

Locotenent-colonelul şi căpitanul schimbară priviri nedumerite.

— Da, domnilor, doar prin spiritism mai puteţi lua legătura cu agentul 24-W-38 !

După ce îi fulgeră cu privirea pe cei doi, Gocke se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin cameră călcînd apăsat.

— Asta nu mai e neglijenţă ! E indolenţă ! Nepăsare totală ! Defetism ! Sabotaj chiar ! Un serviciu de informaţii care nu ştie că agentul lui a fost executat... Inadmisibil!

— Executat?!? se holbă Hawlischok.

— E-xe-cu-tat ! răcni S.S.-istul, şi întinzîndu-şi arătătorul mîinii drepte, simulă două împuşcături : una spre căpitan, cealaltă, ţintindu-l vag pe locotcnent-colonel. Mormîntul lui îl puteţi găsi în apropierea satului Ferhad.

— Poate a fost un accident, se amăgi Hawlischok.

— Accident?! Credeţi că în cazul acosta, românii l-ar fi îngropat ca pe un cîine, la marginea drumului, pe teritoriul ungar, în loc să îl transporte cîteva sute de metri la cimitirul din satul românesc? Iar pe cruce e scris numai numele. Nu sînt indicate nici gradul, nici unitatea, nici anul naşterii, aşa cum se obişnuieşte. Acuma sînteţi convinşi ?

— De unde ştiţi toate astea ? întrebă Baumann în loc de răspuns.

— Informaţiile nu vin singure, trebuie să alergi

după ele, domnule locotenent-colonel.

Tonul insolent Îl enervă pe Baumann, făcîndu-l să se ridice în picioare.

— Domnule Sturmfuhrer, misiunea serviciului nostru constă în culegerea de informaţii privitoare la forţele şi intenţiile inamicului. în ceea ce priveşte operaţiunea „Odin", dumneavoastră aţi încheiat un acord cu agentul 24-W-38. Noi nu i-am promis nimic. V-am ajutat atîta cît ne-a fost posibil, punîn- du-vă la dispoziţie grupul special de Kommando şi serviciul de radio. Mai mult de atîta nu am putut şi nici nu putem face. Asta e tot !

— Dar ordinele Obersturmfuhrerului EibL..

— Dînsul mi-a ordonat să reperez Junkersul c'o-borît şi să intru în legătură cu agentul. Am făcut mai mult decît mi s-a cerut ' l-am dat agentului staţia de radio portativă a grupului de Kommando care a adus obiectele „Odin-l" şi „Odin-2", pe care le-am şi expediat la Berlin. Pe a treia, expediaţi-o dumneavoastră. Acum şase zile, cînd am stablit ul-tima legătură cu Kalloian, se afla încă la popota ofiţerilor din comandamentul regimentului 6 Vînători de munte. E păzită de agentul Biroului 2 al armatei române. Şi vă asigur că e un as în materie. M-am informat; în 1940 a descoperit şi lichidat o întreagă reţea de agenţi ai Intelligence Service-ului, implantată la un comandament de armată, preciză Baumann exagerînd cu bună ştiinţă. Ca să vă ajutăm în continuare, adresaţi-vă generalului Krabbe, comandantul corpului de armată.

S.S.-îstul se întoarse brusc spre el.

— Am şi făcut-o : în noaptea aceasta îl voi recupera pe „Odin-3”.
Baumann se aşează încet pe scaun, în timp ce Hawlischek clătină clin cap, ca omul care nu ştie ce să mai creadă.
Gdcke deschise uşa şi strigă :
— Intraţi !
Un paraşutist cu mutră de băieţandru făcu doi paşi în cameră. îşi pocni călcîiele şi salută, prezentîndu-se :
— Locotenent S.S. Willi Kappel. din subordinca maiorului Otto Skorzeny.
Gocke preciză :
— A participat la răpirea ducelui Mussolini.
În urma paraşutistului apăru un tip mustăcios, îmbrăcat în uniforma neagră a szalasiştilor.
— Dînsul este Tampos Jeno, şeful organizaţiei locale a „Săgeţilor încrucişate” şl cîrciumar în Fer- had. Voi doi, continuă Gocke, adresîndu-li-se, vă cunoaşteţi misiunea. Iată ce trebuie să faceţi dumneavoastră, adăugă el întoreîndu-se spre Baumann şi Hawlischek.

De cînd cu furtul lădiţei de sardele, ordinul locotenentului Blîndu, de a se face de gardă noaptea, rămăsese în vigoare. Astfel că la alergătură şi munca de peste zi, se adunau şi orele de santinelă din timpul nopţii. Dar ostaşii nu se plîngeau. Era război şi înţelegeau să-şi facă datoria.
Soldatului Durică îi era necaz însă de un singur lucru : pe lîngă popota ofiţerilor se mai aciuaseră şi

alţi ostaşi, cum erau de pildă ordonanţa şi şoferul colonelului. De gardă, însă, nu făceau.

„Nu-i drept ! se revoltă soldatul în gînd. La masă... doojdoi şi la gardă... numai doi ! Dacă am fi şase – pă Spirică nu-l pun la socoteală – ne-ar veni rîndul la două nopţi. Da* aşa, noapte de noapte, o greu. Mîine îi raportez lui dom' locotinent. Ce mi-o zice, mi-o zice, da-i spun !” se hotărî el.

Şi fiindcă apa de pe streaşină începuse să curgă prea tare, ameninţînd să răzbată prin foaia de cort, îşi schimbă locul trecînd în spatele casei, mai la a- dăpost. Ii veni poftă să fumeze dar... consemnul era consemn !

,.O mai fi mult pînă la trei ?” se întrebă el.

Ca şi cum i-ar fi auzit întrebarea, orologiul din turla bisericii bătu două lovituri prelungi şi cam dogite.

„Două ! Bună treabă şi cu ceasurile astea ! Dacă aş fi primar la noi în Gostinu, aş pune şi eu unu, la biserică. Dar nu din ăsta, cu clopot! Să fie unul, aşa... cu ciocănele şi coarde, să cînte ca ţambalul”.

Şi Durică zîmbi imaginîndu-şi un orologiu care dimineaţa să înceapă cu o bătută îndrăcită, apoi cu sîrba, hore... iar seara : doine şi cîntecc de leagăn.

Deodată, deveni atent. Era adevărat sau numai i se păruse ? Parcă, printre ţîrîitul picăturilor de ploaie auzise zgomote dc paşi ! Se lăsă pe vine, lipindu-se de perete. îşi scoase gluga de pe cap şi ascultă cu atenţie, încercînd totodată să răzbească cu privirea prin întunericul livezii din spatele curţii.

Era greu să vezi ceva, dar Durică se baza pe urechea lui de lăutar. Şi aceasta nu-l dezamăgi ; o bufnitură slabă îi confirmă presupunerea că cineva sărise gardul. Intenţionă să dea alarma dar

alte bufnituri şi zgomote de paşi îi dădură de ştire că hoţii sînt mai mulţi. Un ţăcănit uşor, care ar fi scăpat oricăror alte urechi, îl înştiinţa că nepoftiţii erau şi înarmaţi.

Să-i someze, nici nu putea fi vorba ! L-ar fi împuşcat înainte de a termina să strige „stai”. Apoi ar fi năvălit în popotă, înainte ca cei dinăuntru să aibe timp să pună mîna pe arme.

„Aici trebuie lucrat în linişte, şi repede”, chibzui el.

După cum auzea zgomotul paşilor, atacatorilor le erau necesare cel puţin trei minute pentru a străbate distanţa din fundul livezii pînă la clădire.

„Cam puţin”, îşi spuse Durică.

Chibzui cîteva clipe şi îi veni o idee. Pipăi pe lîngă perete pînă găsi o bucată de cărămidă. Fără să se ridice, o cumpăni în mînă şi dîndu-i avînt o az- vîrli spre gardul din stînga. Cărămida se izbi de seînduri pocnind sec.

O şoaptă, tot atît de perceptibilă cît foşnetul unei frunze, străbătu prin ploaie şi îi ajunse la ureche.

„Nemţii, măiculiţă ! Dar acum or să stea potoliţi vreun minut, pînă s-or lămuri ce a fost”, socoti el.

Şi, pîş, pîş, se strecură pe lîngă perete pînă la fereastra camerei unde dormeau camarazii lui. Un ochi de geam era spart şi astupat cu hîrtie. Durică o împinse uşor cu palma şi apropiindu-şi faţa strigă sugrumîndu-şi vocea în gîtlej :

— Dom’ sergent! Alarmă !

Bordei tresări buimac.

— Ce-i ?

— Şşşt! Alarmă ! Nemţii, vin prin fundul livezii.

Fără să mai ceară alte lămuriri, bucătarul îşi înghionti tovarăşii, trezindu-i pe rînd.

— Alarmă î Luaţi-vă armele şi treceţi la feres-

trele din spate. Nemţii vin prin fundul curţii.

Buimăceala nu ţinu mai mult de o jumătate dr minut. Ostaşii puseră mîna pe arme şi pe cartuşiere, repezindu-se apoi la ferestrele din spatele casei.

Dar zgomotul paşilor şi al închizătoarelor de la arme ajunse la urechile atacatorilor care se hotă-
• rîră să acţioneze. Părăsind orice precauţie, începură să alerge spre clădire.

Durică îşi dădu seama că vor ajunge la clădire înainte ca tovarăşii lui să fie pregătiţi să îi întîmpine. Se hotărî să acţioneze şi deschise foc, cartuş după cartuş, în direcţia zgomotelor. Nu apucă să tragă decît patru gloanţe. O rafală de armă automată îl ţintui de perete. Dar în aceeaşi clipă, do pe cele trei ferestre izbucni un foc necruţător din automatul lui Bordei şi armele celorlalţi. Umbrele atacatorilor se lungiră la pămînt, pe locul liber dintre casă şi acareturi.

Locotenentul Blîndu sări din pat cu atîta vigoare îneît, cînd puse picioarele pe podea îşi pierdu echilibrul. Se sprijini însă repede, agăţîndu-se de tocul pistoletului atîrnat de tăblia patului.

Fără să se mai îmbrace, trase arma afară, o despiedică şi dădu să iasă pe uşă.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă Spirică sărind de pe laviţa pe care dormea.

— Probabil un contraatac inamic...

Fără să aştepte alte lămuriri, băiatul se repezi în colţul unde îşi ţinea „zebeuT[4] şi dădu să iasă pe uşă.

— Stai, mă, aici ! îl repezi ofiţerul împingîndu-
J înapoi, spre pat. Apoi ieşi pe sală şi se îndreptă spre camerele din fund, de unde se auzeau

împuşcăturile oamenilor săi.

Dar Spirică nu era omul care să fie potolit cu una cu două. Se apropie de fereastră şi o deschise numai atîta cit să poată strecura ţeava puştii. Scrută cu atenţie întunericul de pe stradă, tocmai la timp ca să observe o siluetă intrînd pe uşa mare a cîr ci urnii.

Din trei paşi trecu la uşă şi o împinse uşor cu ţeava armei, ca să o poată supraveghea pe cea din faţă, care dădea în... salon.

Constată că intuise exact intenţiile necunoscu-tului ; uşa se deschise încet şi silueta întunecată păşi tiptil spre capătul coridorului.

„Hm ! Vrea să cadă în spatele oamenilor noştri?[4]

Duse arma la ochi şi după ce ţinti în mijlocul umbrei care se estompa pe albul peretelui, strigă îngroşîndu-şi vocea :

— Stai !

Umbra trase un foc de pistolet la întîmplare. În aceeaşi clipă, Spirică apăsă pe trăgaci.

Bubuitura, amplificată de rezonanţa coridorului şi salonului, căpătă proporţiile unei explozii. Băiatul închise ochii şi aşteptă să-i cadă tavanul în cap, ori cine ştie ce altceva.

Işi reveni cînd simţi pe creştet mîna durdulie a locotenentului.

— Spirică ! Măi băiete, eşti .teafăr ?

— Teafăr, dom’ locotenent ! Era unu’... acolo... voia să vă atace pe la spate. El a tras întîi, se jus-tifică băiatul.

— Bravo Spirică, am auzit cînd l-ai somat. Acuma stai potolit aci ; încep să se retragă, a sosit şi patrula noastră, îl asigură ofiţerul alergînd înapoi, spre ferestrele transformate în ambrazuri.

Neaşteptîndu-se probabil să întîmpine o rezis-

tenţă atît de puternică, hitleriştii începură să se retragă susţinîndu-se cu foc unul pe celălalt. La adăpostul întunericului, traversară livada şi apoi se înfundară în lanurile de porumb rămas necules.

Patrula încercă să-i urmărească dar întunericul era prea dens, astfel că după vreo cinci minute, renunţară. De fapt, atacul fusese respins.

Locotenentul Blîndu îşi îmbrăcă vestonul şi pantalonii peste cămaşa de noapte şi ieşi în curte cu oamenii săi. Găsiră doi hitlerişti morţi şi unul rănit care avea grade de ofiţer. Toţi erau echipaţi cu salopete de camuflaj.

— De la dumneavoastră e cineva rănit ? întrebă sublocotenentul Gîrbaciu, care se nimerise de serviciu în noaptea aceea.

— Nimeni ; am fost adăpostiţi bine, îi răspunse Blîndu.

Dar sergentul Bordei interveni îngrijorat :

— Durică, dom' locotenent ! Unde-i Durică, fraţilor ?

Il găsiră în colţul clădirii. Părea că se rezemase de perete pentru a se odihni, dar, fiind prea obosit, a adormit cu capul aplecat pe umărul stîng, acolo unde îşi sprijinea vioara. Arma îi căzuse pe genunchi însă mîna dreaptă nu se dezlipise de pe ea.

— Domnule locotenent, raporta caporalul Netcu după ce trecu minutul de reculegere pe care toţi îl păstrară la căpătîiul lui Durică ; am descoperit cine era civilul împuşcat de Spirică.

---- ? î ?

. . .

— Proprietarul casei, Tàmpôs Jeno; cîrciumarul...

. – Ce naiba or fi urmărit prin atacul ăsta ? se

miră locotenentul Blîndu.

— Au vrut pesemne să atace comandamentul regimentului, presupuse sublocotenentul Gîrbaciu. Ştiţi, noi ne-am instalat prima dată aici, însă, domnului colonel i s-a părut locul prea izolat. Aşa că a doua zi ne-am mutat. Dar mai bine să mergem la infirmerie, poate aflăm ceva de la ofiţerul rănit.

La infirmeria amenajată în clădirea şcolii, cei doi medici tocmai ieşeau din cancelaria transformatei în sală de operaţii.

— Scapă, doctore ? întrebă căpitanul Laurescu care aştepta pe sală.

Căpitanul Maier îşi scoase masca şi mănuşile şi de-abia după ce se şterse de năduşeală, îi dădu răspunsul :

— Nici o speranţă ; trei gloanţe, din care două în abdomen. Le-am extras, i-am făcut şi o transfuzie..., totuşi, peritonita s-a instalat.

— Am putea să-i vorbim ?

— Dumneavoastră desigur, nu cred însă ca el să vă poată răspunde.

Ofiţerul cu contrainformaţiile se luă după sanitarii care tocmai ieşeau cu targa. Locotenentul Blîndu îl însoţi în rezervă.

— Va trebui să mai aşteptaţi, îl înştiinţă celălalt medic, sublocotenentul Băieşu. Am să îi fac un tonic cardiac, poate îşi va recăpăta cunoştinţa pentru' cîteva minute.

Medicul îi dezveli braţul şi cu ajutorul sanitarului injectă serul. După ce apăsă tamponul de vată pe venă, îl înveli la loc.

— Acuma, să aşteptăm.

Pe perna albă, chipul livid al rănitului părea aproape copilăresc. Nările, care palpitau uşor, mai arătau că viaţa nu a părăsit încă trupul acoperit

de bandaje.

— N-are mai mult de douăzeci de ani, comentă Maier.

— I-a împlinit în luna iulie, este locotenentul S.S. Willi Kappel, îl informă Laurescu, fiindcă între timp examinase matricola găsită la gîtul lui.

— Se trezeşte, anunţă Blîndu care continuase să-l observe.

Pleoapele rănitului tremurară uşor, apoi se deschiseră. După ce clipi de cîteva ori, îşi fixă privirea pe lampa „Petromax” atîrnată de plafon.

Laurescu se aplecă spre el şi îi vorbi în limba germană :

— Domnule locotenent, vă aflaţi într-un spital românesc.

Privirea părăsi lampa, coborind la căpitan. De la el, trecu asupra lui Blîndu. Rămase apoi cu ochii aţintiţi spre stetoscopul doctorului Băieşu.

— V-am operat, aţi scăpat, îl informă acesta tot în limba germană.

— Aţi vrut să atacaţi comandamentul regimentului ? continuă Laurescu.

Rănitul îşi întoarse încet capul şi îl privi inexpresiv.

— Da ? Nu ? insistă Laurescu.

O clipire înceată a pleoapelor îl îndemnă pe căpitan să continue :

— Aţi avut de îndeplinit o misiune primejdioasă? Care a fost obiectivul ei ?

Ochii rănitului căpătară un licărit de înţelegere; doctorul îi pipăi imediat pulsul şi se încruntă. Intenţiona să-i spună ceva căpitanului, dar acesta fixa atent buzele rănitului care tremurau, ca şi cum acesta făcea eforturi să poată vorbi. încercă să îşi ridice capul însă nu reuşi decit să slăbească puţin apăsarea asupra pernii. în sfîrşit, buzele se deschiseră şi printre ele străbătu o şoaptă :

— Odin !

— VVass *ist mit Odin?'* întrebă grăbit Laurescu.

Cu un ultim efort, rănitul îşi mai ridică puţin capul şi repetă cuvîntul, de data asta, ceva mai clar:

— Odin ! Seine... Scha... a...

Ultimul cuvînt se pierdu într-o şoapta care se stinse odată cu lumina ochilor.

Medicul îi mai ţinu mîna cîteva clipe apoi o aşeză de-a lungul trupului neînsufleţit.

— Ce-a spus, domnule căpitan ? întrebă Blîndu curios.

— Ceva despre zeul Odin şi... probabil... umbra lui. „Seine *Schatten",* o fi vrut să spună, presupuse el.

Locotenentul îşi făcu o cruce aproximativă :

— Doamne fereşte ! Da' i-a îndobitocit de tot Hitler ăla ! Auzi dumneata, să moară cu gîndul la un zeu ?!

— înseamnă că tot comandamentul a fost ţinta lor, concluzionă Laurescu după ce ieşiră din

rezervă.

[1] Ce este cu Odin ?

După două zile, locotenentul Napoleon Blîndv şi oamenii săi erau citaţi prin ordin de zi pe regiment. Totodată, soldatul Durică Mihai era avansat post-mortem la gradul de caporal.

— Colonelul a pomenit ceva şi despre nişte decoraţii, îi şopti discret maiorul Vasiliu N. Vasile.

Vestea îl făcu pe Blîndu să se îmbujoreze ca un licean care află că a fost lăudat la cancelarie.

CAPITOLUL VIII

Obersturmfuhrerul S.S. dr. Walther Eibl avea toate motivele să fie nemulţumit; atît din cauza misiunii pe care o primise din partea O.K.W.-ului cît şi de felul în care se acţionase pînă la ora aceea în direcţia recuperării celor trei lădiţe cu planurile armei „Trăsnetul zeilor”.

Se convinsese încă o dată de incapacitatea oamenilor din serviciul secret de informaţii al S.S.-ului, aflat sub conducerea lui Schellemberg. Aproape că regreta cerbicia cu care timp de patru ani şeful său se străduise să-l înlăture pe amiralul Canaris, prşluînd în acelaşi timp responsabilităţile specifice spionajului militar. Acuma nu mai avea încotro, trebuia să îndeplinească misiunea. Şi .ce misiune ?! Riscul şi dificultatea atingeau proporţii pe măsura speranţelor nebuneşti pe care O.K.W.-ul le punea în această armă „Odin”. Şi, pe deasupra, trebuia lucrat repede ; Hitler era informat că „Trăsnetul zeilor” a intrat în fabricaţia de serie şi în iarnă • cel tîrziu în primăvară – cîţiva mii de „Odin” vor restabili supremaţia Wermachtului în aer şi la sol.

Pe de altă parte, cei doi savanţi împreună cu colaboratorii lor aşteptau recuperarea lui „Odin-3” pentru a da semnalul verde al fabricării în serie a variantei antitanc. Pînă atunci, din iniţiativa lui Keitel, fuseseră izolaţi într-una din uzinele-laborator subterane. Pentru menţinerea moralului, primeau ziare contrafăcute, iar staţia de radioamplificare a uzinei transmitea comunicate militare din care reieşea că anglo-americanii fuseseră aruncaţi înapoi, în ocean, în timp ce pe frontul de răsărit luptele se dădeau la est de... Kiev.

„Deus quod vuit perdere dementat prias I”[VIII] exclamă de unul singur Obersturmfuhrerul, recunos- cînd atît valabilitatea cît şi potrivirea dictonului latin, la situaţia actuală a conducătorilor nazişti. Aceasta în special în ceea ce îi priveşte pe Hitler, Keitel, Jold şi ceilalţi din O.K.W. sînt, se pare, mai realişti. Cel puţin în privinţa restabilirii supremaţiei militare.

„Oare dumnealor îşi închipuie că nu le-am priceput intenţiile ? continuă el să monologheze plimbîndu-se prin vastul şi somptuosul său cabinet. Mareşalii speră că actualul război se va transforma în- tr-un conflict între anglo-americani şi ruşi, la care vor fi invitaţi să participe. „Odin” ar constitui partea de capital pe care o vor aduce ei. în fond, odată ce m-au pus la curent cu existenţa armei, înseamnă că pot ridica şi eu pretenţii la...beneficii”, conclu- zionă el, socotind că nu strica să se gîndească şi la viitorul său, pe care îl întrevedea în culori cît se

poate de sumbre. îl obliga să fie realist însăşi cali-

VIII Celui pe care vor să-l piardă, zeii îi iau mal Intîl minţile.

tatea sa de doctor în drept penal.

N-avea încotro, trebuia să găsească documentele, ca să poată supravieţui după înfrîngerc. însă cu sprijinul cui să le caute ? Pentru asta era imperios necesar să-i depisteze pe toţi foştii membri ai Abwe- rului. Dar cum ? Generalii din Wehrmacht îl oblă- duiau pe lingă comandamentele lor, sau ei singuri se mulţumiseră cu posturi de mîna a Il-a şi a IlI-a în alte instituţii care nu depindeau de S.S.

Şi în plus, omul trebuia să fie nu numai capabil ci şi un bun cunoscător al limbii române şi să se poată comporta ca un român. Era sigur că un ase- menea om există ; dar în ce sector al imensului front se ascundea ? Cu sprijinul cui să-l caute ?

Şeful său direct, Brigadenführerul S.S. Schellem- berg nu se amesteca în treburile O.K.W.-ului, îi dăduse lui mînă liberă. Ar fi putut apela la Kalten- brunner ; dar cu acesta nu se putea discuta decît între clipa cînd cobora din pat şi aceea cînd desfunda prima din cele trei sticle de coniac pe care le consuma zilnic.

Rămînea Himmler, şeful S.S.-ului. Dar nădejdea ora slabă şi din partea acestuia ; Reichsführerul ar fi apelat îndată la horoscoapele astrologilor şi transele magicienilor; sau l-ar fi căutat pe „Odin-3M în drojdia ceştii de cafea. Să-i ceară lui Keitel, şi-ar fi mărturisit de la început neputinţa.

Era deci obligat să se bizuie pe el şi pe serviciul de informaţii S.S. Din păcate, după succesul obţinut în lupta cu Canaris, se aflau în situaţia unui negustor care, după ce s-a zbătut să pună mîna pe prăvălia concurentului de peste drum, constată că vechii clienţi ocolesc cu

neîncredere firma cea nouă. Nu-i rămînea decît să se sprijine pe S.S.-işti. Asta în pofida concluziei la care ajunseseră atît el cit şi Schellemberg, că erau tot atît de cretini pe cît erau de fanatici. Adevăr demonstrat recent de imbecilul de Gdcke care, prin atacul nebunesc asupra comandamentului românesc, nu făcuse altceva decît să-l pună în gardă pe agentul Biroului 2, acel formidabil Zahmmann Napoleon.

Ultimul element de nădejde – 21-W-38, moştenit şi el de la Abwehr, – fusese suprimat tot din cauza lui Gocke. Cu cine mai putea lucra ? De unde să ia agenţi pe măsura inamicului ? Fiindcă, după surpriza provocată de insurecţia de la 23 August, Eibl se convinsese că românii ştiu cum se păstrează un secret.

„Ar mai fi legionarii, îşi spuse el continuîndu-şi monologul. Dar nici pe ei nu mă pot bizui ; e drept că nu sînt fanatici ca S.S.-iştii, dar, ca o compensaţie, sînt mult mai cretini.” Kalloian era o „rara avis”.

Intrucît ajunsese la un punct mort, se hotărî să revadă dosarul „Odin”. După vreun ceas, scoase dintr-un fişier cîteva cartoane – fişele foştilor agenţi ai Abwehrului care lucraseră în România. Le studie pe rînd şi opri numai două. Sună.

Un S.S.-ist intră grăbit în birou.

— Această persoană să fie găsită şi adusă aici în termen de 48 de ore.

— Jawohl! răspunse S.S.-istul primind fişa cu indicativul 15-X-40.

„Şi acum, monologa din nou Obersturmfuhrcrul, să-l depistăm pe 7-Y-36. Pe urmă vom vedea ce e de făcut cu Napoleonul de la Biroul 2...”

Un general cu patru trese arată cu vîrful unei baghete un punct de pe harta cît un perete. Vîrful baghetei se mută încet, cîţiva centimetri, spre nord- vest, în timp ce generalul dă indicaţii colaboratorilor săi.

Imediat ordinele zboară spre comandamentele armatelor, trec pe la corpurile de armată, fac un scurt popas la divizii şi se opresc la regimente.

Şi aşa se întîmplă că într-o bună zi, ostaşii de pe un sector al frontului primesc ordin să predea poziţiile altei unităţi şi să se retragă mai în spate. .

La început, aceste mişcări provocau nemulţumiri: „Cum vine asta, noi nu sîntem în stare să apărăm ce am cucerit ? N-am luptat bine pînă acum ?u

Mă rog, cîrteli de oameni care se cred loviţi în amorul propriu. Cu timpul însă, au înţeles cu toţii că generalii de la Marele stat major citesc pe hărţile lor, mai departe – atît în spaţiu cît şi în timp – decît văd ei acolo, pe cîmpul de luptă, cu orizontul mărginit de fumul şi flăcările exploziilor. Aşa că ordinele se execută întocmai şi la timp.

Cîteodată retragerea este preludiul unor zile de odihnă relativă. Subunităţile se aciuiesc prin pătule şi şoproane ; ostaşii se îmbăiază, se deparazitează..., frizerii – adică toţi acei care ştiu

să ţină în mînă o maşină de tuns – au de lucru pînă peste cap, în timp ce majurii transpiră împărţind rufărie curată, muniţii, cărţi poştale...

Medicii consultă, sanitarii fac vaccinări ; armurierii meşteresc armele defecte iar în ateliere improvizate, cizmarii nu mai pridídesc reparînd bocancii ostaşilor care aşteaptă la rînd, pufăind din ţigări ori scriind acasă cu „chimicul" înmuiat în gură.

Dar după două-trei zile, odată cu înserarea, gradaţii încep să-şi strige grupele. Ofiţerii împart ordine... Subunităţile se încolonează şi regimentul porneşte într-o direcţie cunoscută numai de comandanţi. Astfel că cei cîţiva centimetri pe harta Marelui stat major, se transformă în distanţe de zeci şi zeci de kilometri. Aceştia sînt parcurşi în marşuri lungi, pe timp de noapte, de-a lungul şoselelor găurite de bombe ori pe drumuri prăfuite sau desfundate de ploi, după anotimp. Ziua, ostaşii se odihnesc la adăpostul pădurilor, apoi, cînd coboară seara, coloana de oameni, materiale de luptă şi căruţe reîncepe să înainteze fantomatic, fără lumini şi în linişte. Ici-colo, se aude vocea autoritară a unui gradat : „Camuflează ţigara, ostaş !"

Printre degetele făcute căuş, răzbate în răstimpul unei secunde o lumină slabă şi un fuior de fum.

„Dă s-aprind şi eu !"

Oamenii se acoperă unul pe altul camuflînd licărul jarului minuscul. Şi focul trece de la om la om, din pluton în pluton... astfel că se poate spune că dc la plecarea în marş, regimentul nu consumă

decît un băţ de chibrit.

Batalioanele Regimentului 6 Vînători de munte se înşiruie în urma trăsurii în care se află locotenent-colonelul Milicescu. Colonelul Dumbrăveanu a plecat înainte, cu coloana de maşini, să recunoască

poziţiile pe care urmează să amplaseze subunităţile şi locul unde îşi va instala comandamentul. în avans faţă de restul regimentului merg şi bucătăriile de campanie, iar bucătarii gustă din mers ciorba care fierbe întărîtată de focul aprins sub cazane, în vatra dintre roţi. Ajunşi la locul de popas, ostaşii vor găsi mîncarea gata.

O dimineaţă ceţoasă începe, încet-încet, să înlocuiască noaptea lungă, de marş pe întuneric. Zorile dezvăluie o privelişte nouă, deosebită de cea din ajun. Arătura care mărginea drumul este înlocuită de o pantă acoperită cu păduri ori de văi îmbrăcate în tufişuri. Şi deodată, gonită de soarele care şi-a luat locul pe cer, ceaţa se răspîndeşte limpezind orizontul.

De undeva, din flancul drept al coloanei de bucătării, ţîşneşte o voce prelungă, asemenea strigătului cu care cocoşii salută zorile :

— Munţii, băăă !...

Vestea străbate, aidoma unui fior, întreaga coloană. Capetele plecate sub povara căştii şi a somnului se înalţă, iar privirile se îndreaptă spre stingă, unde se văd încă aburind culmile împădurite ale munţilor Biikk. Strigătul e repetat din om în om. Pentru un minut, oamenii şi caii s-au oprit, oboseala de pe chipuri a dispărut. Dacă ar fi după ei, ostaşii ar porni în fugă tăind ocolurile şoselii, ca să ajungă mai repede la umerii acoperiţi cu stînci şi brazi.

— Munţii!... Munţii!...

Cineva – unul dintre cei mulţi – începe să cînte :

„Sîntem vînători de munte, Noi luptăm
pe-nalte stînci. Munţii nu ne înspăimîntă
Nici prăpăstiile-adînci”.

Vocile groase, bărbăteşti, se adună, picioarele îşi regăsesc cadenţa şi acordurile marşului vînătorilor umplu văzduhul senin.

Şi întrucît Blîndu părea nedumerit de o asemenea însufleţire, vizitiul de lingă el, se grăbi să-l lămurească :

— Ehe, domnule locotenent ! Noi, vînătorii de munte, sîntem învăţaţi să privim ori în sus – spre culmi – ori în jos – către fundul văilor. Bine că am ajuns la munţi, că mi-a înţepenit gîtul tot sti- clindu-mi ochii ?n lărgimea pustei. Di, Florico, c-am ajuns la miros de cetină 1 încheie el, îndemnînd gloaba costelivă.

La intrarea în sat, un drum îngust se desprindea de şosea înfundîndu-se în pădure. Un ostaş se apropie de căruţa popotei.

— Luaţi-o la dreapta, dom'le locotenent. Aşa a ordonat domnul colonel.

Vizitiul trase încet de hăţ şi Florica porni resemnată pe drumeag. După ce străbătea vreo sută de metri pe sub copacii cu frunza împuţinată, drumul se oprea în poarta de fier forjat a unui conac cu pretenţii de castel.

— Instalaţi popota în aripa dreaptă, restul îl ocupă infirmeria, mai comunică ostaşul, după care salută şi se reîntoarse la şosea.

Locotenentul coborî din căruţă ; mai întîi îşi dezmorţi oasele îndreptîndu-se de şale, apoi, împingîndu-şi bereta pe ceafă, rosti ca pentru sine :

„lată-mă şi castelan !ʷ

Şi păşind cu semeţia unui senior, porni spre intrarea principală, unde aştepta o pereche de bă- trîni.

Bărbatul îşi scoase respectuos pălăria şi vorbi în limba germană :

—[1] Bine aţi venit, domnule ofiţer. Acesta este castelul Szentfüllop şi aparţine domnului conte Fery de Pohany-Szentfüllop. înălţimea sa lipseşte, ca şi domnul administrator. Castelul a fost construit în secolul al XVII-lea de contele Francise de Pohany...

— Bine-bine, îl întrerupse Blîndu tot în nemţeşte. Acuma descuie toate uşile. Aici vom instala o popotă şi o infirmerie.

Cei doi bătrîni – soţ şi soţie – erau singurii slujitori şi locuiau într-o căsuţă, în spatele castelului.

Locotenentul Blîndu îşi instala oamenii şi magazia în aripa care îi fusese indicată. Pentru gătit rechiziţionă bucătăria. Masa urma să fie servită în sufrageria zisă familială, destul de încăpătoare, însă nici pe jumătate cît aceea destinată banchetelor, în care sanitarii începuseră să aducă paturile infirmeriei.

încăperile de la etaje rămăseseră libere şi atît Blîndu cît şi doctorul Maier atraseră atenţia oamenilor ca nu cumva să... „ne pătăm obrazul”.

Urmară apoi zile obişnuite, umplute cu activitatea inerentă serviciului : drumuri la intendenţa diviziei după carne, pîine şi conserve. Pentru celelalte : ouă, păsări, unt şi

alte bunătăţi cu care Blîndu voia să îndestuleze masa ofiţerilor, trebuia să colinde casele ţăranilor cu care – ajutîndu-se de maghiara

aproximativa a vizitiului – se tocmea şi plătea cinstit în lei sau în pengo, după cum cădeau la învoială. Şi se îmbujora de satisfacţie cînd ceilalţi ofiţeri îl felicitau pentru calitatea şi diversitatea meniurilor.

Un singur lucru îl necăjea pe locotenent, transportul. Iapa înhămată la căruţa popotei făcea cu greu faţă drumurilor de munte, pe care ploile de toamnă le transformau uneori în adevărate torente. Dar şi din acest punct de vedere avu noroc» fiindcă, într-una din zilele următoare, se prezentă la cancelaria popotei un ostaş de vreo patruzeci de ani, cu chip colţuros şi mîini bătătorite.

— Să trăiţi domnule locotenent, sînt sergentul Pînzaru Ştefan, am fost repartizat cu autocamioneta la dispoziţia dumneavoastră.

— Autocamioneta ? ! ?

— Da. Priviţi pe fereastră, în faţa castelului.

Sub cernutul mărunt al ploii ce nu contenea de trei zile, se afla o maşină care mai păstra culoarea feldgrau, specifică vehiculelor inamice. Numărul era însă românesc iar crucea neagră pictată pe portiere fusese acoperită cu un strat gros de vopsea kaki, peste care era pictată o cocardă tricoloră

— Am capturat-o zilele trecute, îl informă sergentul.

Neputîndu-şi stăpîni bucuria, Blîndu îşi tufli bereta pe cap şi ieşi afară. Cu ochii la maşina care îl va scoate din încurcătură nu se mai

uită pe unde calcă ; puse piciorul pe o dală de piatră care dc-abia se mai ţinea de marginea unei trepte şi alunecă. în aceeaşi clipă, ceva nevăzut îi zbură bereta clin cap. În momentul cînd se prăvălea pc treptele dc marmu-

ră, dinspre pădure, se auzi pocnetul scc al unei împuşcături. Se opri cu burta într-o băltoacă şi rămase nemişcat.

Sergentul se repezi la maşină, scoase automatul din cabină şi adăpostindu-se în spatele unei roţi, deschise foc în direcţia atacatorului nevăzut. Un alt glonţ se înfipse în pietriş, la numai cîţiva centimetri de capul lui Blîndu, stropindu-i chelia şi aşa udă.

Din castel, năvăli afară bucătarul, cu automatul în mîna stîngă. După ce se debarasă de polonic agă- ţîndu-l de cingătoarea şorţului, deschise foc, împreună cu chelnerul şi cu frizerul.

Dar atacatorul nu mai riposta.

— Ce-a mai fost şi asta ? întrebă locotenentul în timp ce se ridica ajutat de ostaşii săi.

— Sînteţi cumva rănit ? se interesă îngrijorat sergentul Pînzaru.

Blîndu se pipăi grijuliu peste tot şi, după ce constată uşurat că umezeala uniformei nu era sînge ci apă din băltoacă, îl asigură pe sublocotenentul Băie- şu – venit rapid la faţa locului – că... nu are nici pe dracu' !

— Vorba e, continuă el vîrîndu-şi degetul prin gaura din beretă, ce-or fi avut cu mine ?

—Ce au cu toată lumea, îi răspunse sublocotenentul. Popotar, medic sau ofiţer combatant, pentru inamic sîntem totuna.

— O fi fost vreun lunetist, presupuse sergentul şofer ; ăştia te doboară şi de la doi kilometri.

— Bine, dar frontul se află mult mai departe

de noi ! ?

— Nu prea, domnule locotenent; aici sîntem în munţi şi linia frontului nu are o demarcaţie oarecum precisă, ca pe un teren deschis. Vedeţi ? Pe culmea din stingă, la vreo şase kilometri, se află poziţiile batalionului 12. Intrarea în vale este apărată de batalionul 3 şi de divizionul de artilerie antitanc, iar în spatele nostru, pe cota 730, care se află numai la doi kilometri de noi, e amplasat batalionul 9. Pentru un lunetist nu e greu să se strecoare într-un punct bun de observaţie. Şi un ofiţer în curtea unui castel constituie totdeauna o ţintă care merită să fie prinsă în lunetă, încheie sergentul.

Blîndu îşi şterse chelia cu batista în timp ce recunoştea în sinea sa, că în probleme de militărie şi război, mai avea multe de învăţat.

înainte de a reintra în clădire, se adresă tuturor : – Să nu mai umble nimeni prin curte fără rost şi altfel decît în pas alergător. Ordinul e valabil şi pentru tine, mă ! se răsti el la Spirică, văzîndu-l cum da nepăsător tîrcoale maşinii.

În ziua următoare, bătrînul servitor al castelului se înfăţişă plin de respect în faţa lui Blîndu.

— Domnule ofiţer, s-a întors domnul administrator Pâtâcki ; întreabă dacă aveţi bunăvoinţa să îl primiţi.

— Să poftească, încuviinţă Blîndu, bucurîndu-se că, odată cu venirea acestuia, scăpa el de grijă în privinţa obiectelor de artă cu care castelul era plin.

Administratorul se prezentă pocnindu-şi milită- reşte tocurile cizmelor şi salută punîndu-şi în dreptul inimii pălăria cu pană de cocoş.

- Domnule locotenent, sînt Pâtacki Arpad, administrator al castelului şi domeniilor domnului conte de Pohany-Szentfullop. Cu îngăduinţa domniei voastre, aş dori să-mi reiau slujba. Bineînţeles că mă pun totodată şi la dispoziţia domnilor ofiţeri din armata de ocupaţie.

Blîndu îi răspunse tot în limba germană :

— Domnule administrator, împreună cu armata sovietică, noi ne aflăm aici pentru a vă elibera de sub ocupaţia naziştilor. în privinţa castelului, cu excepţia încăperilor de la parter, restul rămîne la dispoziţia proprietarilor ; exceptînd desigur, cazurile de forţă majoră. Sîntem doar în război.

Domnul Pâtâcki nu se împotrivi, înclinîndu-se politicos.

Blîndu continuă :

— De asemenea, vă rog să controlaţi... inventarul încăperilor de la etaje şi să-mi comunicaţi dacă lipseşte ceva.

Zîmbind mieros, administratorul îl asigură că are deplină încredere în cinstea şi corectitudinea ostaşilor bravei armate române. Apoi, revenind la tonul semioficial, adăugă :

— Mai e ceva, domnule locotenent : Văduva domnului conte Odon de Pohany-Szentfullop ar dori să se reîntoarcă la castel. M-a însărcinat să cer această aprobare autorităţilor militare.

— Unde se află ?

— În sat; e găzduită la paroh.

— Se poate întoarce cînd doreşte ; e casa ei. Dar, în prealabil, trebuie să se înregistreze la comandament. Şi dumneavoastră, la fel, dacă nu aţi făcut-o încă.

Administratorul îi făgădui că va proceda întocmai.

— încă ceva, domnule Pâtâcki, cum de cunoaşteţi gradele militare române ?

— În războiul trecut, am fost plutonier în armata cjiezaro-crăiască. Uniformele vi s-au schimbat, văd ; nu însă şi gradele.

În jurul mesei din sufrageria... familială, ofiţerii – cîţi putuseră lipsi de la serviciile respective – luau masa de prînz. Cei doi chelneri tocmai serveau farfuriile cu ghiveci, cînd căpitanul Lapedatu rămase cu privirea aţintită la fereastra care dădea spre aleea din faţa castelului şi, fără să vrea, scăpă un fluierat de surprindere şi admiraţie. Comesenii îi urmăriră privirea şi rămaseră cu furculiţele în aer sau în farfurii.

Dintr-o trăsurică uşoară coborîse o femeie îmbrăcată în doliu. Era tînără, cu trăsături fine.

Dacă nu ar fi fost prezent colonelul, tinerii sublocotenenţi ar fi renunţat la restul mesei zbughind-o pe uşă. Aşa însă, era nevoiţi să se mulţumească doar privind la frumoasa doamnă care discuta zîmbind cu locotenentul Blîndu. Acesta o invită plin de de- ferenţă să îl însoţească şi femeia urcă scările urmată de administrator.

După vreo cinci minute, locotenentul intră în sufragerie, unde îl întîmpină un cor de exclamaţii şi comentarii mai mult invidioase decît ironice :

— Bravo, Napoleoane !

— O cucerire demnă de un împărat.

— Chiar, seamănă puţin cu Maria Walewska !

— Şi eu, care am refuzat să fiu popotar, se căină în glumă căpitanul Laurescu.

Ciocănind discret, cu cuţitul în marginea farfuriei, colonelul puse capăt glumelor.

Locotenentul Blîndu se apropie de el şi îi raportă :

— E contesa, despre care v-am vorbit. Am legitimat-o, are acte în regulă.

— Bine, domnule, să se instaleze la etaj şi să nu ne deranjeze.

— Prea bine, domnule colonel, am şi convenit cu dînsa în sensul acesta.

— Perfect ! Să mi se aducă desertul.

Blîndu bătu din palme, făcîndu-i atenţi pe chelneri :

— Gogoşi pentru domnul colonel !

CAPITOLUL IX

Rezemîndu-se de spătarul fotoliului, Obersturm- fiihrerul Eibl nu îşi putu reţine un zîmbet de satisfacţie ; trase cîteva fumuri adînci din ţigară şi reciti, fără să se aplece, raportul trimis de agentul 15-X-40 : „Atentatul a eşuat. Propun anularea. Importanţa lui „Odin-3” nu este cunoscută şi suprimarea lui Z. N. ar da naştere la cercetări amănunţite. Nu sînt bănuieli în privinţa mea. Reuşită sigură.”

„în sfîrşit, cîţiva paşi înainte!” exclamă Eibl în- cepînd să monologheze. Ar fi fost o greşeală ireparabilă reuşita atentatului. Cel puţin în stadiul actual. Mai tîrziu, îl vom putea suprima pe Zahmmann Napoleon. Deocamdată, 15-X-40 a intuit pericolul. Să sperăm că nu va împărtăşi soarta lui 24-W-38! Ar fi păcat! regretă el cu

sinceritate.

În privinţa documentelor „Odin-3”, Obersturm- fuhrerul îşi făcuse planurile sale, deoarece intuise că

americanii erau la curent cu existenţa „Trăsnetului zeilor.” Şi lucrul acesta îl mulţumea.

Nimic nu sporeşte valoarea unei mărfi mai mult decît curiozitatea cumpărătorului! Nu le va preda documentele decît în clipa cînd va primi garanţii în privinţa libertăţii şi siguranţei personale, concretizate printr-un paşaport pentru Brazilia. Dealtfel, începuse chiar şi tatonarea terenului prin intermediul unor cunoştinţe din Zurich.

Keitel şi ceilalţi generali din O.K.W. n-aveau decît să le ofere experienţa lor. Asta dacă, bineînţeles anglo-americanii vor fi atît de nebuni încît să-şi rişte pielea într-un război împotriva colosului rus.

Dealtfel, îi dăduse lui Gocke ordine categorice ; va evita, pe cit se poate, colaborarea cu Wehrmach- tul. „Odin-3” trebuie să ajungă în cabinetul său numai prin filiera serviciului de informaţii S.S.

„Să sperăm însă că dobitocul ăla nu va mai face vreo gafă”.

Din ziua sosirii castelanei, tinerii ofiţeri din comandamentul regimentului îşi descoperiseră brusc o adevărată pasiune pentru istoria artelor – cu precădere perioada „rococo” – în stilul căreia fusese construit şi amenajat castelul Szentfullop. Astfel că în fiecare zi, după masa de prînz, cîte unul din ei dispărea discret pe scara monumentală care urca spre încăperile de la etaj. Administratorul se dovedea totdeauna a fi un om serviabil, grăbindu-se să o anunţe pe doamna contesă că

unul din domnii ofiţeri români doreşte şă-i prezinte omagiile şi, totodată, cere îngăduinţa de a vizita castelul. Bineînţeles că ambele do-

rlnţe erau acceptate cu plăcere şi, cum numai stăpîna castelului era în măsură să dea explicaţiile necesare, domnul ofiţer era încîntat să colinde timp de o jumătate de ceas încăperile de la etaj, întovărăşit de nobila şi amabila gazdă.

începutul îl făcuse sublocotenentul medic – era şi el de-al casei. Dar nici el, nici cei care îl imitaseră în zilele următoare nu obţinuseră de la încîntătorul ghid altceva decît explicaţii referitoare la provenienţa şi vechimea mobilierului şi a bibelourilor – precum şi scurte biografii ale nobililor mustăcioşi şi doamnelor îmbrăcate cu crinoline şi dantele, imortalizaţi şi unii şi alţii în tablouri patinate de scurgerea timpului. în rest..., printr-o atitudine demnă şi cu un zîmbet politicos, doamna contesă lăsa să se înţeleagă că este credincioasă memoriei soţului său, colonelul conte Odon de Pohany-Szentfullop, mort cu şase luni în urmă, pe frontul de răsărit.

Mai norocoşi se nimeriseră a fi ofiţerii medici, Maier şi Băieşu, care obţinură o invitaţie la un ceai într-o micuţă dar elegantă cameră, vecină cu biblioteca vastă cu rafturi pline de cărţi legate în piele.

Desigur, că nu se putea ca amabilul domn locotenent Napoleon Blîndu să nu fie invitat.

După ce administratorul preciza că vor lua parte şi ceilalţi doi domni ofiţeri, locotenentul acceptă cu plăcere.

Discuţia, purtată în cel mai corect spirit de curte- nie, respectă întru totul limitele impuse de împrejurările care uniseră laolaltă patru

persoane cu preocupări atît de diferite. Ofiţerii aflară că doamna contesă – pînă la măritiş – fusese profesoară la un liceu din Miskolc, unde îl şi cunoscuse pe colonelul Oclon de Pohany-Szentfiillop, viitorul soţ. Căsnicia fusese fericită dar scurtă ; după nici treLani, izbucnise războiul, şi din 1941, doar cîteva luni se mai bucuraseră de fericirea de a fi împreună. Apoi... venise telegrama aceea... Şl doamna contesă îşi şterse în mod discret o lacrimă din colţul pleoapei.

Bărbaţii încercară să o consoleze ; doctorul Maier – a cărui soţie murise într-un lagăr nazist – îi vorbi din inima omului care cunoaşte suferinţa, în timp ce Blîndu se mulţumi să facă aluzii la timpul care vindecă, iar Băieşu, la tinereţea care îşi cere drepturile ei. Trecură apoi la problemele viitorului apropiat, cînd lumea va scăpa de coşmarul războiului şi se vor întoarce cu toţii la căminele lor. Fotografiile de familie trecură din mină în mînă însoţite de explicaţii referitoare la vîrsta copiilor, preocupările nevestelor şi sănătatea părinţilor şi socrilor.

Contesa nu avea decît o singură fotografie a răposatului. Era trecut de prima tinereţe – aşa cum se şi cuvenea să fie un colonel – însă chipeş om 1 Iar uniforma de paradă, cu brandenburguri şi decoraţii îi dădeau un plus de marţialitate.

Cu acest prilej, invitaţii aflară că dînsa era cea de a doua soţie a contelui – prima murise cu zece ani în urmă. Fiul soţului său – actualul conte de Pohany-Szentfiillop – intrase în diplomaţie şi avea un serviciu în ministerul de

externe din Budapesta. Din păcate, acesta luase cu el toate fotografiile vechi de familie.

— Totuşi – adăugă contesa – ne înţelegem bine, eu şi Fery.

Ceaiul se sfîrşi către ora nouă, oră la care, datorită stării de asediu, toţi civilii trebuiau să se închidă în case.

Cum contesa nu avea unde să plece, invitaţii se retraseră, coborînd în camerele lor de la parter. Discuţia fusese purtată în limba franceză deoarece căpitanul Maier nu se împăcase nici în liceu cu germana.

Contînd pe bunăvoinţa nobilei doamne, Blîndu o rugă în ziua următoare să-i servească de ghid, fiindcă dorea să viziteze toate camerele castelului împreună cu Spirică, de a cărui educaţie începuse să se simtă răspunzător. Dorinţa i se îndeplini cu plăcere şi contesa se întrecu în explicaţii însoţite de amabilităţi, iar cînd ajunseră în bibliotecă, întrucît Spirică nu rezistă tentaţiei de a-şi vîrî nasul prin toate albu- mele cu cromolitografii – o pasiune a contelui Miklos de Pohany-Szentfullop, bunicul colonelului – contesa şi ofiţerul luaseră loc pe două fotolii apropiate şi, încet-încet, discuţia se abătu pe făga- şuri cu mai puţine contingenţe cu arta dar cu tendinţe vădite către poeţii romantici şi poezia de dragoste. Dar, toate trebuie să aibă un sfîrşit! După mai bine de un ceas, în răstimpul căruia fuseseră trecuţi în revistă toţi poeţii – de la Villon şi Heine la Eminescu şi

Petofi – se reîntoarseră la prozaicul prezent care pentru Blîndu se materializase în gongul pendulei ce anunţa ora cinei ofiţerilor. Ş: admirînd înclinaţia lui Spirică pentru artele grafice, doamna contesă îi dărui cu o adevărată mărinimie boierească un album voluminos, editat de o casă

pariziană în anul 1886 : „La vie et Ies battailles de Napoleon dans images”.[IX]

Spirică se fistici de bucurie ; noroc de Blîndu care mulţumi contesei în numele lui pentru darul nesperat.

— Să-l păstrezi ca pe ochii din cap, îi atrase el atenţia cînd ajunseră în cancelarie. Albumul ăsta valorează o avere.

Mai mult speriat decit emoţionat, Spirică se grăbi să ascundă albumul sub... saltea.

Dar, veni şi rîndul lui Blîndu să o îndatoreze pe contesă. Dealtfel, dorinţa acesteia era foarte logică, voia să vadă – împreună cu administratorul – — dacă în zilele cit lipsiseră, camerele de la parter nu suferiseră oarecare stricăciuni din cauza bombelor care căzuseră prin apropiere în timpul luptelor.

Intrucît nici popota şi nici infirmeria nu constituiau secrete militare, atît locotenentul cît şi doctorul Maier acceptară cu bunăvoinţă.

Tn timp ce domnul Pâtâcki examina cu atenţie pereţii, uşile şi ferestrele, doamna contesă era sincer entuziasmată de curăţenia ce domnea în bucătăria patronată de sergentul Bordei, cît şi de ordinea desă- vîrşită în care erau aranjate alimentele din fosta cămară, transformată în depozit. Vizita continuă în camerele ocupate de ostaşi, iar la urmă, veni rîndul încăperii care servea de cancelarie popotei şi locuinţă pentru furier.

Spirică se înroşi de emoţie în faţa unei vizite

IX Viaţa şi luptele lui Napoleon în imagini. (în 1b. franceză).

atît de simandicoase şi, după ce îi aflǎ scopul, se repezi serviabil să dea deoparte lada de campanie şi lădiţa cu semnul acela ciudat, fiindcă administratorul voia să cerceteze starea parchetului. Cînd să le pună la loc, însăşi doamna contesă avu amabilitatea să aşeze lădiţa la locul ei.

Mulţumind pentru bunăvoinţă, stăpîna şi administratorul se îndreptară spre aripa ocupată de infirmerie.

Timpul ploios, cu vînt, frig şi uneori chiar cu zăpadă, cît şi socotelile generalilor de la Marele stat major determinaseră o acalmie de cîteva zile în sectorul frontului ocupat de regimentul 6. Şi dacă liniştea munţilor nu ar fi fost tulburată de împuşcături răzleţe şi de exploziile unor proiectile solitare, atmosfera ar fi fost tot atît de anostă ca într-o staţiune montană, la început de noiembrie, cînd nu e nici toamnă senină, nici iarnă cu zăpadă.

În orele de relativă odihnă ale serii, ostaşii din serviciile de spate ale comandamentului se adunau prin cantonamente, unde citeau ziarele sosite din ţară.

Ştirile privind reforma agrară preconizată de frontul Naţional Democratic, în fruntea căruia se aflau comuniştii, erau urmărite cu atenţie şi comentate cu însufleţire. Iar dacă se întîmpla să poposească pe acolo şi vreun ostaş venit de la partea sedentară apăi bietul om nu ştia cui să-i răspundă mai întîi.

Furierii tetcrişti – majoritatea fiind studenţi – îşl petreceau puţinul timp liber cu nasurile vîrîte în „Dreptul roman” sau în „Curs de literatură

universală comparată”, cu nădejdea că vor apuca examenele din vara viitoare.

Subofiţerii mai tineri se adunau la cvartirul unuia dintre ei, a cărui gazdă avea trei fete durdulii şi vesele. Majurii, însă, îşi aveau locul de întîlnire în casa unui bătrîn, care vindea o palincă pe cinste.

Ofiţerii îşi umpleau puţinul timp liber întîrziind la cîte o şuetă în sufrageria castelului. După ce plecau ofiţerii superiori, părăseau şi ei popota şi, adu- nîndu-se cîte trei, cîte patru, începeau discuţii pe marginea evenimentelor din ţară, discuţii care se prelungeau pînă la miezul nopţii.

La castel, viaţa decurgea cam după acelaşi tipic. Sergentul Pînzaru – în civilie mecanic la o fabrică din Bucureşti – se străduia să explice ostaşilor de la popotă şi de la infirmerie politica de reforme propusă de Partidul Comunist, comparînd-o cu aceea demagogică şi reacţionară a partidelor istorice. întrebările erau numeroase ; ca şi nedumeririle. Şi toate trebuiau lămurite bine şi limpezite. Muncă deloc uşoară în acele vremuri şi împrejurări. Deseori, Pînzaru era nevoit să ceară sfatul comuniştilor care formaseră o celulă de partid la atelierele diviziei. Apelase şi la tovarăşii rămaşi la fabrică, de la care primea prin poştă broşuri şi alte materiale de propagandă.

Ofiţerii „castelani” – locotenentul Blîndu şl cel doi medici – îşi petreceau serile jucînd şah ori citind cărţi împrumutate din vasta bibliotecă a castelului. (Doamna contesă nu-şi părăsea

niciodată apartamentul, după ora 18).

Intr-o scară de sîmbătă, pe la ora zece, Blîndu căscă discret, apoi puse cartea deoparte.

— *Messieurs, on fait tarde, je vie retireV* (Citise un roman franţuzesc.)

— Vous avez raison, mon ami ![X] [XI] conveni doctorul Maier. Hai, Băieşule ! Şi, luînd lampa de pe masă, îşi convinse colegul să renunţe la o nouă partidă de şah.

Blîndu porni spre camera lui, luminîndu-şi drumul tot cu o lampă de petrol. (Instalaţia electrică a castelului nu mai funcţiona din zilele luptelor).

Dar, pe la vreo trei dimineaţa, o canonadă infernală, amplificată de ecou, îl zvîrli din pat. Se echipă la repezeală şi alergă la camerele unde dormeau ostaşii. îi găsi îmbrăcaţi cu armele pregătite.

— Cred că inamicul vrea să ne atace, îşi dădu părerea sergentul Bordei.

— Poate că trag ai noştri ? nădăjdui Blîndu.

Dar explozia unor proiectile chiar în vecinătatea castelului îl contrazise.

— Teodorescule, aleargă la comandament şi vezi care e situaţia. Spirică ! Unde eşti, mă ?

— Aici, dom’ locotenent!

— Coboară în beci şi să nu ieşi de acolo pînă nu ţi-oi da eu ordin, că-ţi rup urechile ! Auzi ?

— Am auzit, răspunse îmbufnat băiatul.

— Voi, împrăştiaţi-vă pe lîngă gard şi staţi la pîndă ; dacă apare inamicul, daţi alarma.

Ostaşii se repeziră afară, alergînd aplecaţi spre colţurile gardului de beton cu grilaj din fier.

Blîndu se îndreptă grăbit către infirmerie. în hol, se ciocni cu doctorul Maier.

— Ce-i asta, frate Napoleoane ? Ne bombardează ?

X Domnilor, e tîrziu, eu mă retrag.

XIA1 dreptate, prietene.

— Am trimis un om la comandament, îl informă Blîndu. Pînă vine cu ordine, să ducem răniţii în beci, e mai ferit.

— Cum ajungem acolo ?

— Prin bucătărie ; intraţi în magazia cu alimente, e deschisă, la dreapta e o uşă pe unde se coboară în beci. îl strigaţi pe Spirică, aşteaptă acolo.

Intre timp apăruse şl servitorul bătrîn.

— Ce se întîmplă, domnilor ofiţeri ?

— Un bombardament inamic. Anunţ-o pe contesă şi pe ceilalţi să coboare în pivniţă, îi răspunse Blîndu.

Apoi, scoţîndu-şi pistoletul din toc, ieşi în curte. Ploaia se oprise iar luna strălucea destul pentru a polei cu argint frunzele ude ale pomilor.

— Se simte ceva, Pînzarule ?

— Deocamdată, nimic. Asta e doar pregătirea de artilerie, atacul va începe probabil în zori.

— Ar putea ajunge pînă aici ?

— Depinde de ce forţe dispun.

În aceeaşi clipă, din întuneric se apropie şi soldatul Teodorescu.

— Domnul colonel Milicescu a ordonat să pregătiţi evacuarea infirmeriei şi a popotei. Dacă încep lupte pe cota 830, ne retragem la ferma Thereza ; vreo 15 kilometri sud de noi.

— Bine, ia-l pe Bordei şi începeţi să împachetaţi. Eu mă duc la infirmerie. <

11 găsi pe căpitanul Maier gesticulînd în faţa unor soldaţi. La lumina slabă a lămpii putu deduce – pri- vindu-le feţele – că aceştia, deşi ascultau cu respect, erau totuşi decişi să facă altfel de cum le ordona doctorul.

— Priveşte şi dumneata, domnule locotenent ! Poftim încăpăţînare ! Nu vor să coboare în adăpost.

Un sergent mustăcios, cu mîna sîngă vîrîtă sub veston, îi răspunse respectuos dar hotărît :

— Noi, domnule căpitan, nu merem în beci.

— Noi ne ducem la batalioane, adăugă un caporal pansat la cap.

— Măi omule, da[1] ţie ţi-a luat Dumnezeu minţile ? Nici nu ţi s-a închis plaga şi vrei să lupţi ? Şi tu, sergent, cum ai să tragi cu o singură mînă ?

Cu o mişcare dibace, mustăciosul prinse patul automatului sub cot şi îi îndreptă ţeava spre uşă.

— Aşa, domnule căpitan !

— Hai, băieţi, lăsaţi prostiile ! interveni şi sublocotenentul Băieşu.

— Noi, domnule sublocotenent, nu merem în beci. Ne ducem la batalioane, o ţinu morţiş sergentul.

Căpitanul Maier îşi plesni palmele de coapse.

— Ei, poftim ! Aşa nişte căpoşi eu n-am mai văzut! Ce fel de oameni sînteti voi ?

— Moţi, domnule căpitan.

Locotenentul Blîndu se îndreptă de umeri, îşi împinse bărbia înainte şi păşi apăsat spre ostaşi.

— Cum te cheamă, sergentule ?

— Fărcuţ Avram, domnule locotenent.

— Bază sergentul Fărcuţ, în flanc cîte unu'... adunarea !

Ordinul, rostit răspicat şi cu toată marţialitatea de care era capabil fostul expert-contabil, îi deter mină pe cei cinci răniţi să se alinieze în spatele sergentului.

— Drepţi ! Cu ocolire la dreapta, direcţia beciul, înaintee... marş ! Domnule sublocotenent, preluaţi comanda grupei, îi ordonă el lui Băieşu şi privind încruntat spre Fărcuţ, adăugă cu severitate : Sergent,

lasă vorba-n front!

Cînd îi văzu dispărînd pe uşă, îşi şterse fruntea brobonită de sudoare.

— Ufff !

Maier nu-şi putu reţine admiraţia :

— Iată ce înseamnă să fii ofiţer combatant ! Apoi întrebă : Ce facem Napoleoane ?

— Am primit ordin să ne pregătim pentru evacuare.

— Ne retragem ?

— Nu ştiu, deocamdată acesta e ordinul. Aveţi nevoie să vă trimit şi oamenii mei ?

— Nu, drăguţă, sanitarii sînt de-ajuns. Hai băieţi, strîngeţi cazarmamentul şi duceţi-l la maşini. Eu împachetez farmacia şi instrumentarul. Băieşu, să strîngă echipamentul chirurgical. Trimite-l, te rog, mata, dom’ Blîndu.

— Am şi venit, domnule căpitan, raportă sublocotenentul intrînd pe uşă.

— Au mers ?

— Ca mieii.

Blîndu îi părăsi dueîndu-se la bucătărie. Bucătarul isprăvise adunatul oalelor şi acum îl ajuta pe chelner să evacueze alimentele.

— Spirică !

— Ordonaţi I

— Ieşi afară, strîngem arhiva.

„Arhiva” – două registre, un chitanţier şi caietul cu meniuri – încăpea într-un cufăr, alături de cutia de tablă prevăzută cu broască „Yale”, care ţinea loc de seif.

— Cu astea ce facem, domnule locotenent ? întrebă Spirică, luînd în braţe lădiţa cu planuri.

Blîndu chibzui cîteva clipe, apoi ridică din umeri.

— S-o ia naiba ! Asta ne mai lipsea ! Pune-o în lada cu arhiva, să n-o uităm. Hai, strînge-ţi şi tu bagajul. Să-l ai pregătit ; cum o veni ordinul, cari totul la maşină.

— Am înţeles.

„Bagajul” lui Spirică – un rind de schimburi, două perechi de ciorapi şi două perechi de obiele, periile, cutia de vacs, prosopul şi săpunul – încăpea tot în raniţă. în servieta de muşama avea algebra pentru clasa a Vl-a, un maculator şi două caiete. Mai greu era cu albumul dăruit de contesă. încercă să-l vîre în raniţă dar renunţă ; s-ar fi îndoit coperţile. în ghiozdan nu încăpea...

„în ce să-l pun ?” se întrebă el căutînd cu privirea ceva care să se potrivească dimensiunilor albumului.

„Am găsit !” exclamă el bucuros.

Cînd isprăvi, stinse lampa şi plecă înapoi, în beci.

După ce băiatul dispăru pe coridorul care ducea spre bucătărie, o siluetă omenească se desprinse din cadrul uşii care dădea în hol şi se apropie prevăzătoare de cancelarie. După ce se asigură că nu e văzută de nimeni, se

strecură înăuntru. Explozia unui proiectil căzut prin apropiere risipi pentru o clipă întunericul, atît cît era necesar ca să poată zări pe masă lădiţa însemnată cu „ <>-3”. Folosind un pum- nai, îndepărtă capacul şi verifică conţinutul despăturind prima planşă. La lumina unei lanterne cu lumina oarbă, se convinse că era vorba de un desen tehnic. O împături grăbit şi după ce fixă capacul la loc, plecă cu lădiţa la subsuoară...

La ora cinci dimineaţa, sub presiunea atacului inamic, colonelul Dumbrăveanu dispuse evacuarea localităţii şi a castelului, regimentul fiind nevoit să se replieze, temporar, pe poziţii mai uşor de apărat.

La invitaţia locotenentului Blîndu de a o ajuta să se evacueze, contesa refuză politicos, spunînd că preferă să rămînă în beci decît să înfrunte riscurile unei călătorii, sub focul artileriei inamice. Bineînţeles că administratorul şi perechea de servitori ră- maseră alături de ea.

CAPITOLUL X

Deşi i se pusese în vedere să evite pe cît era posibil colaborarea cu Wermachtul, Sturmfuhrerul Gbcke a fost nevoit, totuşi, să o facă. în primul rînd, fiindcă avea nevoie ca satul Szentfullop şi castelul respectiv, să fie ocupate pentru cel puţin 24 ore. Al doilea motiv era determinat de veleităţi profesionale : dorea să-i demonstreze lui Baumann că el poate reuşi acolo unde pregătirea specială şi

talentele de poliţist se dovediseră ineficace. Astfel că ordonă ca lădiţa să fie adusă în biroul acestuia de îndată ce va sosi la comandamentul corpului de armată.

Tocmai cînd era în toiul unui panegiric la adresa competenţei cu care serviciile secrete ale S.S.-ului reuşeau să rezolve cazurile cele mai dificile, i se anunţă sosirea curierului :

— Să intre !

Curierul, un S.S.-ist, salută doar din gură. În braţe avea o lădiţă pe care se vedea clar semnul ru- nic.

Gocke îşi scoase tacticos mănuşile, luă lădiţa şi o aşeză pe birou, în faţa lui Baumann şi a lui Hawli- schek.

Aceştia schimbară cîte o privire din care nu lipsea invidia.

— Domnilor, acesta e semnul după care puteau fi recunoscute lădiţele cu documente, le explică el, arătînd spre runa desenată pe capac. Vedeţi, cum trebuie lucrat ? continuă Sturmfuhrerul privind de sus cînd la Bauman, cînd la Hawlischek. Şi, pentru a-şi savura biruinţa pînă la capăt, se folosi de stilet pentru a desface capacul.

Cu gesturi pline de emfază, scoase prima planşă, apoi a doua... şi rămase cu ochii holbaţi. în lădiţă se afla un album cu cromolitografii : „La vie et Ies battailles de Napoleon dans images”.

Apucîndu-l de un colţ, îl scutură de parcă albumul ar fi avut purici sau alte lighioane. Văzînd că nu cade nimic dintre file, rămase nemişcat, privind aiurit la album, în timp ce Baumann schimba cu Hawlischek priviri

încărcate de satisfacţie.

După ce depăşi starea de surpriză se întoarse spre S.S.-istul care adusese documentele.

— Unde este agentul 15-X-40 ?

— Se pregăteşte să zboare spre Berlin, conform ordinului, răspunse acesta încremenit în poziţia de drepţi.

— Cred că mai degrabă va trebui să se întoarcă la castel, să aducă restul documentelor, răcni Gdcke, şi adăugă : Dar să înceapă cu lichidarea acelui Napoleon care nu numai că ne stinghereşte dar ne şi sfidează. Şi aproape sufocat de mînie, ordonă : Executarea !

— Imposibil ! Românii au reocupat castelul chiar în seara zilei în care s-au retras. Linia frontului a fost împinsă spre nord-vest. Şi, în plus, Obersturm-- fuhrerul doctor Eibl a ordonat să mergeţi şi dumneavoastră, îi aminti S.S.-istul.

Gocke îşi pusese din nou mănuşile şi acum se plesnea cu cravaşa peste carîmbul cizmei, măsurînd încăperea cu paşi nervoşi şi repezi. După cîteva minute, care păreau celorlalţi lungi cît orele, luă hotă- rîrea :

— Plec la Berlin. Obersturmfuhrerul Eibl va dispune. Iar dumneavoastră, se adresă el lui Baumann, urmăriţi zi cu zi şi kilometru cu kilometru mişcările Regimentului 6. în special, deplasările comandamentului şi ale popotei, pe care le veţi raporta regulat la Berlin. Răspundeţi pentru orice inexactitate ! adăugă el ameninţător.

După plecarea S.S.-iştilor, Baumann scoase sticla cu coniac şi păhărelele. Pe al său îl goli dintr-o sorbitură.

— Papă Rolf, dacă scap cu zile din războiul ăsta, n-am să mai mănînc sardele tot restul vieţii. Şi nici n-o să mai rostesc vreodată numele corsicanului.

— Nici eu ! îl asigură Hawlischek, ducînd paharul la gură.

*

*

— Napoleoane dragă, deie Domnul să mă înşel, dar am impresia că ne-a tras pe sfoară.

Blîndu îşi mută privirea de la registru la uşă.

— Cine şi cum ne-a tras pe sfoară ?

Doctorul Maier se aşeză pe scaun.

— Păi, să vezi ; ieri, m-a invitat medicul din sat să-i fac o vizită – aşa ca între confraţi. Din una din alta, veni vorba de castel, de contesă... Şi ce crezi că am aflat din gura doctorului Istvan ? Nici mai mult nici mai puţin, că doamna contesă de Po- hany-Szent..., cum focului i-o fi zicînd, zace de peste zece ani într-un sanatoriu din Elveţia, pe jumătate nebună.

— S-o fi vindecat! presupuse Blîndu fără să fie prea impresionat de noutatea aflată.

— Cum ? Aşa... deodată ? se îndoi Mayer.

— Aşa ! în Elveţia sînt doctori renumiţi. S-a vindecat şi a venit acasă. Ce vedeţi complicat în asta ?

— Astfel am presupus şi eu, mărturisi medicul. Dar ce crezi că mi-a spus ungurul : „Mon cher con- frere ! Cum ar fi putut să ajungă din Elveţia pînă aici, fără bani ? Contele nu-i plătea decît întreţinerea în azil…”

— Eh ! O femeie tînără se descurcă, îşi dădu Blîndu părerea.

— Tot aşa am spus şi eu. Dar doctorul Istvan a exclamat plin de indignare : „Cum puteţi spune asta?!? O femeie de vîrsta ei?!? Avea peste 50 de ani.”

— Aş ! De unde, domnule căpitan ? Că doar o văzurăţi; 30—35 !

— La fel i-am zis şl eu confratelui. Dar el a susţinut sus şi tare că boala contesei este incurabilă.

— Dacă e aşa, înseamnă că simpatica noastră contesă era a doua soţie a contelui; după cum ne-a şi spus. Iar contele – om şi el, deh ! – nu putea sta singur. O fi divorţat...

— Numai că doctorul Istvan nu ştie nimic despre această căsătorie.

— Păi, s-au cununat la Miskolc, îi aminti Blîndu.

— O fi, Napoleoane. Dar preotul satului – era şi el de faţă – susţinea că nu a văzut-o niciodată. Asta e I

Blîndu tresări.

— Cum adică, popa din sat nu o cunoaşte ?

— Nu, chiar se mira...

Locotenentul se sculă de pe scaun.

— Poate că n-aţi înţeles bine ; administratorul mi-a spus că a fost găzduită la parohie. O mai fi vreuna... ?

— De unde ?

— Hm ! Chiar că nu mai pricep nimic ! Mă băgaţi la bănuieli, domnule căpitan. Asta e o treabă de limpezit îndată.

— Păi e, cum ţi-am spus ? Ne-a tras pe sfoară, ce mai !

Blîndu întredeschise uşa.

— Spirică ! Spirică !

Dar nu-i răspunse decît ecoul coridoarelor.

— Pe unde o fi umblînd şi băiatul ăsta ? Măi, Floreo !

— Ordonaţi ! se auzi din sufragerie.

Odn 5301 e.inJn o

— Ia trimite-i încoace pe bâtrînii ăia doi.

— Să-i caut, dom’ locotenent.

— O lămurim noi imediat, se arătă optimist po- potarul.

După vreo cinci minute, cei doi servitori se aflau în biroul locotenentului. Bătrînul îşi răsucea pălăria în mîini, în timp ce baba arunca priviri speriate, cînd celor doi ofiţeri, cînd moşului.

— Ia spune, bătrîne, începu Blîndu, unde au plecat... contesa şi administratorul ?

— La Budapesta, la domnişorul Fery, domnule ofiţer. Cum au ajuns nemţii la castel, a venit o maşină militară. Doamna ne-a spus că voia să profite de bunăvoinţa ofiţerului din maşină, care pleca direct la Budapesta.

— Şi administratorul ?

— Dumnealui... tot cu dînsa a plecat.

Blîndu se apropie de servitor şi îl privi în ochi.

— Bătrîne, spune drept, femeia aceea, era chiar contesa de Pohany-Szentfullop ?

Servitorul clipi de cîteva ori, apoi răspunse evi- tînd privirea ofiţerului :

— De bună seamă.

Nevastă-sa – nepricepînd nemţeşte – îşi în-torcea capul cînd spre unul, cînd spre celălalt, după cum vorbeau.

— *Mitt kivăn o tistuhrok?'* întrebă ea neliniş-tită.

— *Hblgbs te* P o repezi bătrînul.

— Ia întreabă-l, ce vîrstă are contesa ? se amestecă doctorul Maier.

[1] Ce doresc domnii ofiţeri ?
[2] Taci !

— Spune, moşule, cîţi ani are doamna contesă

?

— Domnule ofiţer, nu pot şti cu siguranţă. Dînsa era a doua soţie a domnului conte. Venea rar la castel, cind nu se nimerea să fie şi domnişorul Fery pe aici. Şi apoi, cine poate şti pe lumea asta, cîţi ani are o femeie, în realitate ?

Blîndu se adresă căpitanului medic :

— E limpede. Asta e a doua nevastă. Nu ne-a minţit. Popa din sat o fi fost în necunoştinţă de cauză !

— Stai aşa, nu te grăbi ; întreabă-l cînd a murit prima soţie ?

Blîndu traduse şi primi răspunsul imediat :

— De vreo zece ani, prin 1934. Domnişorul Fery avea doar 16 ani.

După ce îi traduse căpitanului, Blîndu continuă... interogatoriul.

— Domnul Pătâcki este de mult timp administratorul castelului ?

De data asta, întrebarea păru că îl descumpăneşte pe bătrîn. Ezită cîteva clipe, apoi răspunse evaziv :

— De bună seamă.

— Şi „de bună seamă” ăsta, cîţi ani înseamnă ?

— Zece, domnule ofiţer, răspunse bătrînul cu hotărîre.

— Ce s-o mai lungim ? concluzionă Blîndu. Corespunde cu ce ne-a relatat contesa. Mai multe n-o să aflăm ; ăştia sînt servitori de modă veche, credincioşi stăpînilor pînă la moarte.

— Mda ! Se poate să fie şi aşa ! Dar ia întreabă-l : unde-i înmormîntată prima contesă.

— La Altdorf, în cimitirul sanatoriului, răspunse prompt bătrînul.

— Ce facem acum ? Cerem concursul legaţiei elveţiene din Bucureşti ?

— Ba, mai degrabă, aş zice să-l punem de faţă cu popa.

— Şi ce-o să aflăm ? Că doamna contesă nu frecventa biserica din sat. Ori... în cel mai fericit caz, că, prima contesă mai trăieşte, iar cea de a doua nu era decît concubina contelui şi ca atare, avea toate motivele să evite un prelat atît de intransigent cu păcatele bieţilor muritori.

— Şi cu găzduirea la parohie, cum rămîne ? îi aminti doctorul.

— M-a minţit Pâţâcki. Acuma, de unde să-l mai iau ? Eu zic să-i lăsăm să plece, propuse Blîndu.

Dar, în aceeaşi clipă, Spirică intră val-vîrtej în birou.

— M-aţi căutat, domnule locotenent ?

— Pe unde umbli, măi băiete ?

— Am fost sus în bibliotecă.

— Cine ţi-a dat voie ? se oţărî Blîndu.

— Voiee ? dom' locotenent! Pentru ce să cer voie ? Să-mi iau înapoi lucrul meu ? Eu ştiu aşa : că dacă ai dat ceva de bunăvoie, păi rămîne bun dat! Nu-l mai iei înapoi !

— Stai, mă, ia-o domol. Cine ? ce ţi-a dat ? şi ce ţi-a luat ?

— Albumul, domnule locotenent; pe care mi l-a dăruit contesa ! Cînd mi-aţi spus dumneavoastră să împachetez, l-am vîrît în lădiţa aia cu planuri – fiindcă în ghiozdan nu încăpea – şi l-am pus pe birou, ca să nu-l uit. Dar la plecare, ia-l de unde nu-i ! Adică, dumneaei şi-a închipuit că gata ! Plecam definitiv şi îi vin nemţii

înapoi ? Şi de ce să piardă o carte ? D-aia m-am dus în bibliotecă, să-l caut.

— Dar alea, planurile, ce-ai făcut cu ele ? întrebă Blîndu îngrijorat.

— Sînt în ghiozdanul meu, îi răspunse Spirică, evitînd să precizeze că o parte din ele, neîncâpînd, le pusese înapoi, în lădiţă.

— Aha, bine ! Şi... albumul, l-ai găsit ?

— Nţ! Dar am dat peste asta, adăugă Spirică sco- ţînd de sub veston o fotografie cît două cărţi poştale. Era ascunsă printre cărţile din raftul cel mai de sus. Priviţi-o şi dumneavoastră !

Blîndu luă poza şi o cercetă împreună cu doctorul Maier.

— Asta e administratorul. Ce ţi s-a părut ciudat ?

— Păi, ăla zicea că a fost plutonier, dar în poză e gătit ca un general.

Ofiţerii priviră mai atenţi.

— General nu, măi Spirică. În schimb, e colonel, recunoscu locotenentul privindu-i petliţele. Se întoarse apoi spre bătrînă şi o chemă folosindu-se de singurele cuvinte ungureşti pe care le cunoştea :

— *Gera ida !*

Bătrîna se apropie speriată.

— îl cunoşti ? întrebă locotenentul arătînd cu degetul spre chipul ofiţerului din poză.

— *Ez az Odbn Pohâny groffuro Szentfullop*

Blîndu nu pricepu decît semnificaţia cuvîntului ,,grof”. O lăsă pe femeie şi se apropie de bătrînul servitor.

[1] Acesta e contele Odon de Pohany-Szentfullop.

— Ce mai spui, Ferenţ-baci ? Sper că acum ai

să-ţi speli părul alb de minciunile cu care ţi l-ai mînjit şi ne vei spune adevărul.

Bătrînul îşi şterse cu degetul o lacrimă, apoi, cu obrajii dogorind de ruşine, se adresă lui Blîndu :

— Domnule ofiţer, slujesc aici de peste cincizeci de ani. Domnul conte era un copil, cînd am venit eu. Nu am făcut altceva decît ce mi-a poruncit dîn- sul. S-a dat drept administrator, fiindu-i teamă că dacă veţi afla că e colonel, îl veţi lua prizonier.

— De ce ne-ai spus că a murit ?

— Noi aşa ştiam ! Pe urmă, domnul conte ne-a spus că dînsul a lansat zvonul ăsta deoarece voia să se dea la fund, pînă s-or linişti lucrurile şi se va face pace. Ne-am şi speriat, cînd l-am văzut...

— Şi la castel, ce a căutat ?

— Nu mi-a spus nici pentru ce a venit, nici pentru ce a plecat. Dînsul e stăpînul.

— Şi contesa ? Asta, a doua ?

— Ne-a poruncit să ne purtăm cu dînsa ca şi cum i-ar fi soţie. M-am gîndit că dacă doamna contesă e grav bolnavă, o fi vrînd să se recăsătorească după ce va muri. Tot dumnealui a distrus toate fotografiile. Pe aceasta pesemne că a uitat-o. Poza pe care v-o arăta doamna contesă – a doua – era a altui colonel pe care nu îl cunosc. Şi tot domnul conte m-a învăţat ce să spun, dacă va cere cineva informaţii mai amănunţite. Eu, domnule ofiţer, v-am mărturisit tot. Acuma sînt la mila dumneavoastră, încheie bătrînul coborîndu-şi privirile.

Bătrîna, probabil că pricepuse cum stau lucru-rile, fiindcă începu să plîngă încet, rostind

cuvinte de dojană la adresa unchiaşului. Acesta îi cuprinse umerii cu mîna şi îi răspunse cu cîteva vorbe de îmbărbătare.

— Ce facem, domnule căpitan ?

— Dă-le drumul, omule. Sînt bătrîni..., slugi credincioase. Ce poţi să le faci ?

— Uite moşule, domnul căpitan mă sfătuieşte să vă iert. Aşa că duceţi-vă la treburile voastre şi pe viitor, dacă mai apare vreo contesă ori altă rubedenie, lăsaţi devotamentul deoparte ; ar putea să vă dăuneze ! Sîntem în timp de război, le aminti Blîndu.

După ce auzi din gura bărbatului că au fost iertaţi, bătrîna se repezi să sărute mîna locotenentului, dar acesta şi-o feri ducînd-o la spate.

în seara aceleiaşi zile, doctorii Maier şi Băieşu fură invitaţii lui Blîndu. Acesta găsise pe masa din camera lui, un purceluş de-abia scos din cuptor şi cinci sticle cu vin „Tokay 1936”. Darul bătrînilor.

Alături, în cancelarie, Spirică se lupta cu un pui fript, în timp ce admira coperta din piele de marochin a unui album cu cromolitografii : *„L’histoire illustrée des armés européenne”.*

— Lăsaţi, domnule ofiţer, mă descurc eu cu domnul conte Fery, îl asigurase Ferenţ-baci pe locotenent, cînd acesta, în numele lui Spirică (dar nerugat de el) voise să refuze darul.

După vreo săptămînă, veni şi ordinul de plecare, în urma unor lupte destul de grele, împotriva unui inamic experimentat, bine înarmat şi perfect amplasat pe teren, vînătorii regimentului 6 împinseră frontul cu încă 20 de kilometri spre nord-vest. Infirmeria şi popota

urmau să se deplaseze în localitatea Sarandpâllyi.

În curte, Blîndu şi medicii supravegheau îmbarcarea materialelor privind cu umbră de regret castelul care strălucea în lumina soarelui de toamnă.

— S-a sfîrşit vacanţa la castel ! exclamă doctorul Băieşu.

— Ehe, doctore ! Cîte castele vom mai cuceri de acum încolo, mă tem că ai să te saturi de asemenea vacanţe, îi replică Blîndu care – fiind decorat cu două zile în urmă – începuse să-şi dea aere de veteran.

Un sanitar veni să raporteze doctorului Maier că îmbarcarea fusese terminată.

— Puteţi pleca, domnule căpitan. Eu cu popota rămîn în ariergardă, cum sună ordinul.

După ce maşinile cu semnul crucii roşii părăsiră castelul, Bordei se apropie de autofurgonetă – un „Mercedes” cîrn, cum îl botezase Spirică, făcînd aluzie la forma caroseriei – şi îi raportă lui Blîndu că alimentele şi oalele erau îmbarcate.

— Să-i dăm drumul, hotărî locotenentul urcîndu-se în cabină, alături de şofer.

Bucătarul, chelnerii şi Spirică se suiră şi ei în spate şi camioneta demară scrîşnind pe pietrişul peluzei.

Cei doi servitori mai făcură cu mîna cîteva semne de drum bun şi urmăriră maşina cu privirea, pînă dădu colţul ieşind la şosea.

Satul Sarandpâlyi nu se deosebea de Szentftillop decît prin faptul că nu avea castel

prin apropiere. Blîndu fu nevoit să instaleze popota în clădirea postului de jandarmi, găsită pustie. El, împreună cu Spirică şi cu magazia de alimente, ocupară casa alăturată, locuinţa fostului şef de post. Şoferul, bucătarul şi chelnerii îşi amenajaseră culcuşurile chiar în dormitorul jandarmilor. în fosta cancelarie, urma să se servească masa.

După-amiază, cînd isprăviseră curăţenia, sergentul Bordei se prezentă la Blîndu.

— Domnule locotenent, fiindcă tot nu mai gătim azi, eu aş zice să ne ducem după lemne, pe aici, prin pădure, ca s-avem mai multe zile.

— Merg şi eu, se oferi Spirică.

Dar ofiţerul îi tăie avîntul.

— Tu ai să stai aici ! Voi duceţi-vă. Dar fiţi atenţi, frontul e destul de aproape şi oricînd vă puteţi întîlnl cu vreo patrulă inamică. Se aud împuşcături prin pădure.

Sergentul bătu cu palma în patul automatului.

— Avem ace pentru toate cojoacele, domnule locotenent.

După vreo trei ceasuri, sergentul Pînzaru intră în camera ofiţerului. Văzîndu-i privirea înnegurată, acesta fu cuprins de o presimţire sumbră.

— Ce s-a întîmplat ?

— A căzut sergentul Bordei, domnule locotenent.

— Cum ?!?

Pînzaru îi relată întîmplarea mai amănunţit :

— N-ajunsesem prea departe, cam vreun ceas de drum, şi am găsit un pachet de lemne tăiate gata. Bordei a întocmit la repezeală un fel de

sănii ; le-am încărcat cu loazbe şi am pornit la vale, pe poteca forestieră. Florea şi cu Paul se înhămaseră la ele, eu mergeam în faţă, Bordei în urmă, aveam automatele pregătite pentru orice eventualitate. După vreo jumătate de ceas, cam din spate, spre dreapta, a răsunat o rafală de automat. Am părăsit repede poteca şi ne-am adăpostit pe unde s-a nimerit, Bordei însă, a rămas lungit în mijlocul potecii. Noi am deschis focul în direcţia de unde auzisem împuşcăturile, dar nu am primit nici o ripostă. Atunci, eu am pornit-o spre vale iar Florea la deal. Intenţionam să facem o învăluire. Paul a rămas să-l acopere pe Bordei ; speram că o fi numai rănit. Am cercetat cu atenţie împrejurimile, dar nu am găsit decît nişte tuburi de cartuşe, în spatele unor stînci. Trăgătorul fusese singur şi temîndu-se probabil să nu fie descoperit, s-a retras în linişte. O fi fost pesemne un cercetaş, concluzionă Pînzaru.

— Şi Bordei unde e ?

— L-am adus cu noi ; e alături sub şopron.

Locotenentul se încheie la veston, îşi puse bereta pe cap şi ieşi urmat de Pînzaru şi Spirică.

CAPITOLUL XI

Trecuseră mai bine de două ore de cînd, maiorul Schmidt Alois aştepta în anticamera lui Eibl. În acest interval, avusese timp suficient să rememoreze evenimentele petrecute în ultimele două săp- tămîni. Totul pornise de la un ordin telegrafic care îl chema la reprezentantul

serviciului de informaţii S.S. i

Fusese cuprins de panică ; o convocare la Berlin de către S.S. nu prevestea nimic bun în lunile de după atentatul din 20 iulie. Imediat ce citise telegrama, scosese sticla cu coniac şi băuse un păhărel. Oarecum remontat, îşi reveni, socotind că odată ce era chemat şi nu luat pe sus de S.S.-işti, situaţia nu era atît de gravă. După al doilea păhărel, problema i se păru ceva mai limpede, iar cînd îl goli şi pe al treilea, începu să considere că ar trebui să fie chiar mulţumit ! Poate că i se oferea prilejul de a scăpa de necazurile frontului, necazuri care aveau să se complice mai ales în iarna care îşi anunţa sosirea prin ploi şi frig.

Din nefericire, la Berlin îl aşteptase un duş rece. Oberstürmführerul Eibl îl însărcinase cu o misiune delicată, chiar în sînul unei unităţi a armatei române.

Fostul asistent al catedrei de bizantinologie şi istoria Europei de sud-est, de la Universitatea din Köln, era nevoit să apeleze din nou la perfecta cunoaştere a limbii române. Spera totuşi să rezolve cazul destul de rapid, după care – conform unei vagi promisiuni a lui Eibl – urma să obţină un post pe lîngă comandamentul armatelor din vest. Cel puţin acolo era mai ferit.

11 trezi din reverie vocea metalică a unui difuzor :

— Domnule maior Schmidt, intraţi !

Oberstürmführerul nu era singur ; pe unul din fotoliile din faţa biroului şedea o femeie destul de tînără şi drăguţă.

— Faceţi cunoştinţă : Domnul maior Schmidt Alois, doamna Gretl Speerle.

Femeia îi zîmbi cu amabilitate iar el se înclină şi pocni din călcîic.

— Domnule maior, continuă S.S.-istul, la îndeplinirea misiunii ,,Odin-3” veţi lucra împreună. Cred că aţi avut timp să studiaţi dosarul şi să vă faceţi un plan general de acţiune ?

— Da, domnule Obersturmfiihrer.

— Perfect! Gretl vă va da amănuntele necesare, astfel incit peste trei zile să vă începeţi misiunea. Vă doresc succes amîndurora !

Şi ridieîndu-se în picioare, Eibl le dădu de înţeles că întrevederea a luat sfîrşit.

*

Despre acei ostaşi, care prin jertfa supremă ridică preţul plătit pentru fiecare palmă de pămînt apărat sau eliberat, nu se spune că au murit; nici că au fost împuşcaţi sau ucişi. Tovarăşii lor de luptă spun simplu : au căzut. Aşa cum într-un iureş, omul de lingă tine se împiedică şi rămîne în urmă. Nu te opreşti, fiindcă ai convingerea că se va ridica şi, alergînd, va reveni alături.

Se spune despre morţi că sînt uitaţi. Poate, e o lege a firii. Dar pe omul căzut lîngă tine îl simţi mereu alături. Pentru că o parte din misiunea lui trece asupra ta. E o mare răspundere morală şi ostăşească. Şi o primeşti bărbăteşte. Fiindcă lacrima ostaşului se usucă repede, nu poate răzbate pe obrazul pe care durerea, deopotrivă cu dîrzenia, sapă tării de piatră. Cîteva clipe de reculegere şi apoi înainte, războiul nu aşteaptă.

Tntr-o răritură a pădurii care se oprea în marginea şoselei, lîngă mormîntul astupat proaspăt,

mai zăboveau încă tovarăşii sergentului Bordei Vasile. Locotenentul Blîndu încerca să-l consoleze pe Spi- rică, ale cărui lacrimi, stăpînite cu bărbăţie, răzbiseră pînă la urmă, însoţite de un plînset icnit. Preotul militar îşi împăturea patrafirul în timp ce sergentul Pînzaru împreună cu caporalul Netcu şi cu fruntaşul Teodorescu netezeau cu palmele movila de pămînt.

Un ostaş mai în vîrstă, echipat ca de drum, se opri în dreptul lor şi, luînd seama la cele ce se petreceau, părăsi şoseaua venind spre ei. Se descoperi după cuviinţă şi după ce se închină către crucifixul aşezat pe iconostasul de campanie, se apropie de crucea mormântului şi citi numele celui căzut. Avu o uşoară tresărire de surprindere, apoi se adresă respectuos căpitanului Clement :

— Mă iertaţi, părinte căpitan, e chiar sergentul Bordei Vasile, din Sibiu ?

— Da, el.

Ostaşul se întoarse spre mormînt şi puse mîna pe cruce ca pe creştetul unui om.

— Sărace, frate Vasilică, unde ne-a fost dat să ne regăsim ? Şi rămase cu privirea aţintită spre movila de pămînt negru.

— Ţi-i rudă cumva ? întrebă Blîndu impresionat.

— Mi-a fost ca şi frate, domnule locotenent. De la paisprezece ani, pot zice că am fost numai împreună. Am învăţat amîndoi meserie la restaurantul „Hubertus” din Sibiu. Am fost rîndaşi la bucătărie, garsoni, ajutori de bucătar şi la urmă, după aproape cincisprezece ani, am ajuns bucătari. El s-a angajat la cantina unui liceu, eu am rămas la „Hubertus”. Cînd s-a retras

vechiul bucătar, i-am luat locul. Eh ! I-a fost dat să moară pe meleaguri străine. Şi acasă îl aşteaptă femeia şi doi copii.

— Cum, şi dumneata eşti bucătar ? întrebă Blîndu surprins.

— Pînă la război, am lucrat la „Hubertus”.

— Şi acuma, de unde vii şi încotro mergi ?

Amintindu-şi că se află în faţa unui ofiţer, ostaşul îşi puse capela şi luînd poziţia de drepţi, se prezentă regulamentar :

— Să trăiţi, domnule locotenent, sînt caporalul Cercel Teodor din Regimentul 4 Grăniceri : vărsat la Batalionul 12 din Regimentul 6 Vînători de munte. Am plecat de la partea sedentară cu vreo zece zile în urmă, de-abia acum vă ajunsei, adăugă el. Nu cumva ştiţi pe unde s-o iau ca s-ajung la batalion ?

Faţa lui Blîndu se înseninase puţin.

— Ia dă actele !

Caporalul vîrî mina sub veston şi scoase foaia de drum şi ordinul de serviciu.

— Vino cu mine la comandament. Părinte, Dumnezeu mi l-a scos în cale. Mă duc cu el la domnul colonel Dumbrăveanu.

— Nu cumva e chiar domnul colonel Dumbrăveanu Procopie ? se interesă caporalul.

— Da, îl cunoşti ?

— Cum să nu !? Cînd era maior, în garnizoană la Sibiu, lua masa deseori la noi. îi plăcea grozav muşchiul de văcuţă pregătit vînătoreşte – specialitatea mea – preciză fostul bucătar.

În lipsa colonelului, plecat la postul de comandă din linia întîi, aprobarea o dădu maiorul

Vasiliu N. Vasile, încîntat de asigurarea dată de noul bucătar, privind priceperea sa în materie de bucătărie dietetică.

A doua zi, cînd chelnerul îi aşeză în faţa farfuria cu friptură, colonelul rămase cu ochii holbaţi de surpriză. Adulmecă cu poftă aburul care se ridică deasupra farfuriei, apoi exclamă bucuros :

— Formidabil ! Muşchi de văcuţă â la „Hubertus” !

Locotenentul se apropie zîmbind satisfăcut :

— Preparat chiar de bucătarul acelui restaurant.

Şi în cîteva cuvinte, îi relată colonelului întîmplarea din ajun.

— Foarte bine aţi procedat ! Şi înfipse furculiţa în muşchiul rumenit.

— A fost straşnică friptura, recunoscu el după ce goli farfuria. Aş vrea să-l văd pe bucătar ; ani de zile i-am apreciat... asta... mîncărurile şi priceperea.

— Să-l chem ?

Colonelul se ridică de la masă.

— Altă dată, acuma sînt grăbit. Domnilor ! Şi ieşi urmat de ceilalţi ofiţeri superiori.

Căpitanul Lapedatu îşi puse palma pe umărul lui Blîndu.

— Frate Napoleoane, ordinul „Coroana României” l-ai primit pentru respingerea atacului de la Ferhad. Prevăd că următoarea decoraţie are să fie ordinul „Muşchiul de văcuţă[41] cu spaghete, frunze de mărar şi panglică de virtutea... culinară 1

Blîndu îi replică înţepat :

— Domnule căpitan, nu se glumeşte cu asemenea lucruri. Asta ar fi prima. A doua : la popotă se găteşte aceeaşi mîncare pentru toată lumea. Din păcate, oricît ar fi de mare o vacă, muşchiul ei tot nu ar ajunge pentru treizeci de porţii.

— Ei, n-o luaţi chiar aşa, domnule locotenent. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte să vă jignesc. Realitatea este că sînteţi un ofiţer la fel de capabil ca oricare dintre noi. Aţi dovedit-o, adăugă împăciuitor Lapedatu în timp ce ieşea împreună cu ceilalţi ofiţeri.

Locotenentul Blîndu nu putea decît să mulţumească întîmplării care îi scosese în cale pe noul bucătar. Gătea excelent, nu făcea risipă (asta fusese singurul defect al fostului bucătar), era un bun camarad pentru toţi ostaşii din serviciul popotei şi gata oricînd să dea o mînă de ajutor şi la treburi care nu îl priveau direct, însoţindu-l pe locotenent după cumpărături prin sat. Vorbea ungureşte la perfecţie şi aprecia la justa lor valoare – şi greutate – găinile, purceii, roţile de caşcaval şi ouăle, astfel încît nici popota şi nici gospodarii de la care cumpărau, să nu fie păgubiţi. Dar avea şi el două slăbiciuni : prima era Spirică, pe care îl îndopa cu ce avea mai bun, ciuntind uneori şi din… caimacul bucatelor rezervate colonelului ; a doua : nu putea refuza nimănui o farfurie de ciorbă sau mîncare. Astfel că în fiecare zi – după ce plecau ofiţerii – la fereastra din dos a bucătăriei, apăreau sfioşi doi bă- trîni şi o băbuţă cărora Cercel le umplea cu ciorbă, castroanele cu smalţul sărit.

— Lume necăjită, domnule locotenent,

încercase el să se scuze cînd fusese surprins. Avem şi noi părinţi, să-i ferească Dumnezeu să ajungă lipsiţi de sprijin ca ei !

— De, măi Cercel, numai să nu ne auzim vorbe ! Domnii ofiţeri plătesc masa...

— Lăsaţi, domnule locotenent, unde mănîncă în plus şi alţii – cum sînt şoferul şi ordonanţele domnilor colonei, care se înfruptă şi de la cazanul tru-

pei – n-or să se cunoască trei porţii de ciorbă mai mult.

Argumentul era destul de logic, aşa că Blîndu lăsă chestiunea moartă. Şi bătrînii continuará să se bucure mai departe de mărinimia lui Cercel. Atîta doar că în timp ce moşnegii, după ce mîncau, mulţumeau cu respect caritabilului domn bucătar şi plecau care încotro, băbuţa cu basmaua trasă bătrî- neşte pe fruntea plină de riduri intra în popotă şi se apuca să strîngă masa şi să măture în sufragerie, spre mulţumirea celor doi chelneri care, pînă la urmă, lasará în grija ei capitolul curăţenie. Ar fi fost gata să spele şi vesela, dar bucătarul, impresionat neplăcut de mîinile ei zbîrcite, înnegrite de soare şi vînturi, se opuse, spre necazul celor doi. Aşa că baba, după ce isprăvea dereticatul în sufragerie pleca la casa ei, un bordei părăginit dintr-o curte vecină.

Ba într-o zi, pe la vreo opt dimineaţa, Spirică se trezi cu ea la uşă.

— Ce-i, mătuşă ?

Folosindu-se de limbajul internaţional al gesturilor, baba încercă să-i explice că a venit să facă curăţenie. Intenţie materializată prin mătura, făraşul şi cîrpa pe care le arăta cu ostentaţie.

— Cam tîrziu te-ai trezit; am măturat eu în cancelarie. *Vege*[y] *Sauber !*[XII XIII] *Nem lehet !*[XIV]

Şi puse capăt insistenţelor, închizîndu-i uşa în nas. Dar nici bătrîna nu renunţă .cu uşurinţă la ambiţia de a-şi arăta recunoştinţa faţă de cei

---

XII Sfîrşit (în 1b. maghiară).
XIII Curat (în 1b. germană).
XIV Nu e nevoie (în 1b. maghiară).

care o

hrăneau. Aşa ca în ziua următoare, Spirică o găsi în uşă, chiar în clipa cînd ieşea să verse ligheanul în care se spălase.

— Ptiu, babo ! Că era să-ţi fac baie ! Ce mai vrei ? •

Bătrîna repetă scena din ajun şi în plus, arătînd cînd spre lighean cînd spre cîrpă, dădu de înţeles că e dispusă să spele şi pe jos.

Dar Spirică le ştia pe ale lui.

— *Nem szobodMilitärische Kanzlei P* Du-te mai bine la nea Cercel, poate îţi dă el de lucru. Aici... *tilosy*[XV]*,* pricepi ?

Cum bine cu de-a sila nu se poate face, baba trebui să renunţe la intenţia de a-l scuti pe viitorul ofiţer de sarcina neplăcută a dereticatului în biroul popotei – care îi servea lui şi ca dormitor – cît şi în camera ocupată de Blîndu.

În ziua următoare, bucătarul Cercel îl chemă strigîndu-l peste gard.

— Ce-i, nene Toadere ?

— Spirică, băiete, dom’ locotenent a plecat la „Divizie” şi nu mi-a spus dacă cei doi căpitani de la „Corp” mai rămîn şi azi la noi. Dă tu o fugă pînă la comandament şi întreabă-i; pe urmă vino să-mi spui, ca să ştiu cîte porţii să fac.

— Gata, nene, într-o clipă sînt plecat, îl asigură băiatul, intrînd să îşi îmbrace mantaua şi căciula.

XV’ Nu e voie (în 1b. maghiară).

[2] Cancelarie militară (£n 1b. germană).

[3] Interzis (în 1b. maghiară).

După ce îl văzu îndepărtîndu-se în lungul străzii desfundată de ploaie, Cercel se asigură că nu- e nimeni prin apropiere, apoi făcu un semn cu mina spre curtea vecină unde baba, înscrisă supranumerar la popota ofiţerilor, îşl făcea de lucru adunînd nişte vreascuri. Cu o vigoare de-a dreptul neobişnuită pentru vîrsta ei, bătrîna înlătură cîteva ostreţe din gard şi aruncînd priviri iscoditoare în jur, alergă spre cancelaria lui Spirică. Cercel îi făcu un semn liniştitor şi se reîntoarse în bucătărie.

Intrînd în cameră, femeia se repezi la cufărul cu arhiva. Era însă încuiat. Işi vîrî mîna sub şorţ de unde scoase un pumnal cu ajutorul căruia smulse la repezeală unul din belciuge. în ladă însă nu se găseau decît registrele, chitanţierul, cutia-seif şi albumul „Istoria ilustrată a armatelor europene”. Bătrîna care întinerise subit – cel puţin din punct de vedere al vigoarei – le puse la loc într-o ordine apropiată aceleia în care le găsise. Mînji vîrful belciugului cu gumă arabică dintr-un tub scos tot de sub şorţ şi îl vîrî înapoi, în gaură.

După ce se asigură că la o simplă vedere, nu se cunoştea nimic, îşi continuă căutările răscolind prin sertarele mesei, ale unui scrin... Deodată, auzind paşi pe pietrele din curte, îşi aruncă privirea spre fereastră ; era Spirică.

Se lipi cu spatele de perete – astfel încît să rămînă ascunsă cînd va fi deschisă uşa şi ridică mîna în care ţinea pumnalul, pregătindu-se să lovească.

Spirică întredeschise uşa ; se convinse dintr-o privire că nu e nimeni în cameră şi

scoase cheia din broască. încuie apoi pe dinafară şi vîrî cheia în buzunar. Ieşi iar în stradă şi o luă la fugă spre comandament.

Cînd se convinse că a scăpat de primejdie, „bă- trîna” răsuflă uşurată. Dar după ce încercă uşa se încruntă din nou. încercă şi fereastra. Aceasta se deschise uşor, atîta doar că... era zăbrelită. Nici pumnalul nu îi era de vreun ajutor. Broasca era solidă, lucrată meşteşugăreşte, să ţină un veac şi să reziste şi la un drug de fier. înciudată, îşi scoase basmaua cu o mişcare nervoasă. Odată cu ea, se smulse şi peruca albă, dezvelind un păr castaniu care se şi umezise de năduşeală. 11 şterse cu basmaua şi tot cu ea încercă să îşi usuce şi faţa năpădită de sudoare. Privi dezo- rientată în jur şi întâlnind oglinda de deasupra la- voarului cu lighean şi ibric, se încruntă îngrijorată.

Chipul din oglindă nu mai avea aproape nimic din trăsăturile babei, în schimb, urmele de grimă nu reuşeau să-modifice prea mult trăsăturile agentei Gretl Speerle.

îşi reaşează peruca şi după ce îşi acoperi capul cu basmaua coborînd-o pînă în dreptul ochilor, continuă să caute.

Sub pat, găsi raniţa şi ghiozdanul lui Spirică. Pe buze îi înflori un zîmbet scurt de satisfacţie ; ghiozdanul era înţesat cu documentele căutate.

Amintindu-şi însă de situaţia în care se afla, zîmbetul se transformă în îngrijorare. Se duse la fereastră tocmai la timp pentru a-l vedea pe

Spirică intrînd în bucătăria popotei, după ce mai întîi îşi curăţase bocancii de noroi.

— Nene Toadere, domnii căpitani au şi plecat.

— Bine, măi Spirică. Dar nu trebuia să alergi aşa, îl dojeni bucătarul observîndu-i obrajii îmbujoraţi.

— Păi m-am grăbit. Cind am plecat, prin dreptul primăriei mi-am amintit că am uitat să încui cancelaria şi m-am întors'din drum.

Bucătarul tresări atît de puternic încît nimeri cu cuţitul în buricul arătătorului de la mîna stingă ; tocmai începuse să taie porţiile de carne.

— Na, m-am tăiat!

— Să-ţi aduc un pansament, avem o trusă în cancelarie, se oferi Spirică.

Cercel îşi înfăşură vîrful degetului în colţul şorţului şi mormăi o înjurătură la adresa ghinionului.

— Lasă că mă duc eu. Tu mai bine, dă-ne o mînă de ajutor. Florea e plecat să-l bărbierească pe domnul colonel, acuşi se face douăsprezece şi noi încă nu am curăţat cartofii pentru salată.

Ascultător, băiatul îi dădu cheia de la cancelarie şi după ce îşi dezbrăcă mantaua, se aşeză lingă Teo- dorescu care curăţa cîntînd cartofii fierţi, de-abia scoşi din oală.

Bucătarul se îndreptă zorit spre cancelarie. Deschise uşa în grabă şi intră. 11 întîmpină „bătrîna” care ţinea încă pumnalul ridicat.

— Ai înnebunit ? ! exclamă el.

— Credeam că e băiatul.

— Voiai să-l omori ? !

— Era singura şansă ca să pot ieşi de aici. Cine ar fi bănuit pe o bătrînă ? Am găsit „Odîn-3”, adăugă ea arătîndu-i servieta pe care o rezemase lîngă uşă.

— Perfect! Acum grăbeşte-te să dispari.

Femeia înşfăcă servieta şi dădu să iasă, dar Cercel o apucă de mînă.

— Ce vrei să faci cu asta ?

— Doar pentru ea am venit! O duc la mine, iau legătura cu ai noştri şi la noapte avem avionul.

Dar bucătarul nu slăbi strînsoarea :

— Ascultă, frâu Speerle, în faţa lui Eibl eu răspund de misiunea asta. Şi doresc tot atît cît şi dumneata să ajung la Berlin. Dar acest lucru nu se va în- tîmpla dacă iei servieta acum. Nimeni nu s-ar încumeta să zboare pe o vreme ca asta. Nu o vom lua decît după ce primim confirmare privind sosirea avionului. Altminteri, lipsa documentelor poate fi descoperită pînă diseară, şi cum băiatul va spune că eu am fost singurul care am intrat aici, toate bănuielile se vor îndrepta asupra mea. Şl nu le va fi greu românilor să-mi descopere adevărata identitate. Ar fi un sfîrşit lamentabil al carierei maiorului Alois Schmidt!

Femeia se opuse indignată :

— Dar cît crezi că am să mai rezist eu umblînd îmbrăcată în zdrenţele astea ? Şi cîte zile am să-mi mai ţin mîinile cîte un ceas, în

ligheanul cu leşie, ca să pară uscate şi bătătorite.

— Suportă bărbăteşte, cum suport şi eu să curăţ zarzavat şi cartofi pentru masa ofiţerilor români, îi replică sarcastic falsul Cercel.

Smulse apoi servieta din braţele femeii şl continuă :

— De unde ai luat-o ?

— Era sub pat.

După ce o puse la locul, ei, tăie o bucăţică din săpunul de pe lavoar şi întipări pe el modelul cheli.

— O întîrziere de o zl-două n-are să ne deranjeze nici pe noi, nici pe cei de la Berlin. Şi acum pleacă cît mai repede. Eu rămîn să mă pansez. Am vărsat

şi aşa, destul sînge pentru acest „Odin-3”, adăugă el arătîndu-i degetul tăiat.

CAPITOLUL XII

Rezemat de tocul ferestrei, în aşa fel încît să nu fie observat, locotenentul Mark O’ Grady privea vînzoleala din faţa clădirii. Dintr-un jeep încăpător coborîse sprinten un general de blindate, masiv ca un jucător de rugby, cu cască de infanterist, cisme de cavalerist şi „Colturi” de cow-boy. Cînd insolitul personaj, împreună cu suita lui de generali şi colonei spilcuiţi. dispăru din unghiul său de vedere, locotenentul îşi reluă locul la birou. în aceeaşi clipă intră şi maiorul Harry Canavan.

— M-a căutat cineva, Mark ?

Locotenentul îşi mută chewingumul de la incisivi la molari şi îi răspunse privindu-l în ochi :

— Nu domnule. Poate de acum încolo, generalul Patton. A venit adineauri.

Maiorul îşi potrivi cascheta ne peruca de marmură a unui bust din secolul al XVIII-lea, după care trînti pe birou dosarul ţinut pînă atunci la subsuoară.

— Dacă subordonarea noastră faţă de el nu ar fi decît simbolică, aş avea tot dreptul să spun : Asta ne-ar mai fi lipsit!

Tonul de prefăcută îngrijorare pe care maiorul rostise cuvintele, cit şi dosarul cu ştampila „Top secret” îl determinară pe locotenent să devină atent.

— Avem de lucru, Mark, continuă Canavan.

— Totdeauna am avut de lucru, domnule.

— Acuma însă, trebuie să căutăm ceva într-un stog de fîn.

— Un ac, domnule ?

— Mai rău, un obiect foarte mic, despre care nu se ştie nici măcar cum arată.

Şi fiindcă locotenentul îl privea nedumerit, maiorul deschise dosarul.

— în noaptea de 4 spre 5 octombrie, aviaţia noastră a pierdut 60 de superfortăreţe zburătoare deasupra bazei de rachete V-2 de la Peenemiinde.

— Ffffiuu ! Şaizeci ? E o cifră !

— S.A.C.-ul[1] a intrat în panică. Din fericire, la raidurile următoare, pierderile s-au produs în limitele prevăzute.

— A fost, probabil, o întîmplare ; raidul de atunci o fi coincis cu vreo concentrare masivă de material antiaerian în zona respectivă, presupuse locotenentul.

— Coincidenţa este alta. Din relatările celorlalţi piloţi reiese că artileria antiaeriană nu a tras deloc, ne- fiind văzute exploziile proiectilelor ; şi totuşi, super- fortăreţele au picat ca muştele, lovite toate într-unul din motoare.

— Straniu !

— Aşa şi-au spus şi cei de la *S.A.C.,* şi au însărcinat S.S.O.-ul[XVI XVII] să facă puţină lumină în bezna din noaptea de 4 spre 5 octombrie. Ne revine şi nouă sarcina de a lumina un colţişor cu ajutorul unui muc de lumînare.

— Cum, domnule ?

XVI Strategic Air Commando = Comandamentul Aviaţiei Strategice.

XVII Special Services Office = Oficiul serviciilor speciale (de informaţii şi contrainformaţii) al armatei S.U.A.

— Atît cei de la *S.A.C.* cit şi ai noştri,, din: *S^S.O.,* cred că a avut loc experimentarea--uneia dintre armele secrete cu care Hitler se tot laudă în. ultimul timp : V-4, V-5, V... dracu’ să-l ia 1 Principalul este că Pentagonul vrea să aibă informaţii amănunţite, înainte ca naziştii să treacă la folosirea curentă a ei. De la agenţii noştri din Elveţia, s-a aflat că, intr-adevăr, este vorba de o armă botezată cu numele de „Odin”. Cum arată ? Cum funcţionează ? Şi pe ce principii ?... Nu se ştie 1 Se cunoaşte doar atît : în timpul transferării ei de pe frontul de răsărit – pesemne au experimentat-o şi acolo’ – unul din avioanele care o transportau a fost nevoit să aterizeze forţat în spatele liniilor inamice. Ei bine, nişte planuri de construcţie se mai află şi acum tot acolo. Mai precis, continuă maiorul, planurile respective continuă să rătăcească – probabil nebăgate în seamă – în bagajele comandamentului Regimentului 6 Vînători de munte.

Locotenentul îşi mută din nou guma către măsele.

— Ce sînt aceştia, domnule ?

— Echivalentul românesc al lui Alpenjägger Korp din armata germană. Ori al rangerilor noştri, li se încredinţează – de regulă – sectoarele cele mai grele.

— înseamnă că sînt luptători buni.

— Exact acelaşi lucru îl gîndeşte şi generalul. De aceea a propus ca doi reporteri de la *„Stars and Stripes”„*[XVIII] să scrie o serie de reportaje despre ei, după ce se vor documenta la faţa locului.

XVIII „Stele şi Dungi” – ziar a armatei S.U.A.

— Ideea e lăudabilă, domnule. Cunoaştem prea puţine lucruri despre aceşti allaţl al noştri – în general – şi despre respectivii... vînători de munte – în particular. Dar, tot În particular vorbind, nu văd legătura dintre cele 60 de superfortăreţe, arma secretă nazistă, vînătorii români, ziarul *„Stars and Stripes”* şi... noi doi, ofiţeri în secţia de informaţii ataşată armatei generalului Patton ?

Maiorul îşi mîngîie tîmplele cărunte, apoi – după ce îi oferi şi locotenentului cutia – îşi aprinse o havană.

— Dragă Mark, înainte de război am fost profesor de logică la Colegiul Saint Thomas din Chancefield, Montana.

— Ştiam, domnule.

— Şi aceasta mă obligă să văd interdependenţă în fapte care la prima vedere par total disparate. Dacă îţi amintesc, de pildă, că blindatele generalului Patton sînt pe punctul de a intra pe teritoriul Germaniei, te-aş ajuta să pricepi ?

— Oarecum ; cred că am putea descoperi unde se fabrică această armă, dacă am şti cum arată, bineînţeles.

— Ai început să progresezi, băiete.

— Totuşi, nu văd legătura ultimelor... trei zale : vînătorii români, *„Stars and Stripes”* şi noi.

— Scade prima za ; planurile căutate sînt acolo.

— Am scăzut-o ; rămîn celelalte două...

— E simplu ! Reporterii sîntem noi.

— Pot să întreb de cînd ?

Maiorul îşi privi ceasul.

— La ora 11,30 deci cu patruzeci şi cinci de minute în urmă, mi-au fost înmînate – odată cu dosarul – legitimaţiile de ziarişti, delegaţiile şi ordinele

de serviciu. Eu sînt reporter iar dumneata, fotoreporter... Sper că ai un aparat de fotografiat şl un flash ?

— Am, domnule.

— Vei mai primi unul, special, pentru fotografiat documente. Mîine dimineaţă plecăm la Paris. Un avion ne va duce în Italia, de acolo, altul la Bucureşti. Mai departe... ne vom bizui pe amabilitatea Marelui stat major al armatei române ca să ajungem la Regimentul 6 Vînători de munte, undeva în nord-vestul Ungariei. Faima vitejiei lui a ajuns pînă la noi. E un motiv destul de plauzibil ca să nu motivăm preferinţa pentru el. Cu prilejul acesta, sper că voi obţine cîteva căşti, caschete şi bonete militare, pe care să le adaug colecţiei mele de pălării, fesuri, sombrere şi turbane. De ce zîmbeşti Mark ? E o pasiune ca oricare alta.

— Nu de asta, domnule. Mi-am amintit că bunica mea maternă era originară din România.

— Nu cumva ştii româneşte ?

— N-am avut cînd să învăţ ; aveam doar şase ani cînd a murit; şi vorbea rar româneşte. Totuşi, mai ţin minte două cuvinte pe care le spunea ori de cîte ori mă mîngîia : „Odorul bunicii”.

— Şi ce înseamnă ?

— Nu ştiu, domnule. Dar mă voi interesa imediat ce vom ajunge la Bucureşti.

— O.K. ! Să-mi spui şi mie.

După ce citi hîrtia adusă de curier, colonelul Dumbrăveanu se descheie la dolman şi scoase batista din buzunar. Transpirase.

. – S-a întîmplat ceva, domnule colonel ? se interesă şeful statului major.

— Belea mare ! Corpul de armată ne trimite doi ziarişti militari americani. Ni se recomandă să le acordăm tot sprijinul în vederea culegerii materialelor de care au nevoie.

— O să li-l dăm, că n-o fi mare lucru ? !

— Pe lingă asta, ni se atrage atenţia că sîntem răspunzători de siguranţa persoanei lor.

— Aveţi dreptate, e belea mare ! Americanii sînt de felul lor cam băgăcioşi şi nesăbuiţi.

— Păi vezi ! ? Vorba e, ştie cineva englezeşte, pe la noi p-aci ? Dintre ofiţeri, bine-nţeles.

întrebarea fusese rostită cu glas tare, astfel că toţi cei de faţă începură să se întrebe din priviri. Liniştea care se menţinea era un răspuns destul de semnificativ.

— Poate că cei de la „Corp” or fi ataşat pe lîngă ei vreun translator, presupuse maiorul Vasiliu.

— Poate ! Dar nu răspunde ăla de siguranţa lor. îi replică colonelul. Deci nu ştie nimeni englezeşte ?

— Franţuzeşte ştim aproape toţi, nemţeşte cîţi- va, ruseşte cam tot atîţia..., estimă locotencnt-colo- nelul Milicescu.

— Rău, domnilor ; într-un comandament de regiment să nu ştie nimeni englezeşte ? Cum ne descurcăm ?

Sublocotenentul „de aţă” Gîrbacîu se apropie cîţiva paşi de colonel şi luă poziţie de drepţi.

— Domnule Colonel, vă rog să îmi permiteţi.

— Zi-i !

— Cred că problema e rezolvată, am un frate student la Academia de comerţ...

— Foarte frumos, şi eu am un băiat la politehnică. Nu văd însă cu ce ne-ar putea ajuta şi unul şi celălalt, îi replică colonelul privindu-l cam dintr-o parte.

— Permiteţi-mi să continui : fratele meu învaţă limba engleză, e materie obligatorie...

— îl avem cumva la noi, în regiment ?

— Nu, domnule colonel. în schimb îl avem pe domnul locotenent Napoleon Blîndu.

Privirea comandantului se însenină.

— Bravo băiete ! Iată ce înseamnă să-ţi evaluezi şi să-ţi cunoşti cum trebuie materialul uman. Trebuia să te faci infanterist; cine te-a îndrumat spre administraţie ?

— Tata. E comerciant. Consumul alimentar „Gurmandul” ; coloniale şi delicatese. Sîntem furnizori ai curţii regale şi avem sucursale la Ploieşti, Braşov, Iaşi...

— Mulţumesc, dragule, am să ţin minte. Deocamdată, fugi şi cheamă-l pe Blîndu.

După convocarea la comandament, locotenentul Blîndu se reîntoarse la popotă şi îşi chemă colaboratorii : bucătarul, şoferul, chelnerii şi... furierul.

— Frate Cercel, sîntem la aman !

— Ce s-a întîmplat ?

— Ne vin oaspeţi simandicoşi : doi ofiţeri americani...

Bucătarul tresări atît de imperceptibil încît Blîndu, deşi îl privea în faţă, nu sesiză.

— ...Sînt ziarişti. Domnul colonel mi i-a dat în grijă privind masa, casa, deplasarea pe la batalioane şi... paza personală.

Sergentul Pînzaru îşi arătă nemulţumirea printr-un mormăit din care răzbătură la urechea locotenentului doar două cuvinte care se refereau la o cruce şi la ascendenţa maternă a celor doi oaspeţi anunţaţi.

— Ai spus ceva ? întrebă Blîndu încruntîndu-se.

— Ce treabă au dumnealor, mă rog, pe aici ?

— Vor să scrie nişte reportaje despre vînătorii de munte.

— Hm ! De cînd au ajuns capitaliştii americani să-i doară inima de noi ? se încăpăţînă Pînzaru.

Locotenetul îl privi zîmbind uşor.

— Fii liniştit, nu vine nici Ford, nici Rockefeller. Sînt doi ofiţeri, ca mine sau ca alţii.

— Dar de ce au ales tocmai regimentul nostru 1 Nu, domnule locotenent, ăştia... caută ceva. Uliul nu coboară din văzduh decît dacă vede vreun pui rătăcit. Şi nici ei n-au bătut atîta drum numai de dragul nostru.

— Pînzarule, nu ştiu ce parapon ai dumneata pe americani în general, dar eu am ordine precise în privinţa celor doi. Şi nu uita că sîntem aliaţi. Dumneata îi vei transporta unde vor dori şi le vei asigura paza personală. Răspunzi pînă şi de nasturii de la mantalele lor, înţeles ?

Sergenul pocni din călcîie.

— Să trăiţi, am înţeles !

— Spirică, fugi la infirmerie şi roagă-l pe domnul căpitan Maier să-ţi dea două paturi de campanie cu tot aşternutul. Unul îl bagi în camera mea, celălalt aici ; am să dorm eu în el. Pînzarule, le aduci cu maşina. Lămurit ?

Fu rîndul lui Spirică să-şi pocnească călcîiele.

— înţeles, să trăiţi ! Hai, nene Pînzarule.

— Ce zici, Cercel, cum îi ospătăm ? Bucătărie

naţională sau americana ? Şi, ca naiba, nu avem decît carne de batal !

— Bucătărie americană ? Cam greu, domnule locotenent. Ăştia au alte gusturi; raţă la cuptor umplută cu castane. Ce ziceţi ?

— De unde castane ? De unde raţe ? Să încercăm bucătăria englezească ; că la asta, merge berbecul. Te pricepi ?

— Aşa e mai uşor. Dar nu-i văd pe domnii ofiţeri ai noştri înf rup tind u-se cu friptură din pulpă de berbec, rece, şi cu supă îndulcită cu lapte...

— Păi ce ne facem ?

— împăcăm şi capra şi varza : felul întîi, românesc, felul doi, englezesc.

— Stai că nu e chiar aşa de simplu. Va trebui ca în ziua cînd vor veni – adică mîine – să servim o masă deosebită. Ordinul domnului colonel. Mă gîn- desc, Cercele, să servim un meniu al aliaţilor.

Bucătarul îşi sumese sprîncenele şi aşteptă lămuriri.

— Fii atent; sînt patru naţiuni mari, cu noi cinci.

— Cinci feluri, domnule locotenent ? Cînd le prepar ?

— Mîine la prînz să fie gata. Şi acuma, spune ce propui.

Cercel se gîndi cîteva clipe, apoi îşi îndoi un deget.

— Aperitivul să fie românesc : ţuică bătrînă de Văleni, mai avem trei sticle.

— Ziceam să le păstrăm pentru revelion ; deom trăi şi o fi linişte.

— De revelion o să bem şlibovită cehoslovacă.

Am.zis, deci, ţuică, punem şi caşcaval de .Penteleu...

— De unde îl luăm ? . .. ... •

— A primit dom’ sublocotenent Gîrbaciu un

pachet de acasă... Vorbiţi dumneavoastră cu dînsul.

Netcu se amestecă în discuţie.

— Dar asta chiar azi, pînă nu i-l fură cum i-a furat sardelele luna trecută.

— Ce vorbeşti, mă ? se miră Blîndu.

— O ladă întreagă, patruzeci de cutii. Asta a fost cu cîteva zile înainte să veniţi dumneavoastră, preciză caporalul.

Locotenentul avu o bănuială :

— Hm ! Nu i le-o fi furat chiar ăla de la care am cumpărat eu lădiţa aia ?

— Aş ! Tot d-ai noştri au fost. Unul care ştia ce conţine pachetul, presupuse Florea sigur pe ce spune.

— Eh ! în sfîrşit, să lăsăm sardelele. Deci, caşcaval.

— Mai avem şi două potcoave din ghiudenul ăla, primit în pachetele trimise de „Apărarea Patriotică[11] din Hîrşova. Cu asta îi dăm gata ! adăugă Cercel convins.

— Mai departe ?

— Urmează borş rusesc, am eu o reţetă grozavă ! Servim apoi piept de berbec în sos picant. (Asta ar fi să zicem – specialitatea americană.) Urmează englezii : pulpă de berbec la cuptor, cu garnitură de cartofi natur şi mazăre soté. încheiem cu savarine franţuzeşti. E un cofetar în sat; aranjez eu cu el.

Şi bucătarul îşi îndoi al cincilea deget.

— Cercel, frate, eşti un geniu şi cred că restaurantul „Hubertus” îţi duce lipsa.

— N-are să mai aştepte mult. Trag nădejde ca la anu', pe timpul ăsta, să vă servesc personal, dacă veţi trece prin Sibiu.

— Şi acuma, la treabă, încheie Blîndu ridicîndu-se în picioare. Cit or sta americanii aici să nu faci de gardă ; ai să te scoli mai de dimineaţă.

— Ba am să fac schimbul întîi, ca în fiecare seară, tot nu sînt obişnuit să mă culc înainte de miezul nopţii.

Atît Blîndu cît şi chelnerii – mai ales aceştia – apreciară cum se cuvine spiritul camaraderesc al bucătarului.

Cînd isprăvi servitul mesei, Cercel se arătă la fereastra din spatele bucătăriei, unde îl aşteptau... pensionarii. După ce le umplu castroanele, cei doi moşnegi se retraseră mulţumind, în timp ce „bătrî- na" se aşeză pe un scăunel, cu castronul pe genunchi.

în ci leva minute, falsul bucătar o puse la curent cu anunţata vizită a celor doi ziarişti americani.

— ...Va trebui să amînăm acţiunea pînă după plecarea lor, concluzionă el.

— Nu văd pentru ce ?

— Sînt două motive : primul, paza e întărită ; al doilea, eu nu prea cred că americanii sînt cu adevărat ziarişti. Şi pot paria că la Berlin ni se vor cere relaţii despre activitatea lor aici. Pentru asta, trebuie să mai aşteptăm cîteva zile. Mîine sau poimîine voi avea şi duplicatul cheii. Cum se îndreaptă vremea trecem la acţiune. Comunică-i asta şi imbecilului de Gdcke. Şi ar fi bine ca zilele astea să nu te arăţi pe aici. Şi nici boşorogii ăia. Să le spui că... am control, îi recomandă Schmidt.

— Nu riscăm aşteptînd atîta ? se temu

„băbuţa”.

C-da 5501 coala 11

Ai uitat de prezenţa locotenentului Napoleon ?

„Bucătarul[41] zîmbi :

— Fii liniştită ; e ăsta agent al Biroului 2 cum sint eu... arhiepiscop al Kolnului. Am făcut între timp o mică verificare... Nimic suspect. Un simplu ofiţer de rezervă.

— Să comunic asta şi Berlinului ?

— Nici gînd, se opuse Schmidt categoric. Din contra, exagerează-i calităţile, sporeşte-i faima... Să nu îşi închipuie doktor Eibl că misiunea noastră aici s-a rezumat doar la o simplă sustragere prin efracţie a unor documente, a căror importanţă nici nu e bănuită de români.

Gretl încuviinţă zîmbind :

— Nu-i rea ideea ; în caz de eşec, avem o scuză.

— Păi vezi ?! Deci, răbdare şi prudenţă ! îi recomandă Schmidt în încheiere.

Americanii sosiră a doua zi, pe la ora zece. Spre mulţumirea tuturor, ambii vorbeau perfect atît franceza cît şi germana. Colonelul îi primi cu deferen- ţă ; le ură bun sosit şi îi asigură de sprijinul său personal pentru îndeplinirea misiunii lor, apoi îi dădu în primirea lui Blîndu.

Atît maiorul Canavan cît şi locotenentul O'Grady avuseseră timp – de la Bucureşti pînă în Ungaria – să se familiarizeze cu serviabilitatea şi francheţea românească. După masa de prînz – pentru care locotenentul Blîndu primi laudele colonelului şi admiraţia oaspeţilor – cei doi trecură în camera rezervată lor, pentru a se odihni după drumul străbătut fără popasuri. Ofiţerul de la „Corp", care îi însoţise pînă acolo, îşi luă rămas bun şi se înapoie la treburile sale.

În ziua următoare, maiorul luă loc în cabina

autofurgonetei iar locotenentul O'Gracly se urcă în spate împreună cu Blîndu. Doreau să viziteze comandamentul batalionului 3, cel mai apropiat de localitate.

După vreo 7—8 kilometri străbătuţi pe şoseaua mărginită de rîpe şi de păduri, ofiţerii părăsiră maşina, continuînd drumul pe poteci ferite, adăpostin- du-se ori de cîte ori cîte un proiectil îşi anunţa venirea fîlfîind ca o pasăre uriaşă. în apropierea cotei 816, tirul artileriei inamice era atît de intens, încît Blîndu, temîndu-se pentru siguranţa celor doi oaspeţi, propuse întoarcerea.

— Nu vă neliniştiţi, domnule locotenent. în Africa am trecut prin bombardamente asemănătoare, îl asigură maiorul şi adăugă : Atîta doar că acolo eram împroşcaţi cu nisip, nu cu noroi şi cu frunze moarte, ca aici.

Astfel că Blîndu fu nevoit să-i însoţească trans- pirînd din belşug, pînă în vîrful cotei 816, la punctul de comandă al batalionului.

Americanii erau destul de prietenoşi, glumeau cu toţi şi împărţeau cu largheţe ţigări „Chesterfield", pe care ofiţerii le savurau în timp ce subofiţerii şi soldaţii, ale căror gîtlejuri erau obişnuite cu mahorcă ostăşească, tuşeau atît de tare, încît după ce trăgeau două-trei fumuri se lipseau de asemenea delicatese.

Maiorul lua note stenografiind într-un carnet cu scoarţe din piele, în vreme ce locotenentul O'Grady fixa pe peliculă chipurile ostaşilor pe care comandanţii îi recomandau ca fiind cei mai viteji dintre viteji.

Odată cu înserarea, locotenentul Blîndu

răsuflă uşurat. Vrînd, nevrînd, trebuia să se înapoieze la Comandament.

După cină, urmă o discuţie prietenească în sala de mese a popotei, la care participară numai ofiţerii superiori şi doctorul Maier. Nu lipsea, bineînţeles, Blîndu, în calitate de gazdă.

Americanii destupară cîteva sticle de wisky iar Blîndu atacă ultima rezervă de măsline. Oaspeţii erau serviţi de însuşi caporalul Cercel care nu se dezlipi din spatele maiorului Canavan.

S-au schimbat păreri în privinţa duratei şi evoluţiei războiului, impresii referitoare la calitatea armamentului din dotarea armatelor – însă cu foar- te-foarte mari rezerve cînd era vorba de cel propriu. Aliaţi-aliaţi... dar, deh ! Secretul militar trebuia respectat.

La orele 10, colonelul dădu semnalul de retragere.

Blîndu îşi conduse oaspeţii în camera pe care Spirică o aranjase cu tot dichisul, iar el se culcă în birou.

— Ei, Mark, ce părere ai ? întrebă maiorul după ce se vîrî în pat.

— Referitor la ce, domnule ?

— Să zicem, la aceşti vînători de munte.

— Sincer vorbind, sînt de-a dreptul şocat.

— De ce, Mark ?

— Dar nu i-aţi văzut ? îmbrăcaţi în uniforme peticite, cu bocancii scîlciaţi... ! Mantalele alea aproape străvezii şi fără căptuşeală... Ca să nu mai vorbesc de acele „kechiuli” de diferite forme şi nuanţe că nu găseşti două la fel într-un batalion ! Cum de luptă ? Şi încă bine !

— Luptă, Mark, pentru că fac asta de cînd s-au

format ca naţiune. Altminteri n-ar fi supravieţuit. Era bine să-ţi fi petrecut timpul în avion citind istoria românilor în loc de „comlcs”-uri cu gangsteri.

— Erau „Western”-uri, cu cowboî, domnule.

— Asta nu schimbă cu nimic. Cît priveşte echipamentul soldaţilor români, să ştii că o inimă de viteaz poate bate destul de bine şi sub un veston de celofibră. Ar fi fost bine dacă la „West Point”[XIX] vi s-ar fi vorbit şi despre acest lucru. Oricum, Mark, sper că reportajele noastre vor fi bine primite la „Stars and Stripes[ct].

— Mă tem însă că şefii noştri din S.S.O. nu vor fi tocmai...

Maiorul Canavan tresări uşor şi ducîndu-şi degetul la buze îl întrerupse. Coborî încet din pat, scoase pistoletul din toc şi apropiindu-se tiptil de uşă o deschise brusc. În dreptul ei, Ia vreun metru distanţă, se afla bucătarul. Fără să îşi piardă cumpătul, acesta luă poziţia de drepţi şi prezentă arma dînd onorul cuvenit unui ofiţer superior.

Maiorul rămase descumpănit în timp ce ostaşul din faţa sa se prezentă reglementar :

— Să trăiţî domnule maior, sînt caporalul Cercel Teodor, santinelă schimbul întîi. avînd consemn paza popotei şi a dumneavoastră.

În acest timp, uşa alăturată se întredeschise lă- sînd să treacă capul lui Blîndu.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă el.

XIX Celebră academie militară din S.U.A.

[1] „Bijuteria” bunicii.

— Nimic, locotenente. Nu ştiam că aţi pus o santinelă. Crezusem că cineva trage cu urechea la uşă. Vă rog să mă scuzaţi !

— Nu merită să vorbim de asta. Noapte bună, domnule.

— Noapte bună, locotenente.

— V-aţi temut degeaba, i se adresă O'Grady după ce îl văzu iar în pat.

înainte de a stinge lanterna, maiorul îi aruncă o privire în care se citeau deopotrivă dojana şi înţelegerea.

— Băiete-băiete, nu eşti prea departe de vîrsta cînd ţi se mai spunea *„grandmather's jewell"' !*

A doua zi, după ce serviră micul dejun şi beneficiară de serviciile frizerului-chelner, oaspeţii de peste ocean rămaseră pe loc. Maiorul îşi instalase maşina de scris pe masă începînd redactarea reportajului în timp ce colaboratorul său developa filmele în cancelaria popotei pe care, cîteva pături puse în dreptul geamurilor o transformaseră ad-hoc în laborator fotografic.

În lipsa lui Blîndu, plecat după alimente, oficiul de gazdă îl făcea Spirică, folosindu-se cu sîrg şi transpiraţie de franceza învăţată în cele cinci clase de liceu. Şi cum bunăvoinţa maiorului era invers proporţională cu cunoştinţele lui, se poate spune că se înţelegeau destul de bine.

Cînd O'Grady îşi termină treaba în „laborator", îi găsi discutînd destul de cordial. Şi cum prezenţa unui adolescent, în apropierea liniei de foc, îl intriga şi pe el, îl întrebă cu condescendenţă :

— Cc vîrstă ai, tinere soldat ?

— Şaisprezece, mon lieutenant, răspunse Spirică cu ochii la aparatele de fotografiat pe care locotenentul le aşeza pe scrin.

— Şi eşti de mult în armată ?

— De trei ani.

Mai bîlbîindu-se, mai ajutîndu-se de mîini, degete şi mimică, Spirică îi explică situaţia sa în cadrele armatei române.

— Lucrezi la popotă de cînd aţi ajuns pe front ?

— Mai înainte am fost la batalion. Aici mă aflu doar de vreo trei săptămîni.

— Eşti adică cel mai nou ? presupuse maiorul.

— Nu, în urma mea au venit sergentul Pînzaru şi caporalul Cercel, bucătarul.

— Sergentul „Panzaro” e un viteaz, am văzut că are multe decoraţii, comentă Canavan.

— Da, domnule, a luptat în batalionul 3.

— Nu se poate spune acest lucru şi despre bucătar, continuă maiorul.

— Nu a avut cînd să lupte. De-abia a venit din ţară ; l-a înlocuit pe vechiul bucătar.

— *Voila* P exclamă maiorul schimbînd o privire cu O’Grady. Se întoarse apoi spre Spirică şi îl atinse cu degetul pe piept.

— Ce decoraţie e asta ?

— „Bărbăţie şi Credinţă” clasa întîia, îi răspunse băiatul umflîndu-şi pieptul.

— Şi pentru care faptă ţi s-a acordat, tinere caporal ?

— Pentru participarea la lupta din noaptea dc 23 octombrie, cînd ne-au atacat popota.

[1] Iată (în 1b. franceză).

L. .

— Bravo ! Ai tras şi tu ?

— Da. L-am nimerit pe hortystul care îi călăuzea.

— Au fost mulţi, aceia care v-au atacat ?

— Nu ştiu cîţi au venit, clar au plecat cu patru mai puţin.

— Au murit toti ? se arătă interesat maiorul.

— Trei pe loc, al patrulea – ofiţerul – mai tîr- ziu, la infirmerie. Domnul doctor Maior nu a putut să-l salveze.

— Păcat, regretă Canavan. Ar fi putut spune ce urmăreau. Nu atacă nimeni o popotă fără un scop anume, adăugă el prefăcîndu-se că nu îl interesează prea mult amănuntele.

Dar Spirică prinsese gustul conversaţiei în limba franceză.

— Ei au crezut că acolo s-a instalat comandamentul.

— Aşa a spus ofiţerul ?

— Nu, el a rostit un singur cuvînt, dar l-a repetat. Mi-a spus domnul locotenent, că a fost de faţă.

— Probabil numele soţiei sau al copilului ? presupuse degajat maiorul.

— Nu, domnule. A invocat un zeu, pe Odin.

Maiorul îşi trădă surprinderea numai printr-o clipire nervoasă a pleoapelor. Locotenentul O'Grady rămase însă calm ; doar un zîmbet de satisfacţie trăda interesul stîrnit de cuvîntul auzit din gura lui Spirică.

— Cred, continuă Canavan, că de atunci nu aţi mai avut necazuri.

— Nu, nu am mai fost atacaţi. Dar odată, un lunetist a încercat să îl împuşte pe domnul locotenent Blîndu. *i*

— Unde s-a întîmplat asta ?

— La castelul din Szentfullop.

— A avut noroc, lunetiştii rar îşi greşesc ţinta, comentă maiorul.

— Asta aşa este ! Sergentul Bordei nu a avut asemenea noroc.

— Sergentul Bordei?!?

— Da, bucătarul pe care l-a înlocuit... pe... îi... Şi neputînd găsi echivalentul în limba franceză a cuvîntului „nenea”, Spirică adăugă : „Le *caporal Tchertchel”*.*

— Sînt cam mulţi caporali aici, glumi maiorul.

— Trei.

— Sergentul „Panzaro” e şeful vostru ?

— Şef este domnul locotenent Blîndu. Sergentul Pînzaru o şoferul maşinii. El a capturat-o. Era încărcată cu staţii de radio pentru tancuri, preciza Spirică.

— Bravo ! Frumoasă faptă ! recunoscu maiorul, apoi continuă : Pînă atunci nu aţi avut maşină la popotă ?

— Am avut.

— Ce s-a întîmplat cu ea ? insistă maiorul.

Numai că de data aceasta, răspunsul întîrzie. Venind vorba de sergentul Pînzaru, Spirică îşi amintise de sfaturile pe care acesta i le dăduse în maşină, cînd fuseseră după paturi : „Americanii ăştia, măi Spirică, nu-şi vîră nasul într-o treabă decît cînd au interes s-o facă. îţi închipui oare că doar de

[1] Caporalul Cercel.

dragul vînătorilor de munte din Regimentul 6, au venit atita drum ? Urmăresc ei ceva, fii sigur ! Să nu te mire dacă vor încerca să te tragă de limbă. Atenţie la ce vorbeşti”, încheiase el. Spirică îi răspunsese însă încrezător : „Ce naiba să afle de la noi ? Cîte porţii pune nea Cercel în cazan ? Cit priveşte secretele militare, am cu grijă să-mi ţin gura”.

Şi deodată, îşi dădu seama că e tras de limbă. Se hotărî deci să fie mai zgîrcit cu vorbele.

— *Quelle voiture* ?[XX] întrebă el prefăcîndu-se că nu a înţeles.

— Aceea veche, dinaintea venirii lui „Panzaro” ?

— Nu ştiu, domnule.

— Spuneai că aţi mai avut o maşină, insistă Ca- navan.

— A avut popota. Eu eram pe atunci la batalion.

— Nu ai aflat ce s-a întîmplat cu ea ?

— Nu sînt prea curios, domnule maior, îi răspunse Spirică cu un semiton mai sus.

Canavan puse indolenţa răspunsului pe seama necunoaşterii prea bine a limbii franceze şi trecu la alt subiect.

— Dumneata nu faci de gardă ?

— Nu domnule.

— Dar ceilalţi fac ?

— Desigur.

— Bucătarul... este santinelă în fiecare seară ?

XX[1] Mulţumesc, domnule maior.

Spirică devenise însă circumspect. îşi dădu seama că întrebările maiorului aveau un rost anume. Nu-l cunoştea dar era sigur că există. Aşa că răspunse în doi peri :

— Eu mă culc devreme, domnule maior.

— Foarte bine ; la vîrsta ta trebuie să dormi cel puţin opt ore, dacă vrei să fii cu capul limpede, să poţi învăţa cît mai mult. Cred că vei termina liceul, da ?

— Desigur, domnule maior.

— Franţuzeşte, ai învăţat la şcoală ? interveni şi O'Grady.

— Da, domnule locotenent.

— Vezi ce bine e să cunoşti o limbă străină ? Ceilalţi soldaţi ? Bucătarul, de exemplu, cunoaşte vreo limbă străină ? Englezeşte, de pildă.

Spirică, însă, nu mai putea fi tras de limbă în continuare.

— Nu l-am întrebat, domnule locotenent.

Canavan îşi dădu, în sfîrşit, seama, că de la băiat nu vor mai afla nimic. Aşa că, după ce îi dădu cîteva pacheţele cu gumă de mestecat şi ciocolată, îl lăsă să plece.

— *Mergi, mort riafor*\ şi dacă aveţi nevoie de ceva, sînt în camera de alături.

Salută reglementar şi ieşi.

Locotenentul O'Grady îşi făcea de lucru cu un „blitz". Şi continuînd să pară preocupat de stabilitatea becului în dulie, vorbi aşa... ca şi cum s-ar fi adresat lui însuşi :

— Dacă prostia e sinceră, naivitatea poate fi şi simulată. Iar în cazul acesta ţine piept inteligenţei.

Maiorul îşi aprinse un trabuc, după care îl privi pe deasupra ochelarilor :

— Sînt împrejurări, Mark, cînd trebuie să te feliciţi dacă ai reuşit să obţii măcar un sfert din cît te aşteptai. Şi dacă toţi vînătorii de munte sînt cel

puţin la fel de şireţi ca puştiul ăsta, să nu ne mire că naziştii nu şi-au putut recupera obiectul căutat. De ce zîmbeşti, Mark ?

— Tocmai asta mă miră ! Cum do n-au reuşit naziştii, după atîtea eforturi, să obţină ceea ce am obţinut eu într-o oră ?

Maiorul tresări.

— Ce vrei să spui ?

O'Grady bătu cu palma în aparatul de fotografiat care îi fusese înmînat în ajunul plecării.

— Aş putea paria că celebrul Odin se află aici.

Şi pentru că maiorul nu dădea semne că pricepe despre ce e vorba, continuă :

— În timp ce amenajam camera de alături, am făcut o mică investigaţie printre obiectele de acolo. Nimic care să ne intereseze. Insă, un ghiozdan din muşama mi-a atras atenţia. Era plin cu planuri, scheme, documentaţii... În plus, un manual de algebră pentru clasa a Vl-a de liceu. Am dedus că e ghiozdanul puştiului, dar la ce-i foloseau lui documentele alea ? Şi cum de au ajuns acolo ? Dumneavoastră nu vi se pare ciudat acest lucru ?

— Desigur, recunoscu maiorul, şi interesant, totodată.

— Aşa mi-am spus şi eu. Şi în timp ce dumneavoastră discutaţi cu băiatul, eu am fotografiat toate documentele. Trebuie să recunoaşteţi că din partea românilor nu am întîmpinat prea mari greutăţi, adăugă el zîmbind satisfăcut.

— Şi acuma, ce ai de gînd ? întrebă Canavan pufăind din trabuc.

— Poimîine prepar soluţia şi developez filmul. E o treabă destul de complicată. Pelicula este ex- treiTi de .sensibilă la lumină şi cere o grijă deosebită în timpul developării.

— De ce poimîine şi nu azi ? se interesă Canavan.

— Va trebui să facem şi alte fotografii pentru reportaj, astfel încît să pot justifica o nouă transformare a cancelariei în laborator fotografic.

— Mark, ai început să faci progrese, recunoscu maiorul în timp ce strivea în scrumieră capătul trabucului. Dar acuma, să ne pregătim pentru masă. 11 văd venind pe vajnicul Napoleon al vînătorilor de munte.

După ce plecă spre popotă împreună cu oaspeţii, Blîndu îl strigă pe Spirică.

— Ordonaţi, domnule locotenent !

— Fă puţină curăţenie şi aeriseşte camera domnilor.

— Am înţeles.

Spirică vîrî în ghiozdan manualul de algebră şi fiindcă lada cu arhiva era deschisă, îl aruncă înăuntru. Ca să nu mai încurce locul. Trînti capacul, încuie lacătul, puse cheia în buzunar, apoi luînd mătura şi făraşul, trecu dincolo.

— Pfuu ? Ce fumărie ! exclamă el cînd intră în cameră.

După ce isprăvi cu maturatul, socotind că nu s-a primenit încă tot aerul, mai lăsă uşa deschisă ; şi fiindcă era singur, se hotărî să-şi satisfacă curiozitatea în privinţa aparatelor de fotografiat.

Unul dintre ele, cel pe care locotenentul îl folosea în mod curent, deşi era un produs recent, semăna totuşi cu altele pe care le mai' văzuse. Celălalt însă, cam mic dar cu mai multe rotiţe şi butoane, îl interesă mai cu deosebire. îl scoase din tocul din piele şi apropiindu-se de uşă, începu să îl examineze cu atenţie. Pipăi rotiţele, privi prin vizor, citi cifrele şi indicaţiile scrise în limba engleză, îl răsuci şi pe o

parte şi pe cealaltă..., mai numără butoanele şi deodată, fără să vrea, apăsă pe unul din ele. Un ţăcănit sec şi aparatul... se desfăcu în două lăsînd să se vadă pelicula din interior.

Spirică simţi că îi sare inima de la locul ei oprindu-i-se pe undeva, prin gîtlej. încercă să re-închidă capacul din tablă lăcuită cu negru, dar acesta se încăpăţîna să revină la poziţia „deschis”. Se apropie mai mult de uşă, la lumină, ca să-i ghicească şmecheria. în sfîrşit, după tatonări febrile găsi butonul cu pricina, apăsă pe el şi închise capacul care de data aceasta rămase la locul lui.

Răsuflă uşurat şi după ce privi în curte pentru a se convinge că scena s-a petrecut fără martori, şterse aparatul cu batista – pentru orice eventua-litate – şi îl vîrî unde l-a găsit, avînd grijă să-l aşeze exact în poziţia în care se aflase la început. Apoi îşi luă mătura şi făraşul, închise uşa şi trecu în camera lui.

— Ufff ! Numai de n-ar băga de seamă !

CAPITOLUL XIII

Otto Gocke avea destule motive să fie îngrijorat. Atîta doar că în asemenea împrejurări, în loc să ra-ţioneze lucid pentru a găsi soluţionarea cea mai ni-merită a problemei, el începea să-i ameninţe cu plu-toane de execuţie şi spînzurători pe toţi aceia care – după părerea lui – erau vinovaţi că lucrurile ieşiseră altfel de cum trebuia.

— Trădare ! Sabotaj ! La zid ! Acolo veţi explica cum de au aflat americanii de existenţa lui „Odin-3” !

Baumann încercă să-l liniştească.

— S-ar putea să fie totuşi nişte simpli reporteri.

Gdcke lăsă să-i scape o înjurătură piperată, ca pe timpul cînd se ocupa cu contrabanda în portul Hamburg.

— Obersturmfuhrerul Eibl e convins că sînt agenţi ai O.S.S.-ului. Dacă „Odin-3U ajunge pe mîna lor, aveţi fiecare cîte un pistol cu care să vă zburaţi creierii înainte să ajungeţi în faţa Gestapoului.

Căpitanul Hawlischek interveni mieros :

— Să sperăm că acest lucru nu se va întîmpla. Agenţii *dumneavoastră* – sublinie el – sînt dintre cei mai capabili ; judeeîndu-i după felul cum au acţionat pînă acum. Şi în plus, domnule Sturmfuhrer, nici noi, nici dumneavoastră nu sîntem vinovaţi că acel Kalloian a lăsat un testament...

— Aşa este, încuviinţă Baumann. Cît îi priveşte pe agenţii 15-X-40 şi 7-Y-36, nu e atît de simplu să acţionezi timp de trei săptămîni chiar în dispozitivul de comandă al unui regiment inamic. Puteţi să-l asiguraţi pe Obersturmfuhrerul Eibl că nu vor fi atît de nepricepuţi, să lase în mîinile americanilor un obiect pentru care îşi riscă pielea.

— Dealtfel, interveni şi Hawlischek, în ultimul mesaj ne-au comunicat reperarea lui „Odin-3U.

— Din păcate, timpul nefavorabil nu ne permite să trimitem un avion, îi atrase atenţia Baumann.

Dar Gdcke le ştia pe ale lui.

— Sînteţi nişte naivi periculoşi ! Fiecare zi de întîrziere face să crească şansele americanilor de a pune mina pe „Odin-3U.

— Nu va ii din vina noastră, se apără Baumann. Am făcut tot ce ne-a stat în putere. Obersturmfuh- rerul poate fi covins de acest lucru.

— Domnul doctor Eibl este convins de contra-riu, îi replică Gdcke rînjind. Cu acordul generalului Krabbe, vă ordonă să vă deplasaţi în sectorul unde acţionează cei doi agenţi. Şi asta, imediat! Acolo, veţi lua toate măsurile care le credeţi de cuviinţă, astfel ca „Odin-3U să fie adus în liniile noastre. Termen de executare : trei zile, începînd de la ora zero a zilei de mîine. Asta e tot, domnilor !

După ce răcni „Heil Hitler”, făcu stînga-mprejur şi ieşi din birou.

Bauman scoase sticla de coniac în timp ce colaboratorul său îşi desfăcuse copcile de la guler.

— Dragă domnule colonel, aş da cinci ani din viaţă pentru ca în clipa asta să mă aflu în biroul meu de poliţai, din Kaiser-Maximilianstrasse 22—24.

— Chiar dacă ai da şi zece, tot n-ai fi în pagubă, îl completă Baumann umplînd păhărelele.

— Prozit !

— Prozit!

După ce mai prinseră puţină inimă, cei doi în-cepură să chibzuiască la felul cum îşi vor îndeplini misiunea.

— Ai ceva în perspectivă ? întrebă Baumann se- sizînd umbra unui zîmbet de satisfacţie pe faţa rotofeie a căpitanului Hawlischek.

— Mă gîndesc că însăşi prezenţa celor doi americani ne-ar putea fi de folos. Asta – bineînţeles – dacă vom şti cum să profităm de împrejurări.

— Şi cu ce să începem ?

— Cu executarea ordinului trimis de domnul Eibl prin intermediul stimatului nostru Otto Gocke. În noaptea asta vom pleca pe front, dar mai înainte voi lua legătura cu cei doi agenţi. Pînă atunci, dumneavoastră, domnule colonel, găsiţi o modalitate ca să ajungem chiar mîine dimineaţă în sectorul din faţa Regimentului 6 al Alpenjăggerilor români.

— Şi după aceea ?

— Dumnezeu ne va lumina minţile iar norocul ne va îndruma paşii, îi răspunse căpitanul bătînd cu degetul în spătarul scaunului.

în bordeiul căptuşit cu bîrne al comandantului Diviziei 112 grenadieri, generalul von Briikke asculta nu prea dumirit, explicaţiile lui Baumann în privinţa misiunii pe care o avea de îndeplinit împreună cu colaboratorul său, în sectorul respectiv. Hawlischek lăsase în grija locotenent-colonelului partea explicativă a misiunii. Şedea retras, cu mîinile la spate – unde dogorea o sobiţă – şi privea atent la harta întinsă pe masa din faţa lui.

După ce Baumann isprăvi, von Briikke îşi masă gînditor bărbia ascuţită.

— *Meine Herren,* generalul Krabbe mi-a ordonat să vă dau tot concursul, dar în condiţiile actuale îmi este imposibil să execut un atac în regiunea satului Sarandpâlli. în acest sector românii deţin poziţii uşor de apărat ; mi-ar trebui efectivul a două

C-da 5501 coala 12

divizii ca să-i scot de acolo. Am înţeles că pe dumneavoastră vă interesează dispozitivul lor de comandă ; bănuiesc că nu aveţi pretenţia exagerată de a-l captura pentru a-i recupera pe oamenii dumneavoastră ?

Hawlischek se hotărî să intervină pentru a clarifica situaţia :

— Domnule general, vă rog să îmi permiteţi. Ceea ce dorim noi este mult mai puţin decît vă puteţi imagina. Asta dacă, desigur, veţi avea bunăvoinţa să ne arătaţi pe hartă amplasamentul exact al trupelor dumneavoastră cît şi ale inamicului – în măsura în care dispuneţi de date precise. Dacă acestea corespund cu cele relatate nouă de către cei doi a- genţi, nu vă vom stingheri prea mult.

— Căpitanul Hawlischek are dreptate. Agenţii ne-au comunicat date destul de importante şi propice îndeplinirii cu succes a misiunii. Venind încoace, am studiat harta şi, pe baza celor cunoscute pînă la ora aceea, am elaborat un plan de acţiune. Vă rog să ne spuneţi, continuă Baumann apropiin- du-se de hartă, cota 720 este în mîinile noastre ?

— Da.

— S-ar putea instala acolo un observator do- tat cu telemetru, post de radio şi telefon ?

— Nu sînt impedimente, dacă la atîta se rezumă pretenţiile dumneavoastră.

— Nu numai la atîta, dar acestea sînt cele mai dificile. Cel puţin aşa le-am considerat noi. Cola- boratorul meu vă va expune planul nostru, adăugă Baumann.

Hawlischek părăsi locul călduros de lîngă sobă şi se apropie de hartă.

Ploaia pornită în ajun se transformase peste zi în lapoviţă iar după căderea întunericului, dăduse intr-o ninsoare cu fulgi mari şi deşi. Zăpada continua să cadă încă o zi, aşternînd o mantie albă de puritate peste pădurile şi munţii răniţi de găurile obuzelor. Părea că albul imaculat se transformase într-un pansament uriaş pentru pămîntul sfîrtecat de războiul oamenilor. Odată cu neaua, o atmosferă de linişte şi pace cuprinsese valea dintre munţii împăduriţi, deoarece împuşcăturile deveniseră tot mai rare iar tunurile şi aruncătoarele amuţiseră.

În alte sectoare ale frontului, luptele continuau cu îndîrjire dar aici, în valea rîului Feher, domnea calmul. Regimentul vînătorilor de munte avea misiunea să păzească trecătoarea pentru a zădărnici orice încercare inamică de a se infiltra în flancul sau în spatele unităţilor române şi sovietice, care acţionau în regiunea oraşelor Miskolc şi Eger.

Profitînd de acalmie, maiorul Canavan îşi manifestă dorinţa de a vizita un batalion dintre cele mai avansate din dispozitiv. Adică batalionul 12. Locotenentul Blîndu, conform ordinelor primite de la colonelul Dumbrăveanu, urma să-i însoţească şi totodată să le asigure securitatea personală.

Astfel că, după ce lăsă treburile popotei în grija bucătarului, ordonă sergentului Pînzaru să

pregătească maşina.

Spirică, auzind că merg la batalionul de care aparţinuse, îl rugă pe locotenent să-l ia şi pe el. A fost refuzat însă categoric. Dar nici băiatul nu era dintr-aceia de care să scapi cu una cu două. Mai în- tii se ţinu ca un scai de Pînzaru tot timpul cît duraseră preparativele de plecare ; apoi apelă discret la sprijinul maiorului Canavan, care interveni plin de nuna voinţă. Neavind incotro, Blîndu acceptă şi Spi- ricâ începu să se pregătească iebril, ca pentru luptă, viri un încărcător în magazia „zebeului”, altul în sacul cie grenade – şi pentru că tot era sac de gre- naue – oagă în el şi o grenadă. Să fie !

Iar la ora nouă, maiorul luă loc alături de Pînzaru în timp ce Blîndu – înarmat cu automatul moştenit de la Bordei – împreună cu locotenentul o’Grady şi cu Spirică se instalaseră pe băncile din spate.

În sfîrşit, maşina plecă urmărită de privirile caporalului Cercel.

Ninsoarea încetase în cursul nopţii, totuşi stratul de zăpadă era destul de gros, astfel că maşina înainta încet, condusă cu prudenţă de Pînzaru.

Pînă la cota G80 – unde se afla postul de comandă al batalionului 12 – erau vreo 20 de kilometri, distanţă măsurată pe şoseaua care se strecura şerpuind de-a lungul văii.

Priveliştea pădurii ninse impusese pasagerilor o reverie tăcută amintindu-le de iernile vremurilor de pace. Singurii care nu erau

impresionaţi de decorul bucolic erau sergentul Pînzaru – atent la drumul alb ce se desfăşura înaintea maşinii – şi Spirică. Se aşezase chiar lîngă oblon, cu arma gata de tragere în cazul în care privirea lui iscoditoare ar fi descoperit niscaiva soldaţi inamici ascunşi pe după copaci.

Din fericire, se părea că cel puţin în clipele şi locurile acelea, războiul nu exista. Dar după vreo zece kilometri maşina se opri.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă Blîndu cînd şoferul apăru lingă oblonul din spate.

— Dom' locotenent, e ceva care mie nu-mi place. După cotul acesfa, şoseaua iese din pădure şi străbate vreo patru kilometri prin loc descoperit.

— Şi ce-i cu asta ?

— Este, că maşina nu-i camuflată şi pe zăpada asta poate fi reperată de inamic. N-ar fi exclus să ne pomenim cu cîteva proiectile în cap.

Dar Blîndu era optimist :

— Aş ! Pînă ne reperează, pînă vor deschide focul, noi ajungem iar la pădure. Cu puţin noroc, scăpăm.

— Mde !

— Cum adică ?

— Norocul ăsta e cam nărăvaş, domnule locotenent. S-ar putea să-l avem, după cum se poate să nu-l avem. Ori se poate întîmpla şi alta : noroc să avem numai noi doi. Şi dacă vor păţi ceva americanii ăştia, eu unul tare aş vrea să fiu în pielea altuia cînd vom da ochii cu domnul colonel. De cîteva zile, o ducem ca şoarecii în şvaiţer şi ar fi păcat să ne aruncăm singuri în

ghearele pisicii. Mai bine un ceas întârziere decît cine ştie ce bucluc.

— Cam ai dreptate, încuviinţă locotenentul. Privi apoi în jur luînd seama la configuraţia terenului şi hotărî :

— Procedăm în felul următor : Noi vom urca pe jos, pe sub liziera pădurii. După ce-or trece vreo douăzeci de minute, porneşti şi tu. Bagi viteză zdra- vanei, mergi în zigzag şi în zece minute străbaţi serpentinele. Cînd ajungi iar în pădure, opreşti şi ne aştepţi. Ce zici ?

— Perfect, domnule locotenent.

Blîndu explică americanilor cum stau lucrurile apoi porniră pe jos. Spirică. în ariergardă, ţinea arma în mîini, gata să tragă la orice zgomot mai suspect.

Zăpada era pufoasă şi destul de înaltă, dar cum distanţa nu era prea mare şi nici panta prea înclinată. sperau să ajungă la locul de întîlnire în mai nuţin de un ceas. Atîta doar că gerul ora cam pişcă- tor şi Blîndu începu să ducă dorul căciulii lăsată în cuier. Deoarece oaspeţii purtau caschete, din curtoazie îşi pusese şi el bereta care, spre deosebire de zilele călduroase de la începutul lui septembrie – cînd i se părea largă cît un lighean – acuma îi dădea impresia că şi-a redus volumul la un sfert. Numai Spirică, străin de asemenea polîteţuri. domnea în căciula lui, croită din aproape toată blana unui berbec.

După vreo douăzeci de minute străbătuseră jumătate din drum, ajungînd într-un loc de unde şoseaua se vedea cum cobora în serpentină spre fundul văii. Grupul se opri şi Blîndu îşi consultă ceasul, privi apoi spre locul unde trebuia să

apară maşina. Nu aşteptă nici un minut şi o văzu ţîşnînd cu viteză de sub adăpostul copacilor. Dar după ce străbătu vreo doi kilometri, în stînga ei se ridică o trîmbă de fum, zăpadă şi piatră. Imediat se auzi şuieratul proiectilului şi bubuitura exploziei. Ii urmară numai- decît alte proiectile care cădeau foarte aproape. Maşina îşi continuă drumul făcînd un adevărat slalom printre gropile negre dar după cîţiva metri derapă şi se opri în şanţ.

Pînzaru sări repede din cabină, traversă şoseaua în fugă şi se adăposti puţin mai la deal, după nişte stînci care răsăreau golaşe de sub zăpadă. În aceeaşi clipă, de sub copacii pădurii dinspre deal, ţîşniră ca nişte stele verzi, două semnale luminoase. Bombardamentul încetă ca prin farmec.

Blîndu. împreună cu americanii şi cu Spirică începură să coboare, alergînd spre locul unde se adăpostise Pînzaru. De-abia reuşiseră să ajungă în apropiere şi din pădurea de unde fuseseră lansate semnalele, apăru o grupă de schiori îmbrăcaţi în salopete albe de camuflaj.

Blîndu se opri descumpănit neştiind dacă sînt prieteni sau inamici. Nedumerirea îl ţinu doar cî- teva clipe, deoarece schiorii dezlănţuiră asupra fur- gonetei un foc viu de arme automate. Imediat îi dădu un brînci lui Spirică obligîndu-l să se adăpostească în spatele unei stînci în timp ce el şi americanii îşi găsiră protecţie după altele şi luară poziţie de tragere.

Schiorii se apropiaseră de maşină ; unul din ei ridică prelata ciuruită şi cercetă interiorul. Schimbară cîteva cuvinte între ei. Cînd priviră în

jur, descoperiră urmele paşilor lui Pînzaru. Traversară repede şoseaua şi, culcîndu-se pe burtă, reîncepură să tragă spre stînca în spatele căreia se adăpostise şoferul.

Locotenentul Blîndu armă automatul, se ridică într-un genunchi şi deschise foc. Din păcate, lipsa de antrenament făcea ca gloanţele să treacă pe deasupra hitleriştilor. Derutaţi, aceştia încercară să repereze locul de unde erau atacaţi. Atîta şi i-a fost suficient lui Pînzaru să ţîşnească în picioare slobozind o rafală lungă din automat. Doi schiori se răsuciră în zăpadă şi rămaseră nemişcaţi. Ceilalţi şase îşi împărţiră atenţia şi focul armelor : trei în direcţia lui Pînzaru, trei spre stînca în spatele căreia se ascundea Blîndu. Şi în vreme ce jumătate din ei continuau focul, ceilalţi înaintau tîrîş prin zăpadă. După ce străbăteau cîţiva metri, începeau ei să tragă pentru a sprijini înaintarea celorlalţi. Gloanţele ţiuiau pe lîngă stîncă ori ricoşau zbîrnîind ; nici Pînzaru, nici Blîndu nu puteau risca să scoată capul pentru ca să riposteze.

În schimb, Spirică, observînd că nu e băgat în seamă de inamic, sprijini arma pe buza stîncii şi deschise foc. Dar nu apucă să tragă decît de două ori şi îl auzi pe locotenent strigînd :

— Stai potolit, mă !

Spirică execută instinctiv ordinul. Era şi timpul, căci în clipa în care moţul căciulii dispăru în spatele stîncii, un snop de gloanţe trecu pe deasupra lui.

Situaţia devenea tot mai gravă. Schiorii inamici ţineau sub foc stîiicile în spatele cărora

se adăpostiseră Pînzaru, Blîndu şi Spirică. Numai americanii nu fuseseră încă reperaţi ; din păcate însă, la distanţa la care se aflau hitleriştii, pistoletele lor nu puteau fi de nici un folos.

Maiorul avea un unghi de tragere foarte bun cit şi o poziţie din care putea acţiona fără să rişte prea mult, printr-un fel de ambrazură naturală aflată între pietroaiele în spatele cărora era adăpostit.

Işi roti privirea oprindu-şi-o asupra lui Spirică, apoi i se adresă lui Blîndu :

— Locotenente, spune-i băiatului să-mi dea puşca lui.

La rîndul său, acesta îi strigă să arunce arma fără să se mişte din spatele pietroiului. Spirică ar fi făcut ceva nazuri dar tonul cu care fusese rostit ordinul nu îngăduia nici un fel de nesupunere. Aşa că după ce cumpăni „zebeul” în mîini, îi făcu vînt în direcţia locotenentului care, întinzindu-şi mina, trase arma lîngă el. La rîndul său, o aruncă maiorului.

— Dă-i şi cartuşele, ceru Blîndu.

Băiatul răsturnă sacul de grenade, culese încărcătorul din zăpadă şi îl aruncă maiorului.

Schiorii inamici se apropiaseră cam la vreo treizeci de metri de locul unde era adăpostit Pînzaru. Trei dintre ei se tîrau acuma spre stînga, cu intenţia de a-l lovi în flancul descoperit. Ceilalţi trei rămaseră pe loc şi continuau să tragă.

Maiorul Canavan strecură vîrful armei printre cele două pietroaie şi în trei secunde – poate mai puţin – goli încărcătorul. Doi hitlerişti se prăbuşiră cu faţa în zăpadă. Ceilalţi, surprinşi de riposta venită dintr-un loc pe care îl crezuseră neacoperit, rămaseră cîteva clipe descumpăniţi. Profitînd de prilej, Blîndu şi Pînzaru traseră cîte o rafală. încă un inamic se zvîrcoli scurt şi rămase înţepenit. Hitleriş- tii rămaşi teferi îşi reveniră repede şi adăpostindu-se în spatele unor denivelări deschiseră un foc susţinut. Maiorul trase şi cele două gloanţe care îi mai rămaseră dar nu nimeri nici o ţintă ; inamicul era bine adăpostit.

Singurul nereperat era locotenentul O'Grady care urmărea atent mişcările inamicilor aşteptîndu-i să intre în raza de bătaie a

pistoletului.

Spirică socoti că a sosit şi rîndul său ; îşi scoase căciula şi privi cu precauţie din spatele unui colţ al stîncii.

. „Tii! Dacă ar fi mai aproape, cu grenada asta le-aş veni de hac !”

Deodată îi încolţi o idee. Se întoarse cu faţa spre O’Grady’şi după ce fluieră scurt, ca să-l facă atent, îşi balansă braţul şi îi azvîrli grenada după care, îi comunică prin semne să o arunce sergentului Pîn- zaru.

Locotenentul întinse un picior cu care trase lingă el grenada căzută la mică distanţă ; se ridică în- tr-un cot şi fluieră în direcţia lui Pînzaru. Cînd a- cesta auzi semnalul, O’Grady se înălţă într-un genunchi şi azvîrli grenada care căzu chiar lîngă sergent.

Imediat ce Pînzaru scoase cuiul de siguranţă, O’Grady deschise focul trăgînd la nimereală. Gloanţele pistoletului său nu aveau nici un efect, însă împuşcăturile auzite dintr-o direcţie neaşteptată îi derutară pe hitlerişti. Timp de 2—3 secunde aceştia încetară focul, încercînd să-l repereze pe noul inamic. Atîta şi i-a fost de ajuns lui Pînzaru, ţîşni în picioare şi aruncă grenada.

Explozia ridică o trîmbă de fum, zăpadă şi pă-mînt; unul din hitlerişti scoase un ţipăt scurt şi rămase nemişcat.

Ceilalţi doi socotiră că e mai înţelept să facă cale-ntoarsă şi începură să se retragă acoperindu-se cu foc viu unul pe celălalt. Ajunşi la şosea, se ridicară în picioare şi luîndu-şi avînt porniră în viteză la vale. După cîteva minute, pădurea deasă îi ascunse vederii.

Blindu şi Pinzaru încetară focul şi considerînd

■ că au scăpat de primejdie ieşiră din spatele pietroaielor.

Maiorul Canavan se scutură de zăpadă, apoi privi cîmpul de luptă :

— *Good job* /I Şase inamici răpuşi...

Blîndu veni lîngă el şi în timp ce îşi ştergea transpiraţia care îi îngheţa fruntea şi ceafa, socoti nimerit să evalueze situaţia privind-o prin latura pesimistă.

— Dacă nu-l ascultam pe sergent, eram noi în locul ălora. Şi arătă cu capul spre cadavrele risipite.

În acelaşi moment se apropie şi Pinzaru, care îşi descheiase mantaua şi vestonul încercînd să-şi vîre o batistă sub mînecă.

— Eşti rănit ?

— O simplă zgîrietură domnule locotenent. A fost un glonţ cumsecade, numai m-o pişcat puţin şi şi-a văzut de drum. Am pansament la maşină.

Locotenentul O'Grady îl bătu pe vînător pe umăr, spunîndu-i cîteva cuvinte.

— Ce zice, dom' locotenent ?

— Te felicită pentru precizia cu care ai aruncat grenada.

— Spuneţi-i că mai multe felicitări merită dînsul. Dacă nu mi-o arunca chiar în braţe, greu aş fi ajuns la ea. Asta da precizie, mai ales că şi distanţa era destul de mare.

O'Grady mulţumi la rîndul său şi adăugă :

— N-a fost cine ştie ce dificultate. La West Point am făcut parte din cea mai bună echipă de basse-ball.

[1] Bună treahă.

— Ce mai e şi ăla ? se interesă Pînzaru, după

ce ascultă traducerea.

— Un joc sportiv, seamănă cu oină noastră, îl informă Blîndu.

— Aa ! Păi la oină mă pricep şi eu. Cînd eram copil, nu mă întrecea nimeni la aruncatul mingii din păr de capră.

Spirică avu şi el partea lui de laude pentru ideea cu grenada iar Canavan şi Blîndu se firitiseră reciproc pentru curaj şi prezenţă de spirit.

De continuarea drumului nici nu mai putea fi vorba. Locotenentul era categoric împotrivă, moti- vînd că schiorii inamici puteau să le pregătească o ambuscadă în pădure. La aceasta se adăuga şi argumentul lui Pînzaru care, după ce făcu o verificare sumară^ a furgonetei ciuruită de gloanţe. îşi declină orice răspundere în ceea ce priveşte ajungerea la destinaţie şi înapoierea în sat.

— Şi aşa am avut mare noroc că nu au nimerit rezervorul de benzină. Ne-am fi întors pe jos, mai spuse el în încheiere.

Se urcă apoi la volan şi porni motorul în timp ce ofiţerii împreună cu Spirică puneau umerii să o scoată din şanţ.

Mai cu puterea motorului, mai cu cea a ofiţerilor, la care adăuga şi „hei-rup 1 „-urile lui Spirică, reuşiră să o împingă pe şosea. Şi fiindcă rana lui Pînzaru începuse să sîngereze, maiorul Canavan se oferi să conducă el.

Cînd primi raportul lui Blîndu, colonelul Dumbrăveanu se îngălbeni, apoi – aflînd că au scăpat teferi cu toţi – se îmbujoră şi transpiră ca în miez de iulie. îi convocă imediat pe cei doi aliaţi. Mai

întîi îi felicită atît pentru norocul avut cit şi pentru vitejia cu care înfruntaseră inamicul. Iar în continuare, cu tot tactul de care era capabil, puse pe tapet problema prezenţei lor în unitatea pe care o comanda :

— Sper, domnule maior, că materialele culese pînă azi – şi accentua acest cuvînt – sînt suficiente pentru ca cititorii ziarului *„Stars and Stripes"* să-şi facă o idee clară în privinţa vînătorilor de munte români cît şi despre condiţiile în care se luptă în acest sector al frontului european.

Invitaţia de a pleca era destul de sesizabilă. Ca- navan mulţumi colonelului pentru sprijinul acordat şi îl informă că era şi în intenţia lor să plece în dimineaţa zilei următoare.

Imediat după cină, cu ajutorul binevoitor al lui Spirică, locotenentul O'Grady reamenajă cancelaria în laborator. Oficial – dorea să developeze filmul cu pozele făcute pe cîmpul de luptă de la serpentinele şoselei; neoficial – pelicula cu fotocopiile planurilor din ghiozdanul lui Spirică. Isprăvi după ora zece şi se înapoie în cameră, unde Canavan îşi redacta articolele.

— Domnule, am fost demascaţi !

Maiorul termină de dactilografiat fraza la care lucra apoi se întoarse spre el şi-şi săltă ochelarii pe frunte.

— Cine ne-a demascat, Mark ? Şi cum ?

— Cred că locotenentul Napoleon. Am găsit filmul voalat.

— Voalat ? Poate că n-ai avut lumină suficientă cînd ai făcut fotografiile ? îi răspunse Canavan cu o întrebare.

— Voalat domnule, înseamnă : expus în întregime la lumină. A fost de ajuns să deschidă aparatul cîteva secunde. Pelicula e de o sensibilitate excepţională.

— Şi nu mai ai alta ? Timp avem. încă o oră sau două, n-o să te deranjeze nici Napoleon, nici băiatul.

— N-ar avea pentru ce, fiindcă servieta cu documente a dispărut.

Canavan se încruntă.

— N-o fi luat-o agentul Abwehrului ?

— Nu cred. în ea se aflau şi cărţile băiatului şi el ar fi sesizat lipsa lor.

Oftînd uşurat, Canavan îşi aprinse un trabuc.

— În cazul acesta, mîine dimineaţă putem pleca cu sufletul împăcat.

— Nu plecăm deloc, se încăpăţînă O'Grady. Colonelul nu poate să ne oblige, avem aprobarea să stăm cît credem de cuviinţă.

Canavan îi replică fără să îl privească :

— Mark, să ştii de la mine : un colonel în regimentul său – indiferent de latitudinea la care se află şi drapelul sub care serveşte – dispune de tot atîta autoritate ca şi unul american.

— Dar cum rămîne cu misiunea noastră ?

— Nădăjduiesc că reportajele mele şi fotografiile tale vor provoca vîlvă în redacţia lui *„Stars and Stripes".*

— Posibil, domnule ; dar mă îndoiesc că-i vor entuziasma şi pe şefii noştri din *S.S.O.* Pe ei îi interesează afurisitul ăla de „Odin”.

Maiorul se întoarse spre el încet, să nu scuture scrumul havanei.

— Mark, ai auzit tu vorbindu-se despre existenţa, în această unitate, a unui obiect căutat de inamic ?

— Nu domnule.

— L-ai văzut cumva ?

— Da domnule. L-am şi fotografiat.

— Scria cumva pe planurile alea, „Odin” ?

— Nu, recunoscu Mark. Dar pot jura că era chiar „Odin”.

— „Nu lua numele Domnului în deşert”. Eşti catolic şi ar trebui să cunoşti cele zece porunci. Şi maiorul zîmbi ironic.

— Nu e de glumit, domnule. Eu sînt sigur – aşa cum sînteţi şi dumneavoastră – că pe aici se află unul din agenţii spionajului german. Recunoaşteţi măcar atîta.

— Şi la ce mi-ar folosi, Mark ? Dacă acest agent nu a reuşit să intre în posesia lui „Odin”, înseamnă ori că românii îl păzesc cu străşnicie – te-ai convins de asta – ori că agentul este cel mai incapabil – sau poate cel mai ghinionist – dintre toţi agenţii folosiţi de nazişti. Crezi că mai avem vreo şansă, de acum încolo, să dăm ochii cu planurile alea ?

— Bineînţeles că nu. Cred însă că avem datoria să-i avertizăm pe români despre prezenţa agentului.

— Dragul meu, să ne închipuim că am face acest lucru. Dar ce se va întîmpla dacă acel caporal, care mi se pare că şi în momentul acesta stă de gardă în faţa uşii noastre, nu este în fond decît un conştiincios şi onest bucătar, căruia limba engleză îi este tot atît de străină pe cît îmi este mie limba română ? În cazul acesta, cu adevărat că „sejour”-ul[XXI] nostru

XXI Şederea (în 1b. franceză).

în această unitate va fi pomenit de cel puţin cinci contingente» de aci înainte.

—- Şi nu ne rămîne nimic de făcut ? întrebă O'Grady decepţionat.

— Nimic altceva decît să păstrăm o amintire frumoasă despre aceşti oameni. Bravi pe cîmpul de luptă şi veseli în jurul mesei.

— Mă tem că nu va fi suficient, domnule.

Maiorul îl privi prin norii albaştri ai havanei.

— Băiete-băiete, mă dezamăgeşti. În vinele tale curge sînge irlandez şi românesc. Dacă ţi-ai trece în revistă cunoştinţele de istorie universală, îţi vei aminti că acest popor – la fel ca şi cel irlandez – a luptat secole întregi pentru a supravieţui. Iar atunci cînd armele lor erau neputincioase, făceau apel la şiretenie. Şi-au păstrat şi această calitate, Mark. Deci poţi fi convins că, dacă „Odin" există, nu va ajunge în mîinile naziştilor. Şi să-ţi mai spun ceva, eu unul prefer să-l ştiu plimbat în ghiozdanul lui... „Speareake" decît să încapă pe mîinile unor savanţi fără scrupule, indiferent de naţionalitatea Lor. O.K. ?

O'Grady încuviinţă resemnat :

— O.K., domnule !

După ce dăduse lui Cercel dispoziţii în privinţa mesei de despărţire ce urma să fie servită în cinstea celor doi ofiţeri aliaţi,

locotenentul Blîndu se îndreptă spre infirmerie pentru a se interesa de sănătatea lui Pinzaru.

Nu ajunse însă pînă acolo deoarece îl întîlni pe la jumătatea drumului.

— Nimic grav, domnule locotenent. Atîta doar că vreo cîteva zile va trebui să invîrtesc manivela cu stingă.

— Bine că nu s-a întâmplat mai rău. Am avut ghinion ! În alt mod, nu îmi pot explica prezenţa grupei de schiori. Aia erau probabil în cercetare şi noi le-am stricat socotelile.

Dar sergentul nu avea aceeaşi părere.

— Ehe, domnule locotenent! Lupul nu fugăreşte căprioara numai ca s-o sperie.

— Ai vreo bănuială ? întrebă Blîndu devenind interesat.

— Am ! întîi tirul de artilerie asupra maşinii. După aceea, rachetele, apoi atacul schiorilor. Nu pregăteşte nimeni o ambuscadă la 10 kilometri în spatele liniilor inamice, numai aşa... de dragul artei militare.

— Crezi că a fost pregătită pentru noi ? Poate că aşteptau maşina domnului colonel, îşi dădu cu părerea Blîndu.

— Poate şi asta dar... inamicul ştie destul de bine că un regiment nu poate fi distrus omorîndu-i comandantul.

— Or fi avut intenţia să-l facă prizonier... ?

— 11 vedeţi dumneavoastră pe domnul colonel făcînd mărturisiri inamicului ? Şi afară de asta, un colonel capturat nu este lăsat în voia soartei de către ostaşii regimentului său. Nu uitaţi că schiorii erau nevoiţi să se strecoare printre liniile noastre, iar domnul colonel Dumbrăveanu nu e un colet prea comod. Şi încă ceva ; cînd vrei să faci un prizonier, nu-î ciuruieşti maşina, rişti să-l omori.

— De, măi Pînzarule, încep să cred că ai dreptate. Dar am şi eu o bănuială : nu cumva voiau să-i omoare pe americani ca să ne discrediteze în faţa aliaţi- lor ? •

— Nu vă contrazic, s-ar putea ca tocmai ăsta să fi fost scopul. Vorba e însă, de unde au aflat destinaţia şi ora exactă a plecării noastre ? Asta ar trebui să ne întrebăm.

Nici nu începu bine să se gîndească la această eventualitate şi Blîndu simţi cum îl podideşte o năduşeală rece.

— N-o fi vreunul dintre noi ? Nu, nu Pînzarule ! Ar fi prea de tot!

— S-au mai văzut d-astea, domnule locotenent Cu sergentul Caloianu, nici acum nu-i treaba limpezită.

— Cu ăla e o altă poveste ; legionar, urmărit de autorităţi... S-a sinucis într-un moment de depresiune psihică. Mai degrabă i-o fi informat vreun localnic, sîntem doar într-o ţară inamică.

— N-ar fi de neînchipuit, deşi, după ce au trăit atîţia ani sub ocupaţia naziştilor, nu prea văd eu care ar fi maghiarul dispus să facă spionaj în folosul lor ?!

— Uscături se găsesc şi în pădurile Ungariei, îi replică Blîndu cu gîndul la Durică şi la cele întîmplate la circiuma din Ferhad. Totuşi, m-ai băgat la Idei, spuse el mai departe. Am să discut mîine cu căpitanul Laurescu ; dar numai pe bază de bănuieli, n-o să mă ia nimeni în serios.

— E de ajuns dacă vom lua noi lucrurile în serios, domnule locotenent. Ştiţi, eu nu sînt încă comunist dar îi cunosc bine pe aceşti oameni. Şi, printre altele, am învăţat de la ei că un surplus de vigilenţă nu strică niciodată.

— Ai dreptate, de mîine am să încep o mică anchetă. Americanii vor pleca iar eu voi avea la dispoziţie ceva mai mult timp.

— S-au lecuit de reportaje ?

— Aşa se pare.

— Ehe, domnule locotenent, cu tot zelul lor gazetăresc împreună cu maşina de scris şi aparatele de fotografiat, pe mine tot n-au reuşit să mă convingă că au venit aici numai pentru reportaje.

— Ei, şi tu acum ! Ai văzut doar că ştiu să şi lupte 1

— Asta e altceva, domnule locotenent. Dar eu ştiu un lucru : vulpea nu intră în ogradă numai ca să vadă cum trăiesc găinile. Şi acuma vă rog să mă iertaţi, mă duc să cîrpesc maşina. Să trăiţi!

Locotenentul Blîndu privise gînditor în urma lui apoi mormăi pentru sine :

— Dacă Pînzaru are dreptate, înseamnă că sfîrşitul războiului mă va găsi... tot la popotă.

. . j CAPITOLUL XIV

După ce îşi scutură zăpada de pe cizme şi manta, locotenent-colonelul Baumann se întoarse cu faţa spre lumina slabă a felinarului agăţat de o bîrnă din tavan. Căpitanul Hawlischek se sculă de pe lada de muniţii ; fără să se îndepărteze însă de godinul încins, îşi aţinti privirea spre şef şi aşteptă.

Acesta îşi scoase mai întîi mănuşile şi cascheta. După ce se dezbrăcă de manta se apropie cu palmele întinse spre dogoarea sobei. Căpitanul împinse spre el o ladă goală.

— Mulţumesc. Şi dacă mi-ai da şi un ceai, ţi-aş rămîne recunoscător toată viaţa.

Hawlischek luă ibricul care sforăia pe godin şi turnă într-o gamelă lichidul fierbinte.

— Cu rom, domnule colonel ?

— Cu cit mai mult.

Baumann sorbi în tăcere cîteva înghiţituri evitînd să îşi privească subalternul care aştepta în picioare. De-abia după ce simţi efectul binefăcător al băuturii, începu să vorbească, fără să lase însă din mîini, gamela fierbinte.

— Papă Roii, cine crezi că mă aştepta în biroul generalului Krabbe ? Domnul doctor Eibl !

Căpitanul îşi trădă surprinderea numai printr-o ridicare scurtă de sprîncene.

— Iţi dai seama ? Obersturmfuhrerul şi-a părăsit biroul din Maibach II[XXII], special pentru mine. Şi pentru dumneata, bineînţeles, preciză Baumann pă- rîndui-se că Hawlischek avea intenţia să scoată un oftat de uşurare.

— Hm ! Mă îngrijorează atîta onoare.

— Şi ai pentru ce; problema recuperării lui „Odin-3[(C] a căpătat proporţii mai mult decît colosale. Ca şi cum numai zeul trăsnetelor ar mai putea salva Reichul. Doctorul Eibl – după cum ţi-am spus – a preluat personal problema, dar mai înainte l-a expediat pe Gdcke la uzina-laborator dîndu-i ordin să supravegheze atent lucrările şi... zelul cu care savanţii ăia îşi fac datoria faţă de Fiihrer. La cea mai mică ezitare... ţac !

XXII Sediul serviciilor secrete ale Abwehrului.

Şi ca să fie mai explicit, simulă căderea unui cuţit de ghilotină.

— Domnule colonel, mi-e frică să ascult urmarea.

Baumann îşi ridică încet capul şi îl privi în ochi.

— Duminică, cel mai tîrziu la ora 24, trebuie să trimitem la Berlin blestematele alea de documente.

Căpitanul făcu cîţiva paşi prin bordei apoi se întoarse cu faţa spre lumină.

— Acum înţeleg pentru ce s-au sinucis nefericitul de Beaumont şi colonelul Pohany.

Baumann puse deoparte gamela goală, îşi sprijini coatele pe genunchi şi cu obrajii în palme începu să privească gînditor jeraticul din godin.

Hawlischek se aşeză pe o ladă, în aceeaşi poziţie şi amîndoi rămaseră tăcuţi, cufundaţi în gînduri şi spaimă.

După un răstimp, Baumann întrebă aproape şoptit, ca şi cum i-ar fi fost teamă să-şi asculte propriile-i cuvinte :

— Ai mai luat legătură cu... ei ?

— Azi-noapte. Ii aud din ce în ce mai slab. Ultima baterie e pesemne pe cale de epuizare. Nu cred că vor reuşi să mai emită încă de trei ori.

— Ce spun ?

— Americanii şi-au luat tălpăşiţa, după părerea lui Schmidt, fără să poată obţine altceva decît reportaje şi fotografii de soldaţi. „Odin-3^{ct} continuă să se afle în acelaşi loc, păzit cu străşnicie de un colaborator al agentului Biroului 2.

— Ce fel de colaborator ?

— Un oarecare Spirika.

— Dar cum au explicat eşecul misiunii pe care am urmărit-o de pe cota 720 ?

— Versiunea oficială – relatată de agenţi – afirmă că pasagerii au coborît la liziera pădurii pentru a nu risca să fie reperaţi de artilerie în timpul traversării zonei descoperite.

— De ce nu, ca să facă o plimbare prin pădurea ninsă ? ironiză cu acreală Baumann.

— V-am spus ceea ce am aflat de la Schmidt. Eu mai degrabă înclin să cred că emisiunile lor au fost recepţionate şi descifrate de români.

— De ce nu i-au arestat, în cazul acesta ?

Căpitanul îi răspunse cu întîrziere :

— Dacă am şti ce urmăreşte acest formidabil Nap... Zahmmann?!? se corijă el amintindu-şi de legămîntul făcut mai înainte.

— Dacă am putea şti cum vom ieşi din toată istoria asta ?! îl îngînă Baumann cuprins de pesimism.

— Mai avem o şansă.

Locotenent-colonelul repetă asemenea unui ecou îndepărtat:

— O şansă ?

— W-41 mi-a comunicat că vor face poimîine – duminică – o ultimă tentativă. Dar va trebui să le asigurăm trecerea peste linia frontului cu un avion care să aterizeze într-un sector pe care îl vom stabili azi. La noapte trebuie să le răspund.

— Şi crezi că vor reuşi ?

— E ultima şansă şi pentru ei. Aveţi o hartă ?

Locotenent-colonelul scoase harta şi o despături pe o ladă.

— Sectorul cel mai apropiat de Sarandpâllyi ar fi platoul de pe cota 470 ; la nord-vesţ de sat, anro-

ximativ 7 kilometri în linie dreaptă. Dublu pe poteci ferite. înseamnă circa patru ore de marş pentru doi oameni nevoiţi să se furişeze. întunericul se lasă la ora 18. Să zicem că aceasta ar fi ora cînd vor ajunge la cotă. Trebuie să-i cereţi generalului von Briikke să provoace o diversiune în sectorul respectiv, pentru ca avionul să nu poată fi auzit. Noi doi vom aştepta aici, încheie Hawlischek îndicînd cu degetul un punct de pe hartă.

Baumann îl ascultase cu atenţie şi cîntărise în minte toate şansele agenţilor de a străbate nesimţiţi distanţa dintre sat şi cota 470. Şansele erau minime, dar... existau totuşi. Iar platoul cotei era suficient de neted pentru a permite ca un „Fiesler”, echipat cu schiuri, să aterizeze şi să decoleze în siguranţă. Merita să încerce.

împături harta şi o vîrî în porthart, apoi îşi reluă locul în faţa godinului. Hawlischek înteţi focu[1] cu cîteva vreascuri şî se reaşeză pe ladă. După cîteva minute de tăcere, întrebă melancolic :

— Domnule colonel, oare cum va arăta lumea după război ?

Fără să îşi mute privirea de la flăcări. Baumann răspunse trist :

— Nu ştiu, papă Rolf. Şi am presimţirea că nu voi şti niciodată.

Căpitanul simţi un fior în oase şi bătu, ca de obicei, în lemnul lăzii.

Lungit pe laviţa amenajată drept pat, Spîrică citea o cărticică, în timp ce locotenentul Blîndu trepea în registru cheltuielile suplimentare provocate de mesele festive organizate în cinstea celor

doi ofiţeri aliaţi.

— Domnule locotenent, oare chiar aşa să fie, cum spune Odobescu ?

— Care Odobescu ? întrebă Blîndu fără să-şi ridice privirea de pe registru.

— Alexandru. Scriitorul...

— Aha ! Şi ce spune ?

— Zice că numele Odin a derivat din acela al vechiului zeu Guthan, al goţilor. Sînt cumva barbarii ăia care au trecut şi prin ţara noastră ?

Locotenentul lăsă socotelile şi se întoarse pe jumătate spre Spirică.

— Goţii ?

— Da, aici scrie că pe o verigă (ce fel de verigă ?) găsită în tezaurul de la Pietroasa...

— Nu e verigă ci brăţară, îi atrase atenţia ofiţerul.

— ...Există o inscripţie.

Şi Spirică citi silabisind : „Guthani ocwi-hailag”. Guthani ar fi numele zeului de atunci, adăugă el.

— Păi goţii ăştia aparţineau unor popoare din nordul Europei, cam prin regiunea Mării Baltice. Din ei se trag nemţii, suedezii, normanzi...

— Şi ce căutau tocmai la Carpaţi şi la Dunăre ?

— Ce au căutat şi acum, în războiul ăsta. Mă refer la urmaşii lor din Europa Centrală.

— Şi cu Guthani, cum rămîne ?

— Destul de simplu ! Aşa cum din latinescul Domine Deo – adică zeul stăpîn – a derivat cuvîntul românesc Dumnezeu, tot astfel, din Guthan – care probabil însemna acelaşi lucru în limba vechilor goţi a derivat nemţescul Wottan, care e totuna cu Odin, zeul vikingilor de acum o mie de ani. Dar ce carte e aia ? se interesă Blîndu privind pe dea-

supra ochelarilor.

— O cărticică din „Biblioteca pentru toţi” ; „Istoria arheologiei”, de Odobescu. Mi-a dat-o domnul sergent Babanica, furierul de la adjutantură. E interesantă. Inscripţia aia, a goţilor, este reprodusă cu literele alfabetului original. Rune, preciza Spirică Ce litere !?! exclamă el privind încă o dată poza ; rg” al lor se scria „X”, „a” e un fel de „F” cu braţele lăsate în jos..., „o” seamănă cu un romb cu picioruşe... Adică, stai ! Dom’ locotenent, eu am mai văzut semnul ăsta !

— Unde, măi Spirică ?

— Aăă ! Un moment, îmi amintesc acum !

Băiatul se ridică în capul oaselor îşi frecă fruntea ca şi cum ar fi vrut să răscolească prin amintiri şi în sfîrşit exclami! satisfăcut :

— Mi-am amintit! Era desenat pe lădiţa în care au fost hîrţoagele alea nemţeşti. Ştiţi dumneavoastră care, aia cu sardelele, de le-aţi cumpărat...

Dar nu apucă să termine ce avea de spus, că locotenentul sărise de pe scaun şi-i smulse cartea din mî- nă. Privi atent inscripţia runică apoi se plesni cu palma peste frunte.

— Asta e ! Odin !

Veni rîndul lui Spirică să întrebe nedumerit :

— Care Odin, dom’ locotenent ?

— Acela pe care l-a pomenit ofiţerul hitlerist înainte de a muri. Cum de nu mi-am dat seama ? Nu Schatte – umbra – ci Schachtel – cutia, a vrut să spună. Runa „O”, de la Odin, era desenată şi pe sacul de fasole găsit în pădure !... Spirică !

— Ordonaţi ! răspunse băiatul sărind direct în bocanci.

— Unde-i ghiozdanul cu planurile alea ?

— În lada cu arhiva.

Deschise capacul dar geanta lipsea.

— Dom[1] locotenent, nu-i.

— Caut-o.

Spirică se lăsă pe brînci şi începu să răscolească pe sub laviţă, pe după dulap, prin colţuri...

— A dispărut, anunţă el ridieîndu-se în genunchi.

— Cînd şi cum ? Azi-dimîneaţă cînd am scos registrele, era încă în ladă.

— Ce dimineaţă ? Şi pe la unsprezece – cînd m-aţi trimis dumneavoastră să aduc chitanţierul – se mai afla acolo. Precis ! Vă jur, domnule locotenent.

Prin capul lui Blîndu începuseră să se deruleze imaginile neclare ale unor întîmplări pentru care pînă atunci nu găsise o explicaţie mulţumitoare.

— Spirică, îţi dai seama ? Sacul cu fasole rămas teafăr după incendierea camionetei, furtul lăzii cu sardele, dispariţiile ciudate şi sinuciderea misterioasă a lui Caloianu... ; atacul de la Ferhad ; falsa contesă şi falsul administrator de la castelul Szent- fiillop... Dispariţia lăzii în care ţi —ai pus tu albumele ! Şi bănuielile lui Pînzaru în privinţa americanilor... ! Ambuscada de la serpentina şoselei !... Toate, toate astea, Spirică, au avut drept ţintă planurile alea ! Dobitocul de mine ! Cum de nu mi-am dat seama ?

Spirică încremenise în poziţia de drepţi. Dacă la început îl privise nedumerit – ba chiar speriat

—- pe locotenent, pe măsură ce constatările acestuia se împleteau cu faptele cunoscute şi de el, începu să îşi dea seama de gravitatea situaţiei.

— Dom’ locotenent, nu-i totul pierdut! Ghiozdanul a fost furat între orele 12 şi 13, cînd toată lumea era ocupată. Hoţul nu poate fi departe, e de-abia ora două, încheie el privind ceasul de la mîna ofiţerului.

Blîndu îşi reveni repede.

— Aleargă la comandant şi anunţă-l pe domnul căpitan Laurescu. Spune-i că e ceva grav.

Spirică îşi legă rapid şireturile, îmbrăcă mantaua, se încinse, îşi tufli căciula pe cap şi, după ce înşfăcă „zebeul” de după uşă, ţîşni afară.

Intr-un tempo asemănător, locotenentul îşi vîrî mîinile în mînecile dolmanului ai cărui nasturi îi încheie anapoda, controlă încărcătorul pistoletului şi, după ce-şi petrecu cureaua pe după umăr, ieşi încuind uşa în urma lui.

În dormitorul lor, oamenii popotei erau ocupaţi cu treburi de igienă şi gospodărie personală. Sergentul Pînzaru adăuga un petic nou la o cămaşă, caporalul Netcu îşi spălase obielele pe care tocmai le înşira la uscat în jurul sobei. Numai fruntaşul Teodo- rescu profita de prilej şi-şi completa orele de somn ciuntite de timpul cît fusese santinelă, de la zero la trei. *I*

— Băieţi, alarmă !

Pînzaru şi Netcu îşi întrerupseră ocupaţiile în vreme ce Teodorescu deschise doar un ochi, în schimb îşi ciuli amîndouă urechile.

— Ce s-a întîmplat, domnule locotenent, întrebă sergentul fără sg se neliniştească. (De un atac inamic nici nu putea fi vorba ; o confirma absenţa

canonadei care însoţeşte sau precede aşa ceva.)

— A dispărut ghiozdanul lui Spirică, îi răspunse Blîndu.

Pînzaru îşi reaşează cămaşa pe genunchi iar Teo- dorescu se reacoperi cu pătura pînă peste cap. Blîndu îşi dădu seama că a pornit greşit, aşa că le dădu amănunte.

— în ghiozdan se aflau nişte planuri tehnice de mare importanţă pentru inamic.

— Să le caute inamicul, fu de părere caporalul Netcu.

— Păi tocmai, că el le-a furat ! Prin vreun agent, încercă Blîndu să lămurească lucrurile.

Dar oamenii nu păreau să îi împărtăşească îngrijorarea.

— Să le caute cei de la contrainformaţii, mormăi Teodorescu fără să-şi mai scoată capul de sub pătură.

— Am trimis să îl anunţe pe căpitanul Laurescu. Şi voi faceţi bine şi echipaţi-vă ! Am spus doar : alarmă !

Ordinul e ordin, aşa că ostaşii începură să se echipeze, ce-i drept, fără prea multă grabă.

— Măi băieţi, nu e de glumă ! Din cauza planurilor alea, patru camarazi de-ai voştri : sublocotenentul Dădîrlat, caporalul Melinte, soldatul Durică şi nu de mult sergentul Bordei şi-au pierdut viaţa.

Oamenii deveniră atenţi. În cîteva cuvinte, locotenentul le expuse bănuielile şi concluziile sale.

— Fraţilor, simt putoare de dihor ! exclamă Pînzaru, demarînd în viteza a patra de echipare.

Exemplul său fu urmat imediat şi de ceilalţi.

— Cercel unde este ? întrebă locotenentul observîndu-i lipsa.

— S-a dus pînă la cizmărie, cu un bocanc..., îl informă Teodorescu.

— Fugi după el ! Să vină numaidecît!

Fruntaşul îşi încinse centura din mers şi cu arma sub cot ieşi din cameră.

— Păi, să chibzuim domnule locotenent, începu Pînzaru, cînd fu echipat de luptă. Ziceţi că geanta a dispărut între douăsprezece şi unu. La ora aia, noi eram ocupaţi cu toţii : dumneavoastră vă aflaţi la masă cu domnii ofiţeri; Netcu şi Teodorescu serveau, Cercel era în bucătărie şi umplea farfuriile iar Spirică le spăla pe cele murdare. Eu eram afară, în şosea, îi ajutam şoferului domnului colonel, să schimbe un cauciuc. Deci dintr-ai noştri, nu avea cine.

— Ştiu asta, Pînzarule, dar m-am gîndit că hoţul – oricine ar fi el – nu poate fi departe. în două ore, unde putea să ajungă ? Trebuie să-l căutăm. Cum o veni căpitanul Laurescu, pornim.

— Dar pe cine căutăm, domnule locotenent ? 11 ştie cineva cum arată ? Ori o fi el prost, să meargă cu ghiozdanul în mînă, ca să-l recunoaştem noi ?

Raţionamentul sergentului îl descumpăni pe Blîndu.

— Ai dreptate, dar nici cu mîinile în sîn nu putem sta.

— Eu zic să-l aşteptăm pe Cercel. Din bucătărie se vede toată curtea de alături. Poate că el o fi observat pe cineva... ori ceva suspect. Să auzim ce va spune şi domnul căpitan Laurescu... Dînsul e mai priceput în treburi d-astea. Are să organizeze patru-

le, va anunţa unităţile din sector... Şi atunci pornim şi noi. *i*

Dar, în locul căpitanului Laurescu, apăru numai Spirică.

— Să trăiţi, dom' locotenent, dom' căpitan Laurescu a plecat de vreo oră la „Divizie". I-am raportat însă domnului maior Vasiliu. Dînsul a spus că îi va telefona şi totodată are să comunice la batalioane să patruleze prin sectoare şi să reţină orice persoană suspectă. L-a chemat pe domnul sublocotenent Anghel Valeriu, şi i-a ordonat să formeze patrule cu toţi furierii şi soldaţii de la servicii. A mai ordonat ca şi dumneavoastră să plecaţi în patrulare cu noi, în sectorul cuprins între liziera satului şi pădurea de la cota 560. Asta-i tot, încheie băiatul pocnin- du-şi călcîiele.

— Pe Cercel nu l-ai văzut ?

În locul lui Spirică răspunse fruntaşul Teodorescu.

— Nu dom' locotenent. Şi nici nu a trecut pe la cizmari. Mi-au spus oamenii. Cînd am plecat eu, tocmai venise sergentul „te-re" Babanică să-i ia în patrulare.

Blîndu pufni nemulţumit.

— Pe unde o fi umblînd şi omul ăsta ? În sfîrşit, să mergem.

Primul care se repezi spre uşă, a fost – bineînţeles – Spirică, dar locotenentul îi potoli zelul apu- cîndu-l de gulerul mantalei.

— Tu... rămli pe loc.

— Aăă.. dom' locotenent...

— Am zis ! Stai şi aştepţi. Dacă apare Cercel, îi spui să vină după noi, spre pădurea de la cota 560.

Domnului căpitan Laurescu – cinci o veni – îi dai luate informaţiile. Haideţi» băieţi !

Şi porni urmat de cei trei ostaşi. Spirică rămase prostit în curtea fostului post de jandarmi.

„Hm ! Bună treabă ; halal dreptate ! începu el să monologheze, neîndurîndu-se să intre în cancelarie. Spirică, du-te ! Spirică, vino ! Aleargă, Spirică ! Bravo, Spirică ! Dar cînd e la o adică... Spirică... tu rămîi pe loc ! O fi dumnealui locotenent, dar dacă nu eram eu... se ducea dracului Odin ăla, cu ghiozdan cu tot ! Adică s-a şi dus ! Şi eu stau şi aştept. Pe cine ? Pe nea Cercel ; să vină de la cizmărie !

. Parcă aşa a spus nea Teodorescu ? Spirică rămase cîteva clipe pe gînduri. Cizmărie ? Care cizmărie ? Că nu e decît una şi se află în partea aia, spre comandament. Dar eu, pe nea Cercel l-am văzut cînd a plecat. S-a dus spre poartă, a ocolit casa şi a trecut îndărăt, către curtea cu bordeiul babei. Hm ! O fi vrut să o vadă, că de vreo cîteva zile n-a mai venit să îşi ia porţia. Ce-o fi cu ea ? se întrebă el bănuind că Cercel a găsit-o bolnavă şi a plecat direct la infirmerie să cheme vreun sanitar ori chiar pe doctorul Maier, care e totdeauna săritor la nevoie. Ia să trec eu pe acolo. Dacă n-a murit, m-o lămuri încotro s-a dus nea Cercel. Sau poate că o fi văzut chiar ea pe cineva plecînd cu ghiozdanul meu.

Hotărîrea odată luată, Spirică trecu la fapte. Se strecură printre ostreţele gardului şi se apropie de bordei.

Mai întîi ascultă atent la ferestruica cu geamurile sparte şi cîrpite cu hîrtie. Nu se auzea nimic. Şl nici nu desluşi ceva în întunericul dinăuntru, atunci cînd privi nrin geamul afumat şi murdar.

Trecu în faţă şi bătu la uşă. Nici un răspuns.

„Să ştii c-a murit!”

Simţi cum începe să îi bată inima ca o tobă, dar îşi

făcu curaj vîrînd un cartuş pe ţeava armei. Apăsă cu vîrful ţevii pe clanţă şi împinse uşa care se deschise scîrţîind. După ce-şi obişnui puţin ochii cu întunericul dinăuntru, intră.

În bordei nu era nimeni, însă vatra sobei din colţ era caldă încă ; şi în cenuşă, mai pîlpîiau cîţiva tăciuni. i

„N-a plecat de mult”, constată el.

începu să ia seama la lucrurile din jur, atîtea cîte erau, vechi şi ieftine. Luă o farfurie ciobită de pe masă şi o mirosi.

„Hm ! Conservă din carne, de vită ! De unde o fi căpătat-o ? Că noi nu avem în magazie.” Dar tot el îşi răspunse : „O fi miluit-o vreun ostaş de la aprovizionare.”

Afară de masă, se mai afla în încăpere şi un dulap de bucătărie, şchiop şi descleiat. îl deschise, dar era gol. Trase apoi un sertar în care descoperi surprins, o oglindă şi o trusă din piele cu periuţe, pensule, creioane dermatografe, creme de faţă şi pudră.

„Ie-te-te, baba dracului ! N-are ce mînca, dar îşi dă cu pudră şi rimei! Păi nu mai vine ea la mila cazanului ? ! ?”

În sertarul alăturat găsi cîteva pachete goale de ţigări „Simphony”.

„Bravo, nea Cercele ! îşi continuă el monologul. 11 dai ţigări din raţia domnilor ofiţeri ? Poate te-o prinde Napoleon al nostru !”

Nemaigăsind nimic în dulap, se apropie de patul aşternut cu macat şi cearşafuri curate.

„Hm ! Babei îi place să doarmă în curăţenie”, comentă el făcînd comparaţie între straiele ponosite şi cearşafurile albe.

Terminînd cu patul, se lăsă pe vine şi ridicînd macatul privi dedesubt. Ceva, ca o cutie, îi atrase atenţia. Se aplecă pe brînci şi vîrîndu-şi umărul încercă să o tragă afară.

„Da’ grea mai e !”

Cu încă cîteva sforţări o scoase la lumină. Era o baterie uscată, folosită la staţiile de radio portative.

„Asta-i nemţească, constată el. Dar cum de o fi ajuns aici ?

Negăsind răspuns la întrebare, continuă să cerceteze întunericul de sub pat. Tocmai la fund, în colţ, descoperi o grămadă de boarfe. Le scoase şi pe ele afară.

„E-e ! Astea-s hanţele babei!” exclamă el recunoscînd rochia neagră şi soioasă, bunda peticită, cu blana mîncată de molii. Mai erau şi ghetele scîlciate.... şi basmaua cu picăţele, care pe vremuri fuseseră pesemne albe.

„Dar asta ce dracu mai e ?” se miră el descoperind înfăşurată în basma o perucă albă.

După o clipă avu revelaţia descoperirii.

„Iii, baba nu era babă !”

Şi deodată se simţi copleşit de importanţa descoperirii. Prima intenţie – de a alerga la locotenent – căzu de la început, deoarece îşi aminti că acesta era plecat. Se gîndi apoi să-i raporteze căpitanului Laurescu.

„Nici aşa nu merge, se răzgîndi el. Pînă o veni dînsul, cine ştie unde ajunge baba... sau ce naiba o fi ?”

Ieşi din bordei şi râmase descumpănit în faţa uşii. Tot privind în jur, zări urme de paşi care se conturau clar în zăpada căzută în cursul nopţii. Erau urmele bocancilor săi, altele tot proaspete, de bocanci ostăşeşti cu blacheuri şi potcoave şi încă unele, mai mici, de ghete uşoare.

„Astea trebuie să fie ale babei, celelalte sînt precis ale lui nea Cercel, numai el nu are bocanci de schior, că a venit de la grăniceri. Pesemne că a descoperit şi el adevărul în privinţa babei şi s-a luat după ea.”

Dar logica se opunea unui asemenea raţionament.

„Nu. Nea Cercel i-ar fi raportat domnului locotenent. Mai degrabă, văzînd că nu-i acasă, o fi plecat în altă parte. Ce naiba să fac ?”

Mai privi o dată urmele care se îndreptau spre livada din dreapta curţii, îşi mai aruncă ochii în bordeiul gol..., se scarpină sub căciulă... şi luă o ho- tărîre :

„Fie ce-o fi, mă iau după urme. Dacă n-o găsesc pe babă, poate întîlnesc vreo patrulă şi îi dau de veste.”

Işi împiedică arma, o petrecu în bandulieră şi porni pe urmele de ghete. Traversă livada, sări în grădina curţii vecine, de acolo în alta...

Locuitorii satului, ca în toate după-amiezile duminicilor de iarnă la munte,

şedeau în casă. Poate că în timp de pace s-or fi veselind ei într-un fel, cu dansuri, cu vizite... Acuma însă era război. Doar

clinii care lătrau îi aminteau că nu umblă prin pustietăţi. Spirică însă nu avea timp de ei; îşi vedea de drum, atent la urmele de ghete. Tot trecînd din grădină în grădină şi din livadă în livadă, constată că a ieşit din sat. De aici, urmele se îndreptau spre coasta muntelui vădind că „baba” luase drumul pădurii.

„După ea !”

Luă din nou arma în mîini şi mergînd aplecat, asemenea unui cercetaş, care îşi cunoaşte meseria, îşi continuă drumul pe calea arătată de amprentele ghetelor.

După un ceas de urcuş, ajunse la pădure. Se opri lingă un brad voinic şi, rezemîndu-se de tulpină, îşi acordă citeva clipe de odihnă.

Satul rămăsese în vale. Casele cu căciuli de zăpadă se vedeau mititele, răspîndite de-a lungul uliţelor pustii. Doar fuioarele de fum care se ridicau alene arătau că în ele trăiesc oameni adevăraţi, nu păpuşi, ca în cele de la vitrina magazinului de jucării din oraşul său. Gîndurile îi zburară în urmă cu cîţi- va ani. Era pace atunci. Trăiau şi părinţii săi. împreună plecaseră de sărbători la nişte rubedenii de la ţară. Tot duminică după-amiază era şi în ziua cînd verii lui îl luaseră cu ei la săniuş, pe un deal de la marginea satului. Casele troienite se vedeau tot ca acestea. Dar ce veselie era ! Copiii de pe deal chiuiau iar din sat răzbătea pînă la ei clinchetul zglobiu al clopoţeilor de la săniile care cutreierau uliţele, fă- cînd poftiri la nunţi sau la petreceri.

Ecoul unei rafale de mitralieră, trasă în

apropiatul sector al frontului, îl readuse la realitate, amin-

tindu-i pentru ce se afla acolo. îşi usca ochii umeziţi şi strîngind arma în mîini porni mai departe.

Lingă o stincă, descoperi urmele Docancilor lui Cercel.

„Înseamnă că şi el, tot după ea a plecat.”

Dar numai după ciţiva metri, urmele de bocanci se despărţeau. Spirică trase concluzia că sînt ale altui ostaş. Şi cum acestea păreau mai proaspete, se hotărî să le părăsească pe ale „babei”. Spera să-l găsească pe ostaş pentru a-i cere sprijin la capturarea spioanei. De acuma era sigur că numai aşa-zisa babă lurase ghiozdanul cu documente.

„D-aia insista ea să facă curat în cancelarie ! Lasă „babo", te prind eu şi o să vezi tu curăţenie... !”

Urmări semnele bocancilor şi, după vreo jumătate de ceas, îl zări şi pe cel care le lăcuse. Mergea cam tot iurişinou-se, la circa cincizeci de metri înaintea lui. Nu-i fu greu să constate că era chiar Cercel.

Renunţă la intenţia de a-l striga. Spioana putea fi prin apropiere şi auzindu-l, s-ar fi pus în gardă. Graoi pasul să îl ajungă.

— Nea Cercele ! îl chemă el cînd ajunse la numai zece metri în urma lui.

Bucătarul se întoarse surprins, cu arma gata de tragere.

— Tu erai mă, ce cauţi aici ? întrebă el încrun- tîndu-se.

• – Eu nene. Să vezi tărăşenia naibii ! Stai puţin să-ţi spun. O caut pe baba aia de-i dădeai mata să mănînce. Nu e babă adevărată. Ne-a

păcălit pe toţi.

Şi în cîteva cuvinte îi relată descoperirea din bordei. Despre dispariţia ghiozdanului cu documente, uită să-i pomenească.

— Auzi-auzi ? ! ? se cruci bucătarul. Ce-a fost în stare ? Şi eu, ca prostul, o miluiam cu mîncare ! Spi- rică, fii atent aici : Te întorci pe unde ai venit, să nu te apuce întunericul pe drum. într-un ceas o aduc legată la cancelarie s-o interogheze dom' locotenent. Hai. du-te, îl îndemnă el împingîndu-l de la spate.

Spirică nu avu încotro şi se supuse. Dar nu parcurse nici treizeci de metri şi zări într-o răritură din vale, o siluetă care se strecura printre stînci.

Se ascunse repede după un pietroi şi o privi cu atenţie. Deşi purta îmbrăcăminte bărbătească, se vedea cît de colo că e o femeie. Fără să fi observat prezenţa băiatului, aceasta îşi continua drumul aplecată sub povara unei raniţe.

„Aha ! Acolo are ghiozdanul meu.tt

Despiedică arma, se ridică într-un genunchi şi strigă tare, îngroşîndu-şi vocea :

— Stai ! Halt'[XXIII]

Ca să arăte că nu glumeşte, trase şi un foc în aer. Femeia se opri uluită, dar numai pentru o clină sau două. Cum reperă locul de unde venise strigătul, scoase de sub scurta de piele un pistolet. îl armă şi trase, la o fracţiune de secundă, după ce Spirică se adăpostise în spatele pietroiului. La rîndul ei, fugara dispăru

---

XXIII Opreşte.

după o stîncă.

Băiatul încercă să privească pe deasupra pietroiului, dar nu apucă să se ridice de o palmă, că un glonţ îi lovi vîrful căciulii aruncîndu-i-o la cîţîva metri.

Simţi cum îi îngheaţă sîngel° în vine. Avea experienţa ambuscadei de la serpentine. ştia acuma ce înseamnă să ai un unghi de tragere favorabil. Spî-

oana putea să-şi schimbe locul în spatele grupului de stînci, pe cînd el, după pietroiul solitar, nu putea face nici o mişcare.

„Dar nici n-o să aibă curaj să plece atîta vreme cît sînt eu pe aci”, se consolă el.

Apoi îi veni o idee.

„Să mai trag vreo două focuri, poate vine nea Cercel ori patrula.”

îndreptă arma În sus şi trase un foc, apoi altul.

„Baba” ripostă şi ea trăgînd de două ori.

„Ce-o fi cu nea Cercel ? Trebuia să audă, că doar nu e departe ? !”

Se întoarse cu faţa spre pădure, sperînd să-l vadă apărînd. îl descoperi adăpostit în spatele unui copac. I s-a părut, sau cu adevărat, acesta făcea semne spioanei ? 11 privi cu atenţie şi se convinse că nu se înşeală ; Cercel îi făcea semne să plece liniştită.

. Acest lucru îl surprinse atît de tare încît uită orice precauţiuni şi privi peste buza pietroiului. O zări pe spioană fugind spre pădure.

Sprijini arma de marginea pietrei şi încercă să o prindă în vîrful cătării. Era greu, fugara se strecura printre stînci. 11 căută cu privirea pe Cercel care de sus, putea s-o nimerească. Deodată simţi cum i se înmoaie genunchii în timp ce un fior de gheaţă l se strecura prin şira spinării. Bucătarul îsi îndreptase arma spre el şi încerca să-l ochească. Voi să strige dar sunetele îi rămaseră în gîtlej, bărbia începu să-i tremure iar ochii i se holbară spre ţeava armei, care părea atît de aproape încît căpătase proporţiile unei guri de tun.

Şi... urmă împuşcătura. Spirică închise ochii simţind cum se cufundă într-un gol negru.

Ca prin vis, mai apucă să audă că împuşcătura se prelungi în rafală şi că cineva – părea vocea lui Pînzaru – striga „staiu, apoi, alta – a lui Blîndu – „hait”.

A fost aşa, ca şi cum o mînă uriaşă l-ar fi apucat de după umeri trăgîndu-l înapoi, la lumină. Băiatul deschise ochii. în aceeaşi clipă, bucătarul schimbă direcţia armei. Spirică îl urmări. De data aceasta, ţinta era femeia care continua să alerge desperată spre pădurea salvatoare. Un mic fulger în vîrful ţevii... un pocnet... şi o văzu prăbuşindu-se în zăpadă.

Cercel coborî arma şi porni grăbit spre locul unde se afla Spirică. Din cealaltă parte se apropiau în goană, locotenentul şi oamenii săi.

Bucătarul se opri mai întîi lîngă Spirică.

— Văzuşi ? Nu ne-a scăpat! Păcat că n-am reuşit s-o facem prizonieră. Dacă n-o împuşcam, te curăţa ea pe tine, adăugă el prefăcîndu-se îngrijorat.

Şi plin de bunăvoinţă, scoase din buzunar o sticluţă de rom.

— Trage o duşcă. e bună contra sperieturii.

Spirică îl refuză clătinînd din cap şi se dădu cîţi- va paşi înapoi. Nimeri în braţele lui Blîndu.

Cercel raportă grăbit :

— E speriat rău, domnule locotenent. Era să-l împuşte, nemernica !

Şi ca să fie mai convingător, ridică de jos căciula ţuguiată şi îşi strecură degetul prin gaura făcută de glonţ.

Grijuliu, Blîndu începu să-l pipăie pe Spirică în timp ce Pînzaru îi luă arma din mînă şi numără cartuşele rămase în magazie.

tis

— Eşti lovit, băiete ?

tis

— N— nu dom' locotenent, răspunse el răguşit. Cercel îl mîngîie pe obraz.

— Săracul, cine ştie ce i s-o fi năzărit în clipele alea de spaimă ?

— Dar cum ai ajuns aici ? se interesă locotenentul.

Bucătarul se grăbi să îi explice.

— Să vedeţi. Am vrut să mă duc la cizmărie dar cînd să plec, mi-am amintit că n-o mai văzusem pe babă ; ştiţi dumneavoastră, aia căreia îi mai dădeam cîte o strachină de ciorbă, „Să nu fie cumva bolnavă" mi-am zis eu. Cînd am ajuns la bordei... nimeni, pustiu ! Tot uitîndu-mă încolo şi încoace, am văzut sub pat o grămadă de boarfe. Erau alea pe care le purta ea ; şi o perucă – albă – de bătrînă. Atunci am început să am nişte bănuieli. Nu se deghizează nimeni doar aşa, ca să capete o strachină cu ciorbă. Acuma – şi eu prost – recunoscu bucătarul, în loc să vin să vă raportez, am plecat de unul singur, după urme, că se vedeau bine pe zăpadă. Cînd am ajuns sus în deal, hop şi Spirică. Tot după urmele alea venise şi el. L-am trimis înapoi, să vă raporteze dumneavoastră, iar eu mi-am văzut de drum. Voiam să-i tai calea. Tocmai atunci a apărut şi ea. Spirică, grăbit cum e, a somat-o şi aia a deschis foc.

A mai tras şi el la nimereală, dar femeia ştia să ochească ! Eu, dacă am văzut că se îngroaşă gluma, am tras, ce puteam să fac ? îl împuşca, precis ! Atunci aţi apărut şi dumneavoastră, încheie el.

— Domnule locotenent, ştiţi cine e ? raportă

caporalul Netcu întorcîndu-se de la liziera pădurii, unde rămăsese cadavrul.

— Cine ?

— Contesa, dom’ locotenent!

— Ei, taci !

— Chiar ea, confirmă şi fruntaşul Teodorescu înmînîndu-i raniţa în care se afla ghiozdanul lui Spirică.

Bucătarul se prefăcu nedumerit.

— Contesă ? Care contesă, mă ?

— N-o ştii mata, stăpîna castelului din Szent-fullop, îl informă Teodorescu.

Blîndu socoti cu cale să pună lucrurile la punct în privinţa castelanei :

— Contesă, pe naiba ! O aventurieră ! Şi administratorul nu era altul decît stăpînul castelului. Conte ; şi colonel în armata hortystă.

De data aceasta, uimirea era unanimă. Ba, Cercel, încă, se şi încruntase.

— Auzi nemernica ! exclamă el indignat. Oare ce-o fi urmărit, dom’ locotenent.

Blîndu îşi luă un aer grav.

— Ce a urmărit şi acum, să pună mîna pe hîr-ţoagele astea.

— Aoleu ! Or fi atît de importante ? Ce reprezintă, dom’ locotenent ? continuă Cercel pe acelaşi ton.

Asta n-o ştia nici Blîndu, aşa că îi răspunse în doi peri :

— Cine ştie multe, moare, măi Cercele.

Şi pentru prima dată cînd preluase această misiune, agentul 7-Y-36 avu senzaţia că

pămîntul îi fuge de sub picioare.

Locotenentul se adresă lui Netcu :

— Aţi percheziţionat-o ?

— Da. N-avea decît raniţa, pistoletul şi pachetul ăsta de ţigări, îi raportă caporalului punînd obiectele pe o buturugă.

Locotenentul cercetă pistolul.

— „Parabellum”, calibrul 9 ! Spirică, dacă îţi nimerea căciula cu o palmă mai jos, te alegeai cu ae- risitoare la cap.

Şi deodată, uitîndu-se urît la el, schimbă tonul :

— Ţi-am spus, dobltocule, să nu pleci de la popotă ! Dacă te omora ? Te aveam toată viaţa pe conştiinţă. Fire-ai al...

Fraza rămase neterminată, la fel ca şi traiectoria palmei pornită spre ceafa... dobitocului.

Pînzaru se interpuse între ei.

— Lăsaţi-l, dom’ locotenent. A trecut şi aşa prin destule. Şi dacă nu ar fi tras focurile de avertizare, noi n-am fi venit încoace aşa de repede.

— Bine, bine ! Vorbim noi acasă, se mulţumi Blîndu să adauge.

Deşi furtuna trecuse, Spirică încă nu-şi revenise. De-abia aproape de intrarea în sat reuşi să îşi pună în ordine gîndurile şi impresiile. 11 trase de mînecă pe Pînzaru şi făcîndu-i un semn discret, îi ceru să rămînă în urmă.

— Ce-i, mă ?

— Nene, mă crezi sau nu, dar nea Cercel a

vrut să mă împuşte.

Şi în cîteva cuvinte îi povesti cele întîmplate înainte de sosirea patrulei.

— Dacă n-aţi fi apărut chiar în clipa aia...

Sergentul se înnegură la faţă. 11 apăsă uşor pe umăr şi îl sfătui tot în şoaptă :

— Deocamdată, nu mai spui nimănui. Cu domnul locotenent vorbesc eu. Ai grijă cum te porţi cu Cercel, să nu afle că ţi-ai dat seama. Şi acum hai să-i ajungem, altminteri intră la bănuieli.

CAPITOLUL XV

Locotenent-colonelul Baumann îşi coborise jumătate din gulerul îmblănit al mantalei şi, ţinîndu-şi îndepărtată apărătoarea de la urechea stingă; aştepta să audă prin zgomotul îndepărtat al unei canonade, zumzetul avionului. Dar cerul rămase tăcut şi întunecat, numai stelele străluceau reci, asemenea nopţii îngheţate.

Cînd se convinse că zumzetul nu apare, se apropie de unul din focurile care balizau terenul de aterizare. Işi privi ceasul la lumina roşiatică a flăcărilor.

— Tntîrzierea nu prevesteşte nimic bun. Mă tem, papă Rolf, gemu Baumann.

Cîteva minute rămaseră tăcuţi, ascultînd trosniturile liniştitoare ale vreascurilor aprinse.

— În meseria noastră. începu domol căpitanul, eşecurile nu sînt excluse. La secţia mea de poliţie de pe Kaiser-Maximilian-strasse

22—24, mai sînt şi acum multe dosare nerezolvate. Vechi..., dinainte de Anschluss. Nu mă va condamna nimeni dacă voi ieşi la pensie fără să le fi dat de capăt. Războiul mi-a întrerupt activitatea. E o motivare destul de puternică, nu ?

— Atîta doar că nu se potriveşte în cazul nostru, îi replică Baumann cuprins de pesimism.

— Domnule colonel, totul e să cîştigăm timp.

— Nu prea văd la ce ne-ar folosi, dacă avionul nu se va întoarce...

— Bine ar fi ! lăsă Hawlischek să-i scape. Aş prefera să-l ştiu prăvălit într-o prăpastie decît să se întoarcă fără cei doi. Mai bine zis, fără blestematul de „Odin”.

— Ai dreptate. Dar ce ne facem în cazul ultimei variante ?

— Depinde. înapoierea avionului gol nu înseamnă neapărat că cei doi au fost capturaţi !

— Te amăgeşti singur, papă Rolf !

— Keitel îl amăgeşte pe Hitler, Schellemberg, pe Keitel, dumneavoastră pe doctorul Eibl iar eu... pe dumneavoastră.

— Şi pe dumneata ?

— Mă autoamăgesc, cum aţi spus. E ca un lanţ al nădejdilor nebuneşti. Şi fiecare ştie că e de ajuns să se rupă o za şi totul se sfîrşeşte. Aşa că, în mod tacit, vom lua de bune orice motivări care ne-ar prelungi speranţele. Sînt împrejurări cînd oamenii doresc să fie minţiţi. Iar pe noi nu ne obligă nimeni să raportăm că cei doi agenţi au fost capturaţi, cu „Odin” cu tot. Pun răul înaintea binelui, încheie Hawlischek.

— Mă tem că nu-i vom putea convinge.

— Nici nu va fi nevoie să încercăm. Uneori, incertitudinea merge mînă în mînă cu speranţa. Hitler şi compania vor nădăjdui în puterea lui „Odin” aşa rum un muribund mai speră în puterea şi bunătatea lui Dumnezeu. Ar însemna să nu fim buni creştini, dacă i-am dezamăgi, domnule colonel.

Baumann zîmbi cu amărăciune.

— Papa Rolf, eşti un optimist incurabil.

— Nu, domnule colonel. Războiul mi-a spulberat această însuşire minunată. Atîta doar că sînt ceva mai bătrîn. Şi mai vechi în meserie. în cei peste douăzeci de ani petrecuţi în poliţie, am ajuns să cunosc destul de bine psihologia infractorilor încolţiţi; indiferent dacă e vorba de un simplu manglitor ori de nişte criminali de anvergură internaţională. Mentalitatea...

Un semn al locotenent-colonelului îl determină să-şi întrerupă fraza. Se auzea încă slab, bîzîitul de bondar al „Fieslerului”.

— Să mergem, propuse Hawlischek.

Avionul trecu vuind pe deasupra lor şi, după ce viră la capătul pistei îngheţate, coborî asemenea unei păsări obosite. Alunecă pe schiuri pînă în dreptul lor. Amîndoi alergară spre avion. Dar în afara pilotului, din carlingă nu mai coborî nimeni.

Hawlischek îi ieşi înainte urmat de Baumann.

— Domnule locotenent-colonel, raportă pilotul, sosirea în zonă s-a efectuat la ora fixată de dumneavoastră. Deşi am survolat de trei ori terenul nu s-a aprins nici o lumină de balizaj.

— Era normal, interveni Hawlischek, spre surprinderea lui Baumann. La cinci minute după decolarea dumneavoastră, agenţii mi-au comunicat prin radio că la recunoaşterea prealabilă făcută de ei, au constatat că terenul e minat. Din păcate, avionul dumneavoastră neavînd aparat de radio, nu am putut să vă rechemăm. Totuşi, socotiţi misiunea dumneavoastră încheiată. Veţi decola spre Berlin imediat.

— Şi ce voi raporta ?

— Exact ceea ce v-am spus noi acuma. În plus, spuneţi-le că domnul locotenent-colonel Bauman şi cu mine nu vom părăsi această zonă pină cînd cei doi agenţi nu vor trece în liniile noastre. Mi-au raportat că „Odin-3” se află în mîinile lor. Rămînem să le asigurăm trecerea, atunci cînd acest lucru va fi posibil fără riscuri. Mai aveţi ceva de adăugat, domnule locotenent-colonel ?

Baumann tresări.

— Nu. Asta e tot Cînd poţi decola ?

— Imediat ce alimentez.

— Perfect, interveni din nou căpitanul. Şi pînă ajungeţi la destinaţie, nu vorbiţi nimănui despre felul cum a descurs misiunea dumneavoastră.

— E un ordin, adăugă Baumann impulsionat de un semn discret al căpitanului.

— Domnule colonel, continuă Hawlischek, eu mă reped să aduc raportul.

După terminarea alimentării, aviatorul îşi reluă locul în carlingă. Elicea începu să se rotească şi chiar în clipa aceea, Hawlischek se apropie aducînd un plic.

— Să fie predat Obersturmfiihrerului Eibl; personal şi urgent. Drum bun ! adăugă el strigînd printre palmele făcute pîlnie.

— Papă Rolf, începu Baumann după ce zumzetul avionului se pierdu în noapte, ceva am priceput, dar nu tot. Ce-i cu raportul ăla ? Şi de ce l-al obligat să plece imediat ? Luminează-mă I

— E simplu ; un zbor în noapte comportă tot-deauna riscuri. Şi în cazul unei prăbuşiri, greu se poate stabili dacă la bord a fost una sau trei persoane. În ceea ce priveşte plicul, nu conţinea altceva decît transcrierea ultimei luări de contact cu cei doi agenţi, cînd ne-au comunicat recuperarea lui „Odin-3” şi situaţia terenului de aterizare.

— Bine, dar o asemenea comunicare nici nu a avut loc ! se miră Baumann.

— Asta o ştim numai noi doi. Pentru toată lumea, cei doi agenţi se află ascunşi undeva, în pădure ; sînt mereu în contact cu noi şi aşteaptă momentul prielnic pentru a trece dincoace. În ultimele zile, am comunicat cu ei fără martori. Acuma cred că m-aţi înţeles.

Baumann clătină din cap.

— Papă Rolf, eşti formidabil! Dar nu mă pot abţine să nu recunosc un adevăr – şi nici dumneata : acel fantastic... Zahmmann ne-a învins pe amîndoi !

— Nu numai pe noi, domnule colonel, îl completă Hawlischek.

Locotenentul Blîndu scosese planurile „Odin-3” din ghiozdanul lui Spirică şi acuma se uita încruntat la ele. Din cînd în cînd, arunca o privire intrigată dar totuşi atentă, spre bucătărie.

— De, măi băiete, începu el, să fi ştiut de la început că sînt atît de importante, nu le expediam la „Divizie” ? Dar acuma, gata ! Cum o veni căpitanul Laurescu, i le pun în braţe şi… spele-se pe cap cu ele. Cu toate că nu cred să mai existe vreun pericol.

Spirică însă, care ştia el ce ştia, îl privi neîncrezător, ba rosti şi un „mde” cît se poate de semnificativ.

— Ce vrei să spui ? întrebă locotenentul sumeţindu-şi o sprinceană.

— Zic şi eu ca dom’ sergent Pînzaru : „Lupul nu se dă la om decît cînd are tovarăş”.

— Te-a molipsit şi pe tine, cu parabolele lui ?

Băiatul chibzui cîteva clipe. Să vorbească ? Să nu vorbească ? Sergentul fusese trimis la comandament.

„Nu cumva – pînă s-o întoarce – Cercel să dispară !" Se hotărî să-i relateze întîmplarea, însă chiar în momentul acela, căpitanul Laurescu intră pe uşă.

— Am onoarea, domnule căpitan ! Vă aşteptam, îl întîmpină Blîndu.

Spirică salută şi el pocnindu-şi călcîiele.

După ce strînse mîna locotenentului, Laurescu se adresă lui Spirică :

— Am auzit că era s-o încurci, puştiule !

— Şi încă cum ! îi răspunse acesta tot cu gîndul la Cercel.

— Du-te şi cheamă-l pe sergentul Pînzaru. Vezi că a venit.

Spirică îşi pocni din nou călcîiele :

— Să trăiţi am înţeles.

— Am o surpriză pentru dumneata, începu căpitanul după.ce rămase doar cu Blîndu.

— Eu am mai multe pentru dumneavoastră.

Laurescu arătă cu capul spre ghiozdanul de pe birou.

— Te referi la hîrţoagele alea ? Cunosc toată istoria, m-a informat maiorul Vasiliu. Problema e ca şi rezolvată : mîine le expediem la „Divizie". Dar în seara asta, trebuie să-i fac un raport detaliat domnului colonel. Atît în privinţa Iui Odin ăsta – sau

cum îi mai zice – cît şi referitor la altă problemă, cu care, dragă Napoleoane, am să te dau gata 1

Blîndu zîmbi infatuat.

— Hm ! După cele întîmplate azi, nu văd cu ce m-aţi putea da gata ?

Chiar atunci intră sergentul Pînzaru însoţit de Spirică. Dar Laurescu se adresă tot lui Spirică :

— Acum te duci înapoi şi îi spui lui Cercel că îl cheamă domnul locotenent Blîndu. Să vină numai-decît !

Dar băiatul nu părea dispus să execute ordinul.

— Să trăiţi, domnule căpitan, nu mă duc.

Blîndu îl repezi intrigat :

— Ai căpiat, băiete ? Execută ordinul!

— Să trăiţi, domnule căpitan, permiteţi-mi să vă raportez !

Pînzaru interveni, întrerupîndu-l :

— Du-te. Am eu grijă de toate. Să rămîi la'bu-cătărie pînă te-o chema domnul căpitan.

Fără să mai spună o vorbă, Spirică salută şi ieşi.

După cîteva minute, Cercel apăru în uşa bucătă-riei. Privi nehotărît în jur, ca şi cum ar fi vrut să îşi aleagă un drum. Deodată tresări ; de la fereastra cancelariei, căpitanul Laurescu îi urmărea mişcările.

Bucătarul îşi muşcă buza de jos şi trecu în curtea fostului şef de post. Cînd intră în cameră, căpitanul Laurescu continua să privească pe fereastră ţinînd mina dreaptă sub centură, aproape de tocul pistole-tului.

Cercel făcu cîţiva paşi spre masa care ţinea loc de birou. în aceeaşi clipă, sergentul Pînzaru trecu în spatele lui şi se postă în dreptul uşii.

— Ordonaţi, domnule locotenent 1 rosti bucătarul fără să pară cit de puţin neliniştit.

În locul lui Blîndu, îi răspunse Laurescu.

— Măi Cercel, cum dracu* poţi să găteşti tu în acelaşi timp, în două bucătării din două ţări ?

Bucătarul îl privi cu o expresie atît de nedumerită încît Blîndu începu să aibă oarecare îndoieli în privinţa celor relatate de Pînzaru. Dar Laurescu nu se lăsă impresionat, ba chiar făcu şi precizări :

— Da, e o performanţă extraordinară să pregăteşti gulaş pentru ofiţerii Regimentului 6 şi totodată, muşchi la tavă pentru clienţii restaurantului „Hu- bertus” din Sibiu. N-am dreptate, Blîndule ?

Veni rîndul acestuia să-l privească nedumerit.

Dar căpitanul continuă :

— Ar fi însemnat să nu-mi cunosc îndatoririle de ofiţer cu contrainformaţiile, dacă, coincidenţa dintre moartea lui Bordei şi apariţia la ţanc a unui bucătar de o asemenea calificare nu mi-ar fi provocat anumite bănuieli.

— Ce bănuieli, domnule căpitan ? Vă faceţi păcate cu mine, se lamentă năpăstuit Cercel.

— Tu să vorbeşti numai cînd am să te întreb, i-o reteză scurt Laurescu. Apoi continuă : La început m-a derutat faptul că domnul colonel îl recunoscuse ca atare. Dar după cîteva zile, am aflat că domnia sa îi recunoscuse numai mîncărurile, fiindcă personal nu-l văzuse niciodată. Atunci am cerut informaţii la partea sedentară. Totodată, am început să-l supraveghez, cu discreţie, preciză zîmbind căpitanul, apoi

continuă : Azi la prînz, m-au chemat la „Divizie”, unde am aflat despre caporalul Cercel Teodor, că într-adevăr, s-a prezentat la partea sedentară, fiind vărsat de la Regimentul 4 Grăniceri. Cum însă venise fără acte – afirma că îi fuseseră furate – a fost reţinut în unitate pînă la clarificarea situaţiei. între timp, eşalonul cu completări a plecat pe front. Cînd s-au lămurit lucrurile, adevăratul Cercel a fost lăsat la vatră fiind contigent vechi. lar acum e la Sibiu, în bucătăria restaurantului „Hubertus”, fapt confirmat de comenduirea pieţii respective.

Ei, adăugă Laurcscu întorcîndu-se spre Cercel, acuma să ne răspunzi : Cine eşti în realitate ?

Bucătarul işi înmuiase umerii şi părea că face un efort extraordinar pentru a-şi ţine capul drept. În ochi începură să-i strălucească lacrimi de om care işi vede nădejdile spulberate.

— Domnule căpitan, începu el, aproape plingînd, faceţi-mi ce vreţi. Cînd n-are omul noroc în viaţă, mai bine să-l sugrume maică-sa încă din scutece ! Am crezut că voi scăpa... Văd însă că nu se poate. Vă voi spune tot, pe urmă... cum v-o lăsa inima, aşa o să faceţi !

— Te ascult, rosti calm Laurescu.

— Domnule căpitan şi domnule locotenent, nu sînt Cercel, aşa cum aţi şi aflat. Mă cheamă Herman Kreis şi sînt din comuna Neudorf, judeţul Sibiu. Sas, de origine. Pacostea asta a căzut pe capul meu imediat după 23 August. Umbla zvonul că toţi bărbaţii de origine etnică germană vor fi deportaţi în Siberia. Cu toate că eu am servit numai în armata română, mi-a fost

totuşi frică. Ştiam ce au făcut hitleriştii în Rusia ! Şi, cum am trei copii, m-am ho- tărît să dispar. Se nimerise că tocmai în timpul acela fusesem demobilizat. I-am spus nevesti-mi ce să facă cît voi lipsi eu şi am plecat la Sibiu, fără alt

scop decît să stau ascuns pînă s-o termina războiul. În gară, l-am cunoscut pe adevăratul caporal Cercel. Din vorbă în vorbă am aflat de unde vine şi încotro mergea. Se abătuse însă două zile pe acasă, la Sibiu. Era puţin cu chef şi m-a invitat la restaurantul gării. Acolo a dat de băut şi mi-a povestit despre el, despre meseria lui... Se bucura că în Regimentul 6 va întîlni un vechi prieten, tot bucătar – adică pe sergentul Bordei – şi că pe domnul colonel îl cunoaşte, deoarece, cînd a fost în garnizoană la Sibiu, lua masa la „Hubertus”.

Ne-am dus apoi la casă, să-şi vizeze foaia de drum. Cînd să bage actele în buzunar, le-a pus pesemne alături căci au căzut jos. El n-a observat şi le-am ridicat eu. Am vrut să i le dau, dar atunci, domnilor ofiţeri, parcă mi-a luat Dumnezeu minţile ! M-am gîndit să mă folosesc de ele, să umblu aşa... din gară în gară şi din tren în tren pînă s-o isprăvi războiul. Am cumpărat nişte efecte vechi şi m-am îmbrăcat militar.

Vreo trei zile am schimbat tren după tren, dar în gară la Turda, am fost prins de o patrulă. Ofiţerul de la comandamentul gării m-a predat unui eşalon care urma să plece pe front, în sectorul corpului nostru de armată. N-am avut încotro şi am venit cu acest eşalon pînă la Torokszentmiklos. De acolo m-au îndrumat încoace. Norocul meu – dacă noroc poate fi numit – că tocmai în ajunul zilei cînd am venit eu, bietul Bordei căzuse. Restul îl cunoaşteţi domnule căpitan, încheie bucătarul distrus.

Locotenentul Blîndu îl privea oscilînd între neîncredere şi compasiune. Laurescu însă îşi aprinse o ţigară şi zîmbi ironic :

— Povestea e înduioşătoare, prea înduioşătoare ca să fie adevărată.

— Am fost sincer, domnule căpitan, se apără bucătarul.

Işi desfăcu, cu mîinile tremurînde, căptuşeala vestonului, de unde scoase un buletin de identitate şi un livret militar.

— Poftiţi actele mele. Controlaţi !

Ambele atestau prin fotografii, ştampile şi semnături că posesorul lor se numea într-adevăr Kreis Hermann, născut şi domiciliat la Neudorf, judeţul Sibiu ; şi că ultima concentrare – doi ani – fusese efectuată la Regimentul 2 pontonieri, unde avusese tot gradul de caporal.

Era mai mult decît trebuia, pentru ca Blîndu să fie convins că are în faţa lui un om lovit de soartă. Cît priveşte povestea cu Spirică, era desigur o năzărire de copil speriat. Se abţinu însă de la comentarii, deoarece căpitanul Laurescu continua să examineze, cu minuţiozitate, cele două documente. Cînd îl privi pe bucătar pentru a-l confrunta cu fotografiile cam îngălbenite, dădu cu ochii de Pînzaru care clătina neîncrezător din cap.

— Vrei să spui ceva, sergentule ?

— Deh, dom' căpitan, aş spune şi eu o vorbă : Iepurele nu fuge de frică să nu-şi piardă coada.

Căpitanul zîmbi.

— Ai dreptate, trebuie să vedem cine se ascunde în realitate sub blană. Ia spune, Kreis-Cercel, cum se face că ştii să găteşti atît de bine ? în buletin scrie că eşti de profesie agricultor.

— Chiar asta sînt. Dar noi avem pămînt puţin şi sărac ; regiune muntoasă. însă Neudorful e un fel de localitate turistică şi iarna şi vara. înainte de război, ţineam o pensiune pentru vilegiaturişti. Ne- vastămea e o bucătăreasă foarte pricepută. Cu timpul am învăţat şi eu. în Regimentul de pontonieri, am fost tot bucătar la popotă.

— Bine, asta s-ar potrivi. Ce te făceai însă dacă Bordei ar fi trăit şi te întîlneai cu el ?

Bucătarul încercă să zîmbească.

— Dar ce, eu eram prost să-i apar în cale ? Şi chiar dacă m-ar fi întrebat, i-aş fi spus că e o simplă potrivire de nume.

— Pînă aici, hai să zicem că merge. Spune-mi însă de ce ai vrut să-l împuşti pe Spirică ?

Poate numai marii artişti ar fi putut mima atît de bine consternarea amestecată cu surprindere ce se aşternuse pe faţa bucătarului.

— Dumnezeule ! Cum vă puteţi închipui una ca asta, domnule căpitan ?!? Pe Spirică ? Să-l omor eu ? Am copil de vîrsta lui ! Poate i s-o fi părut băiatului!? De frică... Nu uitaţi că femeia aia îi nimerise căciula. Ce pacoste pe capul meu !?! Chemaţi-l de faţă, domnule căpitan. Cum ar putea crede el una ca asta ? Ţin la el ca la copiii mei !

— Bine-bine, îl întrerupse Laurescu. S-ar putea să ai dreptate, i s-o fi părut. Am să mai vorbesc cu el mîine, după ce s-o mai linişti. Dar, mai e un lucru pe care trebuie să-l lămurim : Adevăratul Cercel nu avea de unde să ştie că va fi trimis pe front şi mai ales, că are să fie repartizat la batalionul 12 ! Tu însă, ne-ai prezentat un ordin de serviciu întocmit de serviciul adjutanturiî de la partea sedentară, deşi nici nu ai trecut pe acolo. Ordinul e fals. De unde îl al, caporal Kreis ?

Dar bucătarul nu se dădu bătut.

— Era în actele pierdute de Cercel. Eu nu aveam de unde să procur aşa ceva. Cine mi-ar fi dat un ordin fals ?

— Tocmai acest lucru vreau să mi-l spui. Fiindcă adevărata identitate ţi-o cunoaştem : Eşti maiorul S.S. Hans Vogel, urmărit de autorităţile sovietice pentru crime de război săvîrşite pe teritoriul Uniunii Sovietice. Semnalmentele dumitale mi-au fost comunicate de-abia astăzi.

Auzindu-l, Blîndu făcu ochii mari, iar Pînzaru îşi încleştă mîinile pe armă.

— Nu-i adevărat ! izbucni băţos bucătarul. E o confuzie, nu am făcut parte din S.S.

— Asta o vei declara anchetatorilor sovietici, dar eu nu-i văd prea dispuşi să te creadă. Am văzut şi o copie după fotografia în care ţi-ai imortalizat crimele : zîmbeai lîngă şase spînzurători de care atîrnau tot atîtea cadavre de bărbaţi şi femei. Fotografia a fost găsită în bagajele pe care n-ai avut vreme să ţi le evacuezi cînd te-ai retras din Smolensk. Deşi au trecut peste doi ani de atunci, locuitorii din satul Stara Molnia te vor recunoaşte cu siguranţă.

Laurescu îl privi în ochi aşteptînd să vadă efectul dezvăluirilor sale. Dar bucătarul nu părea chiar atît de înspăimîntat pe cît trebuia să fie un om în situaţia lui.

— Domnule căpitan, nu am fost niciodată la Stara Molnia şi nici la Smolensk. Pentru simplul motiv că din noiembrie 1940 pînă în ianuarie 1944, am fost tot timpul în Bucureşti. Că sînt maior, aţi ghicit. Dar nu mă cheamă Hans Vogel şi nici nu am făcut parte din S.S., preciză „bucătarul”.

Apoi, luînd o poziţie rigidă, se prezentă cu aplombul specific ofiţerilor geimani :

— Maior Schmidt Alt »îs din Abwehr. Din ianuarie şi pînă mai acum cîteva săptămîni am comandat batalionul 106 infanterie. Sînt prizonierul dumneavoastră, şi-s gata să fac mărturisiri sincere şi complete ; deşi, povestea cu fotografia ar putea fi un simplu bluff, adăugă el schiţînd un zîmbet ironic.

Laurescu tresări imperceptibil, în timp ce Blîndu trecea din uimire în uimire. Numai Pînzaru, deloc impresionat de noua identitate a bucătarului, aştepta calm în spatele lui.

— Asta, începu căpitanul, ar fi cam a treia identitate pe care ne-o prezinţi.

Maiorul Schmidt răspunse resemnat.

— Am fost consilier pentru probleme speciale, pe lîngă misiunea militară germană din România. Mai sînt desigur, în Bucureşti, destule persoane care m-au cunoscut în acea perioadă. Puteţi verifica orîcînd.

Căpitanul îi răspunse evaziv.

— Vom vedea. însă mai întîi să ne spuneţi... cu ce treburi pe la noi ?

— Am avut misiunea ca împreună cu agentul Abwehrului Gretl Speerle (cunoscută la Bucureşti sub numele de Margareta Spîrlea – cîntăreaţă şi dansatoare la cabaretul „Rîo”, iar la Budapesta drept Margit Szepperly – redactor la o revistă feminină), să recuperăm documentele „Odin-3”. Din păcate, misiunea noastră a eşuat.

În acel moment, dinspre sectorul cotei 720 începu să răsune înfundat zgomotul unei canonade violente.

Căpitanul şi locotenentul deveniră atenţi şi ascultară încordaţi. Dar canonada nu se apropia.

Maiorul prizonier îşi scoase din buzunar un ceas Roskopf-Patent. După ce luă cunoştinţă de oră, îi închise capacul şi îl vîrî la loc.

— La ora aceasta, începu el zîmbind amar, un avion trebuia să ne transporte în liniile germane. Din păcate, se va întoarce fără noi.

— Sînt atît de importante documentele astea, incit să justifice acţiuni de asemenea anvergură ? se prefăcu interesat locotenentul Blîndu.

— Bineînţeles. Hitler nici nu ştie că s-au pierdut. Feldmareşalul Keitel l-a însărcinat personal pe Obersturmfiihrerul S.S. doctor Eibl, cu recuperarea lor. De peste o lună de zile, toţi sînt cu privirile în-dreptate spre regimentul dumneavoastră.

Căpitanul Laurescu îi împinse un scaun invi-tîndu-l să ia loc.

— Nu credeţi, domnule maior, că ar fi cazul să luăm povestea de la început ? Observaţi că pentru moment, sîntem oarecum convinşi .că ne-aţi destăi-nuit adevărata dumneavoastră identitate. Vă atrag însă atenţia că e de ajuns să ascundeţi un singur amănunt pentru ca să revin la părerea că am în faţă pe criminalul de război reclamat de autorităţile so-vietice.

— Voi fi sincer. în situaţia mea nu am altă şansă. Documentele acelea se aflau – împreună cu încă două colete cu conţinut asemănător – într-un avion oare a fost nevoit să aterizeze forţat în spatele liniilor dumneavoastră. Avînd în vedere importanţa lor, O.K.W.-ul a dezlănţuit o acţiune în vederea re-cuperării lor. Pentru aceasta a fost folosit unul din puţinii agenţi ai Abwehrului care mai rămăseseră în armata română : Agentul 24-W-38. Dumneavoastră

l-aţi cunoscut sub numele de Caloianu Ovidiu, sergent. El a reperat epava avionului şi, cu ajutorul unui complice, le-a recuperat. Tot el a oprit maşina popotei cînd se întorcea de la divizie. S-a apropiat de cabină şi i-a împuşcat pe ocupanţi. în pădurea apropiată aştepta o grupă de Kommando care trebuia să-l ajute la traversarea liniei frontului. Cum însă nu s-au găsit decît două lădiţe...

— Deci asta conţinea sacul cu fasole ? interveni Blîndu.

— Exact. Sînteţi bine informat, recunoscu Schmidt. Agentul a fost nevoit să rămînă pe loc pentru a recupera şi cea de a treia lădiţă. în momentul acela aţi apărut dumneavoastră, domnule locotenent, şi într-un fel sau altul aţi început să-l stînjeniţi. Totuşi, printr-un extraordinar tur de forţă a trecut în liniile noastre. Atîta doar că în locul documentelor, a adus cu el 38 de cutii cu sardele „Robert". Ca să-şi scuze într-un fel greşeala, Caloianu a pus mistificarea pe seama dumneavoastră, domnule locotenent, dîndu-vă drept ofiţer al Biroului 2.

— Eu, domnule ? se miră acesta.

Schmidt zîmbi mînzeşte :

— Şi încă ce reclamă vi s-a făcut ! Atît Abwehrul cît şi serviciul de informaţii S.S. – cu doctorul Eibl în cap – sînt convinşi că sînteţi unul din cei mai buni ofiţeri ai Biroului 2 al armatei române.

Dacă ar fi fost singur, Blîndu şi-ar fi făcut cruce : se mulţumi, în schimb, să ridice din

umeri.

Maiorul îşi continuă mărturisirile :

— Caloianu a revenit la dumneavoastră, dar după cîteva zile Abwehrul a fost informat că l-aţi executat.

— De data aceasta vă înşelaţi, îl întrerupse Lau- rescu.

— Ştiu, domnule căpitan. Am aflat ulterior că s-a sinucis. E obiceiul agenţilor noştri, cînd constată că misiunea lor a eşuat. în felul acesta evită să dea socoteală Gestapoului. în sfîrşit, după acest eşec, Obersturmfuhrerul Eibl l-a însărcinat pe unul din adjuncţii săi – Sturmfuhrerul Otto Gocke – cu executarea ei. Numai că acesta a venit cu metode nu prea potrivite pentru asemenea cazuri. A iniţiat atacul nocturn de la Ferhad. Cine îşi putea închipui că uşa popotei e păzită de o santinelă ! ? ! se miră Schmidt aproape cu admiraţie. Şi acest eşec a fost pus tot pe scama dumneavoastră, domnule locotenent.

Dar Blîndu nu se mai mira de nimic, se mulţumea să asculte şi să-şi şteargă transpiraţia.

— Am pierdut în noaptea aceea un ofiţer şi doi soldaţi, plus călăuza. Atunci Eibl a încredinţat misiunea agentului 19-W-40, falsa contesă de Szent- fiillop. Numai că şi pe ea aţi păcălit-o, deoarece în schimbul unui contraatac care ne-a provocat pierderi de cîteva sute de oameni, am primit – în locul documentelor, un album cu litografii : „Viaţa şi bătăliile lui Napoleon în imagini”, ediţia

din 1886. Sturmfuhrerul Gocke a socotit acest fapt ca o sfidare adusă S.S.-ului. De aici şi atentatul nereuşit de la castel. Numai că, răposatul colonel Odon de Po- hany-Szentfiillop nu a fost niciodată un ţintaş prea strălucit, lucru pe care Sturmfuhrerul nu-l ştia.

Blîndu nu era în stare nici măcar să mal deschidă gura.

Schmidt continuă *

— Atunci am fost trimis eu. Frâu Speerle s-a instalat în sat, cu un post de radio, şi a aşteptat sosirea dumneavoastră cît şi a mea...

— Un moment, îl întrerupse căpitanul Laurescu. Cred că varianta cu documentele caporalului Cercel ar trebui puţin revizuită. Am dreptate, Herr Maior ?

— Desigur, conveni Schmidt plin de amabilitate. După ce am fost paraşutat în România, m-am dus imediat în oraşul unde se află partea sedentară a unităţii dumneavoastră. Am aşteptat în gară vreunul din ostaşii regimentului de vînători. Aveam nevoie de acte numai pentru copierea semnăturilor. Foi de drum, bilete de voie şi ordine de serviciu în alb, cu ştampile în regulă, aveam destule. Cercel a sosit la momentul potrivit. în rest, faptele sînt aproximativ cele ce vi le-am relatat mai devreme. El m-a întrebat dacă ştiu unde se află cazarma, eu i-arn răspuns că avem acelaşi drum. L-am invitat la o bodegă. Am scos de la el tot ce se putea şi în ultimul pahar i-am strecurat un narcotic. A adormit imediat. I-am luat actele şi gata..

— Şi nu v-aţi temut că va veni pe front, numaidecît după dumneavoastră ? se interesă Laurescu.

— Ştiam că mai întîi va trece un timp, pînă se va lămuri problema actelor. Apoi, eu aveam un avans de cîteva zile bune, deoarece tot cu un avion am fost adus în Ungaria. Şi afară de asta, speram să rezolv cazul în două-trei zile. Speram, repetă oftînd maiorul Schmidt.

— Pe sergentul Bordei cine l-a împuşcat ? interveni Blîndu. Doar n-o să susţineţi şi acuma că a fost o coincidenţă ?

— Gretl Speerle. I-a urmărit pe oameni cînd au

plecat în pădure, după lemne. S-a instalat intr-o poziţie bună şi la întoarcere... Eu, domnilor, nici măcar nu îl cunoşteam ! Recunoaşteţi că e logic, nu ?

— Mda, încuviinţă Laurescu fără să pară prea convins. Să auzim mai departe.

— Caloianu se înşelase crezînd că dumneavoastră nu acordaţi importanţă documentelor. M-am convins de asta văzînd că le ţineţi totdeauna în cancelarie. În plus, au apărut şi americanii aceia care erau reporteri tot aşa cum sînt eu bucătar. Numai că le-aţi dejucat şi lor planurile.

— De unde ştiţi că erau reporteri doar de circumstanţă ? întrebă Laurescu în locul lui Blîndu căruia îi pierise graiul.

— M-am oferit să fac de gardă în schimbul întîi. Cum cunosc bine limba engleză, am ascultat toate discuţiile lor. Voalarea filmului, domnule locotenent, a fost o lovitură magistrală, care totodată dovedea şi tactul impus de situaţie. Păcat însă că nu au aşteptat să-l developeze în Statele Unite. Ar fi fost o răzbunare postumă pentru Caloianu şi Frâu Speerle, comentă Schmidt zîmbind. Dar să continui. După plecarea lor...

— Un moment, îl întrerupse Blîndu impulsionat de semnele ce i le făcea Pînzaru. Cine a informat inamicul de plecarea şi traseul nostru în ziua cînd am fost atacaţi ?

— Tot Frâu Speerle, prin radio. Iniţiativa a aparţinut însă locotenent-colonelului Baumann care la ora asta raportează Berlinului eşecul misiunii mele.

— Ce aţi urmărit prin acea ambuscadă ?

— Suprimarea americanilor şi a dumneavoastră. Nădăjduiam că, în zăpăceala care trebuia să urmeze, lini va fi uşor să pun mina pe documente şi să dispar. Dar ne-aţi luat-o înainte şi de data aceasta, recunoscu el privindu-l pe Blîndu. Azi, am încercat pentru

ultima dată ; mă bazam pe acalmia puţin obişnuită în acest sector. Nu mi-am dat seama, continuă maiorul, de un lucru elementar, domnilor, şi anume că dumneavoastră, deşi nu cunoşteaţi importanţa reală a documentelor, le ţineaţi totuşi ca momeală. Şi în meseria noastră, aceasta e o greşeală capitală ! Peştele s-a prins, îl aveţi în faţa dumneavoastră.

— N-aţi ţinut cont de mai multe lucruri elementare îi replică Laurescu ; de pildă calitatea hîrtiei pe care e tipărit livretul militar : prezintă aceleaşi caracteristici cu cea folosită de Wermacht. Orice ofiţer cu contrainformaţiile şi-ar fi dat seama că are în faţă un spion inamic.

Schmidt surise stînjenit.

— De cînd a trecut sub conducerea S.S.-ului, Abwehrul calcă numai în străchini, cum spuneţi dumneavoastră, românii.

— Dar pentru ce aţi împuşcat-o pe complicea dumneavoastră ? continuă Laurescu.

— Femeile sînt slabe de înger. Ar fi mărturisit totul la primul interogatoriu. Şi asta putea să-mi încurce planurile, fiindcă eu aveam pregătită varianta cu Hermann Kreis. Mi-ar fi ajuns o singură noapte de libertate pentru a mă refugia în liniile noastre.

— Nu ne-aţi spus ce aţi făcut cu staţia de radio, întrebă Laurescu.

— Gretl a distrus-o şi a ascuns-o în coteţul din curtea vecină. Cam asta e tot, domnilor.

Locotenentul Blindu se sculă de pe laviţă i

— Nu prea, domnule maior. Aţi omis să ne spuneţi un lucru : ce reprezintă documentele alea ?

Schmidt îl privi în ochi şi răspunse calm dar hotărît.

— Domnule locotenent, acest secret reprezintă o

marfă care are un singur preţ.

— Anume ?

— Viaţa mea.

Căpitanul Laurescu făcu cîţiva paşi prin încăpere apoi se adresă maiorului Schmidt:

— Domnule, mai devreme aţi afirmat că sîn- teţi prizonierul nostru. Trebuie să fac o precizare : nu sînteţi prizonier de război! Aţi fost capturat în spatele liniilor noastre, îmbrăcat în uniforma armatei române în timp ce îndeplineaţi o misiune de spionaj. Ştiţi cum se pedepseşte asta ! S-ar putea, totuşi, ca mărturisirile dumneavoastră sincere şi complete, să fie luate în consideraţie de Curtea Marţială. Noi, însă, nu vă putem promite nimic.

Schmidt ascultă cu atenţie şi părînd convins de logica argumentelor se hotărî să vorbească :

— Sînt o parte din documentaţia unei arme formidabile. în mai puţin de zece minute, au fost doborî te – cu ajutorul ei – 60 de bombardiere americane. Pe frontul răsăritean au fost distruse cîteva tancuri de la o distanţă de peste 3000 de metri. În afară de cei doi savanţi care au proiectat-o, de Hitler însuşi, de feldmareşalul Keitel, Schellemberg, Erbl şi eu, dumneavoastră sînteţi singurele persoane care cunoaşteţi secretul lui „Odin” : un proiectil-rachetă cu autoghidare fonică. Cu ajutorul acestor documente, savanţii români ar putea reconstrui – în cîţiva ani şi apoi fabrica – această armă mai mult decît fantastică. Şi veţi fi singura ţară care va dispune de ea, întrucît, după eşecul misiunii mele, fabricarea în serie nu mai este posibilă iar uzina-laborator va fi aruncată în aer pentru a nu fi capturată de inamic.

Laur eseu tresări.

— Unde se află această uzină ? Indicaţi-ne locul precis.

Schmidt ridică din umeri.

— Am uitat. Totuşi, dacă mi-aţi acorda un timp suficient – şi garanţia că nu voi fi pus la zid – s-ar putea să-mi amintesc.

Căpitanul Laurescu îi replică nervos :

— Domnule maior, mă interesează locul unde se află laboratorul ăla, fiindcă nici savanţii de acolo nu au stat probabil cu mîinile în sîn. Au încercat – desigur – să reconstituiască planurile şi în cazul acesta, arma ar putea fi totuşi fabricată şi folosită înainte ca aliaţii să atingă frontierele Germaniei. Or, acest lucru – atît pentru cauza aliaţilor cît şi pentru binele poporului german – nu trebuie să se întîmple.

Blîndu interveni :

— Domnule maior, dacă a mai rămas ceva omenesc în dumneavoastră, ajutaţi-ne să împiedicăm această ultimă nebunie a conducătorilor nazişti.

Schmidt rămase tăcut cîteva clipe, apoi se hotărî să vorbească :

• – Uzina este subterană. Se află la 12 kilometri sud de Kissingen. Şi acuma, spuneţi-mi vă rog : ce se va întîmpla cu mine ?

— Vă vom preda chiar în seara aceasta pretoratului diviziei. Mai departe...

Şi căpitanul Laurescu îşi încheie fraza printr-un gest care însemna : Ce-ai căutat, ai găsit!

Schmidt deveni livid, dar îşi reveni după cîteva clipe. înainte de a pleca escortat de doi ostaşi care aşteptaseră afară, se adresă ofiţerilor :

— Domnilor, în această acţiune aţi înfruntat şi aţi dejucat planurile Abwehrului şi Serviciului de informaţii ale S.S.-ului în frunte cu Schellemberg şi Eibl, ca să nu mai vorbesc de ceilalţi maeştri ai spionajului şi informaţiilor. Puteţi să vă felicitaţi. Aţi cîştigat o bătălie de proporţii aproape istorice. Eu mi-

am dat silinţa să fiu un bun bucătar. Cred că din acest punct de vedere aţi fost mulţumit de mine. De aceea, vă rog un lucru, domnulle căpitan : spuneţi-mi cinstit, sînteţi în serviciul Biroului 2 al armatei române ?

— Pe cuvîntul meu de ofiţer, nu ! În viaţa civilă sînt avocat. Şi acum, sinceritate contra sinceritate : Cum de ştiţi să gătiţi atît de bine ?

Schmidt zîmbi amar :

— Nu Hermann Kreis, ci tatăl meu – Johann Schmidt – a avut o pensiune – în Alpii Bavarezi. În timpul vacanţelor, cînd pensiunea era plină de turişti, îl ajutam şi eu. Şi din această îndeletnicire, mai tîrziu mi-am făcut un... hobby, cum spunea maiorul Canavan cînd domnul locotenent i-a oferit bereta sa pentru colecţie.

După plecarea prizonierului, Blîndu se duse la bucătărie, unde fruntaşul Teodorescu încerca să-l înlocuiască pe maiorul bucătar.

— Văleu, dom' locotenent, ce ne facem ? se văită el. Cu cina o scoaserăm la capăt, c-a pregătit-o... maiorul Cercel. Dar mîine ? Poimîine ?... Că eu... cu

gătitul... stau cam prost. Am fost chelner de bodegă, acolo nu se serveau decît aperitive...

— Fii liniştit, Teodorescule. Trecem noi şi hopul ăsta. Am descurcat situaţii mai grele, cum a fost asta de acum, cu documentele.

Caporal Netcu puse deoparte cîrpa cu care ştergea farfuriile şi se adresă locotenentului :

— Chiar aşa, domnule locotenent ; ne-a spus Pînzaru, că a fost de faţă. Ne-am războit cu... „abverul” ? cu Keitel şi cu „es-es”-ul ăla ?

— Da, Floreo, şi culmea e că i-am biruit. Odată cu planurile alea, s-a spulberat şi una din ultimele lor nădejdi.

— Cum de puturăm una ca asta ? se miră Teodorescu. Că doar nici dumneavoastră nu sînteţi de la Biroul 2 şi nici noi nu sîntem mai breji ca alţii ? Ia..; nişte rezervişti acolo ! Leaturi vechi.

Adevărul era că această întrebare îl chinuia şi pe locotenent încă din timpul interogatoriului, cînd Schmidt îi informase despre amploarea forţelor pe care le înfruntase.

Işi privi oamenii : sergentul Pînzaru ştergea tacîmurile, caporalul Netcu făcea acelaşi lucru cu farfuriile, în timp ce Teodorescu împreună cu Spirică frecau oalele. Oameni simpli, ostaşi asemenea tuturor sutelor de mii care se aflau încleştaţi – fiecare cu rostul lui şi la postul potrivit – în viitoarea războiului. Dar mîinile acelea, care mînuiau cîrpele şi polonicul se arătaseră hotărîte şi îndemînatice atunci cînd s-au încleştat pe arme. Şi deodată avu revelaţia răspunsului ;

— Destul de simplu, băieţi ! Am respectat regulamentele militare, am fost vigilenţi ; iar cînd a tre-

búit, am luptat aşa cum ştie să lupte ostaşul român. Şi astea toate la un loc, au fost de-ajuns pentru a dejuca planurile şi acţiunile inamicului. Adică, ne-am făcut datoria ! De mai mult nici nu era nevoie !

Locotenentul se despărţi de oamenii săi pleclnd spre cantonamentul colonelului care vpia să afle toate amănuntele. îl găsi înconjurat de şefii serviciilor, la fel de curioşi să asculte nemaipomenita istorie a documentelor „Odin” şi a maiorului german, ajuns bucătar în armata română.

Cînd isprăvi relatarea faptelor, colonelul îl bătu pe umăr :

— Ei, Blîndule, te-ai convins acuma, că pe front, toate specialităţile sínt de importanţă vitală ? Chiar şi aceea de popotar ? Şi războiul încă nu s-a terminat !

— Da, domnule colonel, aţi avut dreptate.

Căpitanul Laurescu începu să rîdă.

— Am o propunere, domnule colonel; nu s-ar putea ca de la întîi decembrie să treacă dînsul la contrainformaţii şi eu să preiau popota ?

— Ba mai bine o preiau eu, interveni căpitanul Lapedatu. Tu, Laurescule, precis că vei fi decorat. Dă-mi voie să mă disting şi eu. Văd că pe la popotă se obţin mai des decoraţii. Poate primesc şi eu...

— ...„Marele Ciolan” al ordinului „Polonicul de aur”, îl întrerupse Blîndu, plătindu-i o poliţă mai veche.

Gluma fu gustată de toţi; zîmbi şi colonelul dar redeveni imediat serios.

— Domnilor, să lăsăm astea ! Ce ne facem fără bucătar ? . . • - • • . •

— 11 avem pe fruntaşul Teodorcscu, e chelner de meserie. Sper că se va descurca ; mai ales că a avut profesori buni, aici la popotă. O fi învăţat şi el cîte

ceva ? !

— Să sperăm. Dar ca maiorul ăla, rar bucătar..., încheie colonelul, fără să-şi poată reţine regretul şi admiraţia.

Cînd se reîntoarse la cancelarie, Blîndu avu surpriza să găsească musafiri : doctorul Maier şi colegul său mai tînăr. Aduseseră o sticlă cu coniac pentru sărbătorirea evenimentului. La intrarea lui Blîndu, doctorul tocmai îi ţinea o predică lui Spirică :

— ...Şi dacă ai să te ţii de carte, milităros şi curajos cum eşti, vei putea ajunge chiar general.

— Glumiţi, dom' căpitan, se apără puştiul speriat de o asemenea perspectivă. Cine are să-l ia în serios pe un general pe care îl cheamă Spirică ?

Doctorul Maier îi replică rîzînd :

— Nu fi prost, măi băiete ! Cum îţi închipui tu c-o să îndrăznească cineva să *nu* îl ia în serios pe un general, chiar dacă îl cheamă Spirică ? !

Şi întorcîndu-se spre Blîndu, adăugă :

— Mai bine să te cheme Spirică şi să ajungi general, decît să te numeşti Napoleon şi să fii po- potar ! Am dreptate, Băieşule ?

Dar acesta nu putea să-i răspundă. Izbucnise într-un hohot de rîs atît de sănătos, încît îl molipsise şi pe Blîndu. Numai Spirică rămăsese serios şi privea visător spre cuier, unde era agăţată cascheta căpitanului medic. Poate că în visul său de adolescent vedea una de general, pe măsura capului său.

Şi de ce nu ? Pentru el – ca şi pentru toţi cei de vîrsta lui – zorile noi care luminau cerul patriei deschideau perspective nebănuite.

în ziua de 12 decembrie 1944 aviaţia aliată executa un bombardament masiv în apropierea orăşelului Kissingen. Bombe de două tone perforară planşeele de beton, străbătînd pînă în inima uzinei-laborator. „Trăsnetul zeilor” rămase încătuşat sub tonele de beton, moloz şi pămînt, alături de făuritorii şi constructorii săi, pe care bombardamentul Si surprinsese în clipa cînd megafoanele staţiei de radio interne – supravegheate atent de Sturmfuhrerul Otto Gocke – transmiteau un comunicat despre iminenta debarcare germană în... Anglia.

Două zile mai tîrziu, o grupă de S. S.-işti executa fără judecată un locotenent-colonel şi un căpitan din Abwehr. Erau ultimele victime ale „Trăsnetului zeilor”.

Redactor : VICENTIU DONOSE Tehnoredactor : MIHAI BUJDEI

Anârut 1983. Format 70X100/32. Coll tino 8 25
Editura Junimea, str. Gheorchl Dimitrov. 1 IASI .ROMANIA

Tl-arul executat sub c-da 550i la Intreorlnderea oollCTaficâ
Galati B-dul Geonze Cosbuc nr. 223 A REPUBLICA SOCIALISTA
ROMANIA

JUNIMEA
IAȘI-ROMÂNIA

Lei 9,50

[1] **Care maşină ?**